

Tháng 9, 2022

KỶ NIỆM CƯỚI KHÔNG ANH

Em ngắm từng hình chụp với anh
Cưới nhau, hai đứa được hỏi sinh
Cau trầu thừa thãi mừng dâu rể
Ngây ngất thương yêu vẹn thắm tình.

Tương tất bày bàn: bưởi, chuối, lê
Nén hương theo khói quỳện cà phê
Nỗi niềm thừa thãi niềm u uẩn
Phương ấy mong anh đẹp lối về!
Á Nghi, 30.9.2022

Sinh Nhật Anh

Mừng Vinh sinh nhật: vô ngôn
Nén hương thấp sớm tay run, chao hờn
Ngắm hình như ngắm bề hờn
Món chay dâng cúng, héo hơ dỗi hờn
Nhìn đôi mắt ấy chẳng buồn
Vì đâu nông nổi ngọn nguồn biệt ly?
Vào nhà thương, quyết chẳng đi
Vậy mà chẳng... ờ, có gì là em?
Để em khóc mãi đêm đêm
Ngày ngày uất ức lên rèm Tưong Tư!
Canada, 25.9.2022 #8815

Khi Quý Bà Múa Bút

Cô Gái Việt

Thành Viên Cô Gái Việt

**Gió Xuân vờn lối là
Hoa Xuân nở trên môi
Nắng Xuân hồng đôi má
Hương Xuân tỏa ngát trời**

**Em mang mùa Xuân tới
Cỏ cây thêm màu xanh
Em là niềm tin mới
Chim liu lo trên cành**

**Thướt tha màu lụa trắng
Trên vạt nẻo đường quê
Guốc khua vang phố vắng
Đẹp sao bước em về**

**Trải qua bao dâu biển
Em vẫn mãi là em
Cô Gái Việt miên viễn
Người con gái dịu hiền.**

Songthy

Từ khi ra hải ngoại, số người yêu văn thơ lại gia tăng khủng khiếp. Nhiều diễn đàn thơ văn được thành lập, nhiều buổi ra mắt thơ văn được tổ chức, nhiều nhà thơ, nhà văn mới xuất hiện. Có lẽ vì thương nhớ quê hương đã nghìn trùng xa cách; có lẽ vì thương nhớ những cuộc tình đã ly tan vì chiến cuộc; có lẽ vì được tự do phát biểu tình cảm của mình mà không sợ bị kiểm duyệt, cảm đoán; có lẽ nhờ những tiến bộ của kỹ thuật điện toán rất nhanh chóng; và có lẽ vì nhiều lý do khác nữa nên việc phát biểu tình cảm, việc trở thành thi sĩ, văn sĩ cũng dễ dàng hơn khi còn ở quê nhà chăng? Cũng đáng mừng thay vì tiếng Việt vẫn còn được duy trì, tồn tại nơi xứ người. Tuy nhiên, phải thật tình mà nói, rất nhiều độc giả bây giờ không thuộc nhiều bài thơ, nhiều bài văn hiện tại giống như thế hệ chúng tôi đã thuộc lòng nhiều thơ văn Việt Nam thời trước năm 1975. Lạ nhỉ?

Một hiện tượng mới là bây giờ quý bà tham gia vào các diễn đàn văn nghệ càng ngày càng nhiều. Nhiều tài năng nữ giới mới xuất hiện tiếp nối các nữ tác giả Nguyễn Thị Hoàng, Túy Hồng, Trùng Dương, Nhã Ca, Tuệ Nga, ... ngày xưa. Có những tuyển tập thơ văn, những đại hội văn chương chỉ dành cho “For Women only” mà thôi nhé.

Người viết cũng thuộc loại người có trái tim nghệ sĩ, cũng yêu thơ thích nhạc nên cũng tập tễnh làm thơ viết văn cho vui với đời mà thôi.

Ngày xưa còn bé, tôi sinh hoạt trong Gia Đình Phật Tử Chánh Minh ở chùa Giác Tâm là nơi cha mẹ tôi thường đi chùa vì gần nhà. Có thể nói “sự nghiệp văn chương” của tôi bắt đầu từ những bài viết, bài thơ đăng trên những tờ bích báo dán tường của các đội chúng thuộc Đoàn Thiếu Nữ đi tranh tài với các đội chúng thuộc Đoàn Thiếu Niên. Bút hiệu Sương Lam của tôi được bắt đầu từ năm 1961 vì tôi ưa thích màu lam thanh nhã, mơ mơ ảo ảo, khói hương thanh thoát nơi cửa Phật nên tôi lấy tên của tôi ghép vào màu lam để đặt thành bút hiệu ký dưới các bài viết, bài thơ của tôi. Thật tầm thường, thật giản dị, bạn nhỉ? Và cũng từ đó, hình như cuộc đời của tôi cũng giản dị, tầm thường, thanh thoát, mơ màng, lãng mạn như sương lam trên đỉnh núi mà bạn thường thấy vào những ngày chớm thu nơi xứ người. Thú thật, tôi yêu mùa thu hơn những mùa khác vì cái thi vị sương lam lãng đãng nhẹ nhàng quyện vào lá vàng rơi rơi trên hè phố.

Ngày xưa ở Mỹ hình như chỉ có hai người có bút danh Sương Lam: một là “tiện nữ”, chuyên về thơ văn rất nhẹ nhàng, hai là nhà văn Sơn Tùng cũng có bút danh giống y chang người viết nhưng lại chuyên viết về bình luận thời sự rất sâu sắc.

Bây giờ nhiều người lấy bút danh Sương Lam quá, nhất là ở Việt Nam, cho nên người viết đành phải đổi tên là “Sương Lam Portland” trên trang nhà và trang Youtube của tôi để tránh sự ngộ nhận với các Sương Lam khác vì chỉ có một Sương Lam ở Portland mà thôi. Smile!

Xin mời quý bạn vào Google Search, chỉ cần gõ “suonglamportland” thì sẽ gặp đúng y thị người viết ngay. Bạn nhớ nhé!

Rồi thời gian trôi qua, niềm vui nỗi buồn ngày một nhiều theo với tuổi đời ngày một tăng, thơ văn của tôi theo thời gian có đôi chút ngậm ngùi, vui buồn theo vận nước nổi trôi của đất nước nói chung, của thân phận mình, nói riêng. Bây giờ thơ văn của tôi hướng về thiên nhiên, tâm linh hơn. Mời bạn đọc những vần thơ mới sáng tác sau này của tôi dưới đây:

“Xin hãy để cái tâm mình tĩnh lặng
Đời có không, không có, có gì đâu?
Đĩ vãng xưa! Ngày chưa tới! Nhức đầu!
Đừng nghĩ đến! Hãy sống vui hiện tại
(Thơ Sương Lam)

Làm thơ văn đối với người phụ nữ nhiều khê lắm bạn ạ! Quý ông làm thơ viết văn thì đã có quý phu nhân hầu hạ cơm nước cho chàng để chàng có thể ngồi rung đùi làm thơ viết văn mà không sợ quý bà cảm râm, cự nự. Đôi khi quý bà lại còn thích nữa vì được làm người tình, người vợ của một thi sĩ, văn sĩ. Quý bà sẽ thấy hình ảnh của mình thấp thoáng trong thơ văn của chàng, nhất là khi quý ông làm thơ “nịnh vợ”!

Còn quý bà muốn được làm thơ, viết văn thì phải lo cơm nước cho chồng, cho con trước đã, nếu không, sẽ bị chàng cảm râm, cự nự vì đã để cho chàng đói meo. Người viết cũng thế, ban ngày lo cơm nước cho chồng con xong, tối đến mới được ôm computer mà thả hồn theo mộng đẹp. Mỗi tối thứ hai nhiều khi tôi phải thức đến gần 3:00 AM sáng để viết bài cho mục Một Cõi Thiên Nhân của ORTB để kịp layout phát hành ngày thứ Sáu hằng tuần cho quý vị cao niên có

báo đọc mà lại viết thiện nguyện đây, không lấy một xu teng nhuận bút nào cả bạn ạ! Mệt thật nhưng mà vui! Thế mới khổ!

Không phải cặp vợ chồng nào cũng là một cặp “thanh mai trúc mã”, người vợ hay người chồng vừa là người tình, người tri âm, tri kỷ của chàng hay của nàng như đôi uyên ương Trần Dạ Từ & Nhã Ca, như Thanh Nam với Túy Hồng đâu nhé! Đó là những người “trời sinh một cặp”, có một tình yêu lãng mạn, tình tri âm, duyên tri kỷ đẹp như tiểu thuyết thật là đáng ngưỡng mộ! Đa số quý ông ở các thể hệ trước muốn phu nhân của mình chỉ là một “nội tướng” biết kho cá nấu canh sao cho ngon hơn là để cho nàng được thả bút đề thơ “tay tiên một vẫy đủ mười khúc ngâm” nổi tiếng trong giới văn chương, nghệ thuật. Thật là tội nghiệp cho quý bà nào lỡ mang cái tính nghệ sĩ, yêu văn chương nghệ thuật quá trời! Bây giờ qua đến xứ Mỹ, xứ Pháp rồi mà nhiều ông còn giữ phong cách “chồng chúa vợ tôi”, rất “xưa qua đi Diễm” đó, thật là lạc hậu hết sức!

Tuy nhiên, kể cũng mừng khi quý ông có phần cởi mở hơn một chút là đã góp phần ủng hộ tinh thần của giới cầm bút phụ nữ khi chàng đến vỗ tay khích lệ nàng ca hát giúp vui văn nghệ gây quỹ chùa hay khi nàng ra mắt tập thơ, cuốn truyện. Thế hệ nữ giới trẻ ngày nay đã chứng minh họ cũng có thực tài và thành công trong mọi lĩnh vực như quý ông, một Dương Nguyệt Ánh, một Leyna Nguyễn, một Betty Nguyễn, ... đã chứng minh điều đó là đúng.

Riêng người viết, thì việc làm thơ viết văn là một niềm vui tinh thần thanh nhã để cho cuộc đời thêm nở hoa tí tị sau những giây phút lo việc gia đình, cơm nước cho chồng con kéo nó “mụ” người đi. Smile!

Phu quân của người viết là dân kỹ thuật, chưa bao giờ “làm thơ tình cho em đọc” cả và ít khi biểu lộ tình cảm lãng mạn đối với “nuơng tử” của mình, nhưng vẫn là người tốt bụng, thông cảm và ủng hộ tinh thần tôi vì biết tôi yêu thơ thích văn. Lúc đầu, chàng cũng cảm râm cự nự tôi um sùm khi thấy tôi ôm “người tình mặt vuông” (ý nói máy computer) để viết bài cho các đặc san, cho các diễn đàn thân hữu, cho mục Một Cõi Thiên Nhân của ORTB nhiều hơn là ôm chàng. Chết chửa! Nhưng lần lần, chàng biết rằng sự đam mê văn chương của tôi là một đam mê tốt để phục vụ cho tha nhân với mục tiêu tốt lành thì chàng cần phải “góp phần công đức” cho tôi mới phải chứ?

Tôi không đam mê cờ bạc, không mê nhà to xe mới, sống an phận thủ thường thì việc cảm đoán tôi đam mê văn chương là một điều hết sức phi lý, phải không bạn? Cám ơn ông xã nhé. Để bù lại, nhiều khi tôi đã phải giảm bớt hoặc từ chối nhiều sinh hoạt văn nghệ, nếu chàng không thích tham dự để chàng vui lòng một tí tị. Thôi thì mỗi người nhường nhau một chút cho vui về cả làng, bạn nhỉ?

Hôm nay người viết nói chuyện thơ văn với các bạn chỉ để muốn tâm tình với các bạn là trong cuộc sống con người, chúng ta cần có sự đam mê một cái gì đó có ích lợi cho tinh thần và sự học hỏi của chúng ta, để hướng về Chân - Thiện - Mỹ ví dụ như văn chương, nghệ thuật, hội họa, ca nhạc, nhiếp ảnh, kiến trúc, khoa học, thể thao, ... Sự đam mê này sẽ giúp tôi, giúp bạn quên đi những giây phút đau buồn trong hiện tại, nếu có. Bạn đồng ý với tôi chẳng?

Khi có sự đam mê về một bộ môn nào đó rồi, chúng ta cần phải trau dồi, phát triển để phục vụ nhân sinh, đem lại tình thương yêu nhân ái, ích lợi đến cho mình và cho người trong giây phút hiện tại mà ta đang sống. Đó là món quà quý mà ai cũng muốn có, muốn nhận. Bạn có thấy một sự trùng hợp ngẫu nhiên nhưng lại có ý nghĩa tuyệt vời khi chữ “present” có nghĩa là món quà và cũng có nghĩa là “giây phút hiện tại” hay chẳng?

Để xem quý Bà múa bút như thế nào, người viết xin giới thiệu sinh hoạt của diễn đàn Phụ Nữ Việt và diễn đàn Cô Gái Việt ở Mỹ mà người viết đã và đang sinh hoạt. Mời quý bạn vào xem nhé và sẽ thán phục tài năng "ngày thì nấu bếp, tối thì thơ văn" của quý bà nhé. Smile!

1- Forum Cô Gái Việt

<http://cogaivn.jigsy.com/>

Ra Mắt Sách Và Các Tuyển Tập CGV

<http://cogaivn.jigsy.com/activity/rms>

CGV Các Tuyển Tập

<http://cogaivn.jigsy.com/activity/meet#builder>

<http://cogaivn.jigsy.com/TT2021>

<http://cogaivn.jigsy.com/TT2020>

<http://cogaivn.jigsy.com/tt2018>

<http://cogaivn.jigsy.com/TT2017>

<http://cogaivn.jigsy.com/TT2016>

Mời xem buổi phỏng vấn **TÁC GIẢ TÁC PHẨM - CÔ GÁI VIỆT** của nhà thơ Huy Tâm

<https://youtu.be/x5SAL9MpvXE>

2- Forum Phụ Nữ Việt

www.phunuviet.org

TRANG NHÀ - Phụ Nữ Việt

<http://www.phunuviet.org/p104/nhan-vat-nu>

NHÂN VẬT NỮ

Thư khố nhân vật nữ Việt Nam

Thư Khố Nhân Vật Nữ của trang nhà Phụ Nữ

Việt là một bộ sưu tập tiêu sử và các tác phẩm tiêu biểu của các phụ nữ, chủ yếu là phụ nữ Việt

Nam. Tuy nhiên tiêu sử các nữ lưu thế giới cũng được sưu tầm. Để tiện việc tra cứu, Thư Khố phân loại các Nhân Vật như sau:

- [Người Nữ Trong Văn, Thơ, Truyền Thuyết ...](#)
- [Nữ Lưu Nước Việt](#): các bậc anh thư và các nhân vật lịch sử Việt Nam
- [Nữ Lưu Thế Giới](#):
- [Nữ Nghệ Sĩ Âm Thanh và Diễn Xuất](#): tân nhạc, cổ nhạc, điện ảnh, thoại kịch, ...
- [Nữ Nghệ Sĩ Tạo Hình](#): hội họa, nhiếp ảnh, điêu khắc,
- [Nữ Văn, Thi Sĩ](#): các tác giả làm thơ, viết văn hoặc biên khảo. Các văn thi sĩ cổ điển xin được xếp vào mục Nữ Lưu Nước Việt.

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi- MCTN 631-ORTB 1059-9282022)

Má Là Tất Cả!

(Thương nhớ Má lần giỗ thứ 20: 24.9.2002 - 24.9.2022)

Xuân trời thắm trên ngàn cây hoa lá
Gió đưa hương chào đón Má về thăm
Chim líu lo cùng trời khúc bông trầm
Nụ hoa mỉm thì thầm lời thương nhớ

Cám ơn Má cho con hòa nhịp thờ
Đề tỏ lòng tưởng nhớ Giỗ năm nay.
Hai mươi năm xa cách những xum vầy
Dâng lên Má cả vườn hoa xanh mướt

Con mãi hoài mơ ước Má cười xinh
Đẹp hơn hoa Má đẹp cả dáng hình
Xuân bất tận như tình con yêu Má.
Má của con là tất cả trên đời!

Kim Oanh

Melbourne 24.9.2022

TÌM MÃI ĐÓA PHÙ DUNG

Tôi ngồi trước computer lòng lâng lâng bao nhiêu cảm xúc khó tả. Tôi vừa phát hiện ra face book của Hải khi tình cờ đọc một bài viết ngắn đầy cảm xúc của anh. Hải nhắc đến tên tôi, đến một kỷ niệm đáng nhớ nhất thời chúng tôi yêu nhau, anh đã đi tìm cho tôi đóa hoa Phù Dung

trong rừng thu Đà Lạt và anh còn nợ tôi đóa hoa Phù Dung ấy cho đến tận bây giờ, hơn 40 năm qua.

Ngày xưa khi vừa học xong tú tài tôi vào làm kế toán trong một hãng xe hơi của Pháp tại Sài Gòn và quen Hải. Chàng là kỹ sư mới ra trường loại giỏi và được chủ hãng rất tín nhiệm. Hai chúng tôi yêu nhau, tuổi còn rất trẻ, mới đi làm, chưa kịp nghĩ đến chuyện cưới xin thì Hải được hãng cho học bổng sang Pháp du học 3 năm để nâng cao trình độ kỹ sư. Thật là một giấc mơ lớn, một cơ hội hiếm có để được đến nước Pháp và học hỏi. Chàng hứa hẹn và an ủi tôi:

- Ba năm nhanh chóng lắm anh sẽ trở về làm việc cho hãng và chúng ta sẽ kết hôn.

Tuy buồn vì phải xa người yêu, tôi vẫn vui mừng khích lệ Hải:

- Chắc chắn là anh phải đi Pháp chứ. Miễn là đừng ở lại vì cô đầm “Người em mắt nâu. Tóc vàng sợi nhỏ” như thơ Cung Trầm Tưởng nhé...

Chàng xa, nhưng tình yêu chúng tôi vẫn gắn qua những lá thư. Khi chỉ còn một năm nữa Hải về nước thì biến cố 1975 đã làm tan tành tất cả, những mộng ước chỉ là bọt bèo tan vào bể dâu. Hải kẹt lại ở Pháp. Sau đó tôi lập gia đình để theo gia đình chồng vượt biên theo diện bán chính thức.

.....

Qua face book tôi được biết Hải đã lấy vợ Tây, câu nói đùa của tôi năm xưa đã vụn vào đời chàng, hai người ở với nhau có một con và bà vợ Tây đã li dị chàng mấy năm nay. Con của Hải sang Mỹ làm việc và chàng đã theo con sang Mỹ định cư. Thật tình cờ chàng ở cùng tiểu bang với tôi, cách nhau 6 giờ lái xe.

Không biết có phải trời già sắp xếp cho chúng tôi cùng lẻ bóng lúc về chiều để sau này tái ngộ nhau không mà hoàn cảnh tôi cũng chẳng tốt lành hơn chàng là bao, góa chồng không con cái. Tôi nôn nao vui mừng muốn lên lạc ngay với Hải, tôi muốn reo lên cho cả thế giới và Hải biết rằng em đây, người xưa của anh đây, chỉ 6 tiếng lái xe thôi là anh sẽ gặp lại em sau trùng trùng xa cách. Chắc Hải sẽ bất ngờ và sung sướng, chúng tôi sẽ có một ngày tái ngộ hơn cả trong mơ. Tôi rộn ràng dự tính sẽ ra mắt Hải trong bộ dạng tốt đẹp nhất, tôi lục tung closet tìm đủ kiểu quần áo, đủ sắc màu để làm điệu sao cho trẻ trung, xong tôi ngồi vào bàn trang điểm thử chải kiểu tóc sao cho lãng mạn nên thơ. Nhưng khi nhìn mái tóc nhiều sợi bạc và thưa mỏng, sợi rơi xuống đất sợi còn cài trong lược tôi bỗng chạnh lòng. Trong gương kia không phải là cô gái thuở hai mươi tuổi yêu anh nữa, mà là một bà già tuổi xấp xỉ 65 với những nếp nhăn khóe mắt khóe môi.

Những hình ảnh năm xưa của tôi và Hải hiện về. Cũng như Hải, không bao giờ tôi quên một buổi chiều chúng tôi trên đồi thông trong chuyến du ngoạn Đà Lạt do hãng tổ chức cho nhân viên mùa Thu năm ấy. Chúng tôi cùng lãng mạn đi trong rừng thu, Hải muốn tìm đóa hoa Phù Dung trắng xóa của bài hát “Hoài Thu” xem đẹp thế nào để tặng cho tôi vì anh biết tôi thích nhất câu này trong bài hát. Trên con đồi dốc bạt ngàn thông reo tôi và Hải chạy đuổi nhau từ gốc thông này đến gốc thông kia, khi bất kịp tôi anh tự thưởng công chiến thắng bằng một nụ hôn dài. Chúng tôi hôn nhau trong nắng trong gió giữa trời xanh mây trắng thanh thanh. Đi xuống đồi chúng tôi đã băng qua những bụi hoa Dã Quỳ vàng rực rỡ mọc bên sườn đồi và lang thang đến tận một con suối hai đứa mới chịu dừng chân. Hải đã hái mấy hoa Dã Quỳ từ lúc nào và tặng cho tôi để chụp hình kỷ niệm. Anh bảo không tìm ra hoa Phù Dung chỉ có hoa Dã Quỳ vàng đền cho em yêu. Dĩ vãng đẹp và đáng yêu thế đấy..

Tôi thần thờ cụt hứng buông lược, giấc mơ gặp Hải cũng nguội lạnh tan biến. Tôi trở về thực tế, đôi chân thường xuyên đau yếu vì khớp gối này không còn là những bước chân ngày xưa cùng anh chạy đuổi nhau trên đồi thông vắng nữa, mái tóc bạc sợi mỏng này không là suối tóc trên vai rồi bời theo gió và anh đã bảo tóc tôi đẹp hơn mây trời Đà Lạt nữa, nụ cười tôi bây giờ không còn tươi xinh như ngàn hoa Đà Lạt nữa. Tôi đã biết phận mình, đã lo xa cho mình, tìm hỏi để biết rằng muốn vào ở nursing home giá trung bình hiện nay phải hơn 5,000 đô la Mỹ cho một tháng, vài trăm ngàn tiết kiệm cả đời của tôi sẽ để chi trả cho lúc tuổi già vô dụng như thế. Một ngày buồn nào đó tôi sẽ vào nursing home vì đôi chân này và vì bất cứ lý do gì của tuổi già sức yếu. Đường đời không còn đủ dài để cho tôi đi tìm lại người xưa.

Đương nhiên Hải cũng già đi, héo tàn đi. Hai người tuổi về già gặp lại nhau có còn cảm xúc, còn rung động và yêu nhau như ngày rất trẻ không? Mỗi thời gian, mỗi tuổi tác và mỗi hoàn cảnh đều cho người ta những cảm xúc khác nhau. Gặp lại cố nhân biết đâu chỉ thêm bề bàng, biết đâu sẽ làm mất đi những hình ảnh thơ mộng cũ? Thà rằng không! Không bao giờ gặp lại.

Tôi quyết định im lặng coi như hồi nào đến giờ Hải vẫn biệt tăm biệt tích trong cuộc đời tôi, coi như tôi chưa bao giờ đọc được Face book của Hải và tôi sẽ chấm dứt không vào đọc nữa. Tôi sợ sẽ nhìn thấy hình ảnh Hải của hiện tại. Trong tôi Hải vẫn mãi là chàng trai của tuổi đôi mươi. Cứ để Hải lãng mạn nuối tiếc tiếp tục đi tìm cố nhân, cứ để anh suốt đời còn nợ tôi một đóa hoa Phù Dung và giữ mãi hình ảnh tình cảm thuở ban đầu.

Tôi mỉm cười, cảm thấy tâm hồn nhẹ nhàng thanh thản. Tôi mơ màng nhắm mắt lại, thấy có hai người tuổi trẻ, tuổi đang yêu, vui vẻ đùa giỡn chạy tìm nhau trên đồi thông Đà Lạt, nụ hôn trong gió mà chẳng gió nào làm bay mất nụ hôn ấy. Đà Lạt ngàn hoa, nhưng anh và em đi lạc trong rừng hoa nên cứ mãi hẹn hò nhau, cứ mãi đi tìm cho nhau một đóa Phù Dung.

Nguyễn Thị Thanh Dương

ĐÚNG LÀ NGỤY!

Tôi thử thêm lần cuối
Xem bụng dạ sao mà
Ai cũng bảo nham hiểm?
Như lời đồn, chẳng ngoa!

*

Người này thích nịnh hót
Khoác áo chùa, lam thanh
Khoe: “Giàu sang chót vót,
Ngồi toàn chiếu đàn anh!”

Viết, toàn khen Việt Cộng

Chê: “Dân mình ngu si!
Phải cảm ơn đảng trị
Mới có cơ hội đi!”

Ngụy!

Ý Nga, 29.9.2022

‘THI HÀO, THI BÁ’ HỒNG TANH

Chắc gì chắc... chán đâu Hai
Lòng người nay đổi, mai thay liền liền
Lấy lòng thành tích nhỏ nhen
Khoe khoang lếu láo: “Triền miên lách lòn!”

Rõ ràng xuất xứ Cộng con
Đỏ “mòn” chi? Vẫn còn son, rõ hồng!
Năm vùng vàng vỏ, đỏ lòng
Ăn chơi khoe đủ, đùng hồng đấu tranh.

Vui gì ở chốn máu tanh
Bắt dân hầu hạ, khoe: “Rành sáu câu!”
Chơi trên nổi khổ đồng bào,
Ăn gì trước trẻ chực châu xin ăn?

Đi, về, ngang ngược kiêu căng
Văn chương làm phách: “Chương giảng,
chương bày!”

MIỆNG LƯỖI VỆM!

Bốc người lên tận mây xanh
Để mi dưới đất một mình mệnh mỏng?
Lại khoe tán phượng, kiêu rông
Bơm thêm bong bóng dự phòng: nịnh suông!
Ý Nga, 29.9.2022
*Suông [có g]: nhạt nhẽo

KHÚC TRÂM THI

Sớm mai
thay áo vàng thơ
Mùa Thu nhẹ bước
sương mờ ướt vai
Đất trời như thể ngủ say
Nắng thơm mùi tóc mây cài đầu xưa.

Thềm rêu
liều rữ đong đưa
Mơ chờ thu ghé
tay vừa cột thơ
Mắt buồn mi khép hững hờ
Giòng sông cổ tích đôi bờ nhớ thương.

Buổi chiều
giá buốt hơi sương
Tiếng chim lạc mẹ
nhớ nguồn hát khan
Hoàng hôn cố níu thời gian
Hàng cây thả lá phôi vàng lối đi.

Này thu!
Rừng tiền chim đi
Gió đầu hát khúc trầm thi ngân dài...

Kiều Mộng Hà
Sept27th2022

“Đàn anh, đàn chị” bày hầy
Lập trường nhậy nhạ khoe hay “chiếu” nào?

Khách này ta chẳng cho vào
Hai mà dan díu, cũng chào: tuyệt giao!
Ý Nga, 29.9.2022

TRÔNG NGƯỜI TƯỚI NƯỚC CHI?

Bề ngoài vàng vỏ chạy rong
Mấy ai thấy được bên trong đồ lòng?
Khơi trong ai chọn nước hồng,
Quyết tâm gạn đục, ai trông Tam Vô?

Trời long chưa thấy cháu Hồ?
Rõ ràng đất lở tha hồ sụp kia!
Ưu thời xin cứ nhìn kia
Hỏi ai mãi thế: bông đùa mạng dân?
Ý Nga, 29.9.2022

PHÚT MẶC NIỆM

(Như một cảm thông)

Nhớ chàng
Ra biển gọi tên
Sóng rì rào thở
như phiên khúc buồn.

Sương rơi!
Hay lệ trào tuôn?
Người bên kia có...
Tình vương vấn tình!
Kiều Mộng Hà

Cái Bàn Ủi Của Tôi

Ngày xưa tôi có đọc được một câu chuyện vui như thế này:
Một cặp vợ chồng lên đường đi chơi xa. Lên xe đi được $\frac{1}{4}$ đường thì cô vợ hốt hoảng la lên:
- Thôi chết rồi anh ơi! Hình như em quên tắt bàn ủi. Mình trở về ngay kéo cháy nhà thì chết!
Người chồng cuống cuống quay đầu xe trở lại tức thì. Vào nhà thì bàn ủi đã rút dây đang hoàng.
Lần thứ nhì, hai vợ chồng lại lái xe đi chơi xa. Được $\frac{1}{2}$ đoạn đường bỗng vợ la rối rít:

- Thôi chết rồi anh ơi! Hình như em lại quên tắt bàn ủi nữa rồi. Mình trở về ngay kéo cháy nhà thì chết! Người chồng bực bội nhưng chẳng có lý do gì cưỡng lại vợ, đành miễn cưỡng quay về. Bàn ủi đã rút dây đang hoàng.

Lần thứ ba cặp vợ chồng này lại đi chơi xa. Đi được ¾ đường, gần đến nơi, vợ lại giật mình nằng nặc đòi chồng quay về vì hình như nằng lại quên không tắt bàn ủi. Lần này thì anh chồng điềm tĩnh, từ tốn quay sang trấn an vợ:

- Không việc gì phải lo em ạ. Cái bàn ủi của em anh đã bỏ vào xe mang theo đây rồi.

Diệu kè!

Không hiểu sao những ngày này đầu óc tôi lại nghĩ đến câu chuyện xưa kia. Mẹ tôi năm năm vừa ăn thọ 90 tuổi. Bà ngày càng chậm chạp, mắt không thấy đường, chân tay yếu hẳn, bước đi không vững. Tuần rồi bà ngã đập đầu vào tường u một cục, và hai ngày sau lại ngã lần nữa. Bà mất sức hẳn và trở nên nhút nhát sợ sệt khác trước. Cả hai lần ngã đều có tôi ở nhà cùng với bà, chỉ có cái là tôi không có mặt ngay tại “hiện trường”. Sau hai lần ngã, bà may mắn không bị thương tích gì đáng kể, nhưng vẫn rêm nhức toàn thân, tinh thần ỉu xìu, mặt mày buồn bã trắng bệch, nói năng nặng nề, ngồi lâu không được, ăn uống không ngon, chỉ nằm li bì trong giường như người ốm nặng. Một con ngựa đau cả tàu không ăn cỏ, nên đứa con gái tuổi ngọc này cũng thất thế chao vao theo mẹ. Tôi hỏi 2 cuộc hẹn đi chơi với bạn, ngồi nhà len lén canh chừng bà.

Rồi cũng có việc phải đi ra ngoài chứ không ở nhà ru rú suốt ngày được. Cứ nghĩ đến ra khỏi nhà mà ở nhà mẹ ngã một mình nữa thì chết. Tôi sợ lắm. Cuối cùng tôi bảo mẹ lên xe ngồi với tôi, tôi đi đâu bà đi đó. Ngồi buột dây cứng nhắc vào ghế cạnh bên tôi thì không thể ngã được. Ha ha! Đây là diệu kè “cái bàn ủi” của ông chồng trong chuyện. Chờ “cái bàn ủi của tôi” đi một vòng công chuyện rồi hai mẹ con trở về nhà an toàn!

Ngày xưa “cái bàn ủi của tôi” thủ nhiều vai trò rất oách trong đời: ban ngày làm công chức bưng chải đi làm cùng chồng nuôi con, đêm về làm nội trợ rửa chén bát, giặt giũ, may quần áo mới, vá quần áo cũ cho chồng con, làm gia sư kèm con học, ngày nghỉ cùng chồng đưa con đi chơi, ngày giỗ Tết nấu nướng cúng kiến, thăm viếng họ hàng, v.v. Cả thời thơ ấu tôi bình yên núp bóng cha mẹ, an tâm lúc nào cũng có hai cây tùng cao to, vững chắc che chở cho mình trước mọi giông bão thách thức ngoài đời.

Thấm thoát anh em chúng tôi lớn dần, và bước ra đời vất vả gồng gánh gia đình như bố mẹ mình ngày xưa. Mẹ tôi không còn phải tả xung hữu đột giữa chợ đời nữa. Bà rút dần vào bóng tối, lẳng lặng ở nhà giúp đỡ bếp núc dọn dẹp, trông nom, đưa đón con cháu.

Tôi phải đi làm trở lại khi con mới 6 tuần tuổi, nên bà ở nhà cho cháu bú mớm no nê, tắm rửa sạch sẽ trước giờ mẹ về. Đêm cháu ngủ với bà để mẹ được yên giấc hôm sau đi kéo cày, không phải thức giấc nửa đêm. Mẹ đi làm về được bà báo cho biết những dấu mốc trưởng thành của con, khi nào con mọc cái răng đầu, khi ngày nào con tự đứng vững đi bằng hai chân, đưa hai tay thẳng trước mặt giữ thăng bằng, ngày con rụng cái răng sữa đầu tiên, v.v.

Con tôi rất thích nghe bà kể chuyện con hổ và con chuột, con voi và con kiến, cô Tấm cô Cám, v.v. Cứ vùi vùi bà kể đi kể lại bao nhiêu bận. Bà giúp tôi ghi sổ ngày nào thợ đến cắt cỏ, ngày nào bà lau dọn đến để tôi chuẩn bị chuẩn bị để tiền mặt ở nhà cho bà trả công họ dùm tôi. Ngày giỗ ngày Tết bà dạy con tôi chấp tay khấn các cụ, xin cụ phù hộ cho con hay ăn chóng lớn, học hành giỏi giang. Một ngày con tôi buột miệng hứa sau này nó sẽ cúng giỗ bà ngoại. Tôi ghen ngào cảm động nhận ra rằng những truyền thống dân tộc bà dạy cháu đã ngấm vào hồn “con Mỹ con”, nhưng vẫn cố làm tỉnh trêu hai bà cháu: “Rồi, bà ngoại tập ăn hamburger đi nha. Nó không biết làm dưa giá thịt kho đâu!”

Thế rồi cháu cũng thoát khỏi vòng tay ôm ấp của bà xách gói ra đi. Bà vẫn ở nhà với mẹ, ngày càng nhẹ đi một tí, lùn đi một tí, còm cõi mong manh. Trí nhớ của bà cũng hao hụt theo năm tháng như cân nặng và chiều cao của bà ngày càng sụt đi vậy. Bà vẫn nhớ chuyện ngày xưa vanh vách, nhưng chuyện nay như vừa làm gì, ăn gì, nói gì thì cứ quên bẵng.

- Má ơi, chiều nay mình đến đón hai bác Diễm rồi đi ăn tối ở nhà hàng XYZ đó nha.

- Vậy à? Vui quá! Lâu rồi má không gặp hai bác.

- Vậy má chuẩn bị rồi 5 giờ mình đi nhé.

- Ủa, đi đâu vậy con?

- Thì vừa mới báo cho má biết là sẽ đi ăn tối với vợ chồng bác Điền mà!

- Ồ há!

Sau bữa ăn tối vui vẻ, lúc mọi người đứng lên bà quay lại chào:

- Dạ chào ông bà, mong rằng sẽ có dịp mình gặp nhau nữa.

- Má! Mình đón hai bác đi ăn thì bây giờ mình đưa hai bác về chứ? Sao má đã vội chào?

- Ủa vậy há?

Lần khác:

- Chiều nay con nấu canh chua thiệt đúng ý má quá. Ngon ghê!

- Thì hôm qua má yêu cầu!

- Ủa, má có nói sao?

Mỗi lần nói chuyện với mẹ tôi về những chuyện mới xảy ra ngày hôm qua hay mới sáng nay, bà cứ như người từ cung trăng rơi xuống. “Ủa, má có nói vậy hả? Hồi nào?” “Ủa, con nói hồi nào sao má hồng biết gì hết vậy?” Trời đất ơi, má có được cho biết tường tận hết mà! Thiệt tình nhiều khi thấy nói chuyện với cái đầu gối đỡ tức hơn! Muốn mẹ tôi “thông thái” thì chỉ có việc gọi chuyện ngày xưa, thời bà còn bé ở quê, thời bà và ông bà ngoại tôi mới chạy giặc lên Sài Gòn tìm cách sinh sống, thời bà nuôi dạy chúng tôi ngày bé. Bà nhớ đủ cả những chi tiết 70, 80 năm trước, và nói đến tên nhân vật nào là bà cho tôi biết cận kề “lý lịch trích ngang” của từng người. Cậu đó là con ông nào, cháu ai, lấy vợ là con cháu nhà ai mà lọt vào gia đình mình, v.v. Chẳng những bà thuộc cả gia phả giòng họ Lê và họ Phan, mà bà con thuộc tất cả gia phả của bất cứ ai trong làng. Hình như ở làng quê nếu truy tìm gốc gác cho cận kề thì mọi người đều là bà con cả!

Mắt mẹ tôi bị đù thứ bệnh, một con đã mù hẳn vì glaucoma, con kia thì giác mô bị sung phải mổ thay cái khác nhưng vẫn không bám chặt vào mắt nên chỉ thấy lờ mờ như kiểu ta đeo kính mà bị ướt nước mưa, cảnh vật nhòe nhoẹt hẳn đi. Bên trong con mắt khỏe lại bị rị nước (macular degeneration), thật là tứ bề thọ địch. Tôi thì cứ vô tư, cứ cho rằng mẹ mình ngày xưa khỏe thế nào thì bây giờ vẫn như thế không thay đổi. Cho đến một ngày tôi tìm thấy nôi niêu còn bám đầy mỡ mà bà mang cất vào tủ vì không thấy bán, thì tôi chua xót ghi nhận thêm một sự “lão hóa” của mẹ mình. Đôi khi bà bảo: “Con đi chợ mua táo đó hả? Tôi phải cải chính: “Đâu có, con mua cà chua má à, để chiều nay con nấu canh chua cá cho má ăn.” Ngồi vào mâm cơm, bà thấy được đĩa đồ chiên chẳng hạn nhưng phải hỏi: “Cái này là cái gì? Cá chiên hay đậu hũ?” Có khi tôi nói tên món ăn cho bà nghe, đôi khi tôi làm khó bảo: “Má ngữi thử xem là món gì? Má nếm thử xem là món gì?” Tôi buộc bà phải làm việc gấp đôi, thị giác bất lực thì phải vận dụng khứu giác hay vị giác để cứu bồ chứ. Đồ vật nằm ngay trước mắt mà bà cứ quanh quẩn đi tìm, quờ quạng rờ rẫm, nên tôi chỉ cho bà biết bằng cách gõ cóc cóc hay keng keng vào món đồ để bà nghe tiếng đưa tay dò dẫm cầm lấy.

Mẹ tôi tính rất can đảm và chịu đựng. Có lẽ bà đã tập được hai đức tính này từ thuở nhỏ khi là con gái trong một gia đình khá nghèo, tất cả tiền bạc ông bà ngoại đều trút vào nuôi cậu con trai trưởng ăn học thành tài, còn bà là con gái phải bỏ học sớm để phụ buôn bán với cha mẹ. Có lẽ bà trau luyện thêm khi lập gia đình trong thời chiến tranh khốn khó, bà phải quên mình, nhịn ăn nhịn mặc lo cho các con. Từ ngày yếu đi và mất dần khả năng sinh hoạt bình thường như ngày xưa thì bà tự đối phó một mình chứ không không than thở sầu não. Đôi khi nghĩ mình hơi một chút là “bà chúa đứt tay bằng ăn mày đổ ruột!” mà tôi hổ thẹn thắm. Thỉnh thoảng bà còn lên tiếng khen ngợi cái số “may mắn” của mình. “Thật là thương cái nước Mỹ quá! Chỉ có nhà thương bên này mới chữa được đủ thứ bệnh cho con mắt má, chớ còn ở Việt Nam là mù trớt ngồi một chỗ từ lâu rồi!” Có lẽ đúng. Ngày xưa tôi nghe kể chuyện bà cố ở quê của tôi bị mù suốt nhiều năm trong tuổi già, chỉ ngồi một chỗ cho con cái săn sóc, và bà ngoại tôi cũng mất thị giác lúc cuối đời. Thế thì mẹ tôi ở tuổi ngoài 80 bị hỏng một con mắt, còn con kia chỉ thấy đường lờ mờ thì đúng là may mắn rồi chứ còn gì.

Càng cao tuổi mẹ tôi càng “trở về nguồn”, cứ thềm được ăn những món dân giả nhà quê như thịt kho khô, cá kho quẹt, tôm rim mặn, v.v. Tôi cố tình “lèo lái” bà tránh những món ăn nhiều muối có hại cho sức khỏe, nên hay trộn xà lách, luộc rau củ thật nhiều. Thấy bà ăn uống chậm rãi e dè là biết bà cố giữ phép lịch sự với tôi chứ chả tha thiết gì những món bỏ tỳ bỏ vị này. Hôm nào tôi tội nghiệp, cắn răng nấu ăn

“phản khoa học, hại sức khỏe” với những món kho quẹt, kho tiêu mặn mặn ngọt ngọt là thấy bà vui hẳn lên: “Hôm nay má ăn được cơm!”

Sau hai lần té ngã mẹ tôi đang tập dùng cái walker để đi lại trong nhà vì hai đầu gối bà nhất định đình công không còn tin tưởng được nữa. Hằng ngày, nghe những tiếng lẹt xẹt của walker đi lại trong nhà, tiếng lịch kịch đụng chân bàn chân tủ, tôi vừa xót xa vừa bị phân tâm không tập trung làm việc được, nhất là khi nghe tiếng động lúc bà vào phòng tắm nửa đêm, tôi lại nín thở theo dõi cho đến khi tiếng động ấy trở về đúng xuất xứ mới yên tâm ngủ tiếp. Rồi phải tự trấn an mình rằng còn nghe những âm thanh quây rối ấy là biết bà còn đi lại được, không nghe nữa là... mệt rồi đó!

Vậy mà bà vẫn không bỏ việc rửa chén bát sau khi ăn, cái job thường xuyên bà đảm nhiệm hơn chục năm nay, tôi nấu ăn còn bà dọn rửa. Bà chậm chạp đẩy cái walker đến bồn chén bát, để nó cạnh bên rồi xử lý chén bát chồng chất trong bồn. Sau đó lau tay rồi từ từ quay sang nắm lấy cái walker chậm rãi ra đi ghé dzô bên khác. Tôi cũng căn răng không lay off bà khỏi cái job này. Tough love mà! Đúng là bóc lột lao động của người già! Có lẽ trong thâm tâm tôi vẫn còn đang từ chối chấp nhận sự thật. Mẹ mình vẫn còn khỏe mạnh, vẫn còn làm được việc nhà, rửa bát sạch sẽ không làm đổ vỡ mà! Mẹ tôi chưa trở thành phế nhân!

Tuy nhiên, tôi luôn chuẩn bị tinh thần để nhảy bổ vào can thiệp nếu bà vấp ngã hay sắp quy xuống. Tôi ngồi ôm máy computer ra về làm việc chăm chú, nhưng đôi mắt cứ vờ như công an phường khóm luôn kín đáo theo dõi “đối tượng”. Sao bà vào phòng tắm lâu quá vậy? Sắp ra chưa? Bà đang bỏ ly cà phê vào microwave hâm nóng lại, có cầm nổi cái ly nóng đi ra bàn không hay cần tôi giúp? Khi nào phải đánh xe một mình ra đường thì tôi lại hoang mang hãi sợ về những điều không may có thể xảy ra ở nhà. Bà vấp góc tường trượt chân? Walker bị kẹt cánh cửa phòng khiến bà bỏ nhào xuống đất? Cái tôi bề ngoài cứng rắn tinh bơ bị lột mặt nạ. Tôi lo sợ quá đi!

Hôm lễ Vu lan vừa rồi các học trò cùng trường quay quần tại nhà cô giáo. Cô chuẩn bị sẵn một bình hoa hồng đỏ thắm và trắng tươi chưng trong nhà, để khi ra về học trò mỗi người cầm về một đóa hồng xinh tươi; hoa hồng đỏ cho người còn mẹ và hoa hồng trắng cho người đã mất mẹ. Chỉ mình tôi may mắn được nhận một hoa hồng đỏ thắm tươi. Đó là điềm phúc lớn lao của những người không còn trẻ nữa như chúng tôi. Mẹ tôi đáng được nâng niu như hoa hồng đỏ mỏng manh trang đài. Tôi không biết mình có đủ hiếu hạnh để trân quý mẹ như vật báu trên đời không. Con người thô thiển của tôi chẳng biết làm sao nâng niu đóa hồng đỏ thắm của mình. Thôi thì tôi cứ giữ bà như “cái bàn ủi” của tôi, mỗi lần ra xe thì bê theo để đề phòng bắt tróc ở nhà. Vật bất ly thân, cần tắc vô áy náy!

Thúy Messegee

9/2/22

AI MUA MÀ BÁN?

Chuyện nhiều bán sĩ khắp nơi
Phải chi bán lẻ ông Trời còn thương
Đứng xa ta một đoạn đường
Không mua, chẳng bán! Mi vương? Lỡ liền!
Ý Nga, 26.9.2022

HAI NGƯỜI CÙNG KHỔ

Một người cứ hoài than ôi:
“*Quanh năm chịu nhiều đau đớn*
Khổ quá chuyện “đắp núi đồi”
Chồng con còn chề rùng rợn”

BẠN TỐT

(Cám ơn anh chị Sơn và anh chị Trần văn Lương-
PhongNhã.)

*

Chia nhau gian khổ nhọc nhằn
Niềm vui hiến tặng, khó khăn nào màng
Vỗ về tâm tĩnh, thân an
Nhờ ơn bạn hữu, nhẹ dần nỗi đau.
Ý Nga, 26.9.2022

EM HÃY QUAN SÁT TINH TẾ

Sống trong tinh thức vững vàng

Làm chi, nhiễm trùng sợ quá?"

Một người muốn về Việt Nam:

*"Bồi đắp cho ra đời núi
Để thỏa lòng những mắt tham
Nôn nao trong niềm hớn hở
Đém hoài từng đồng dành dùm."*
Ý Nga, 26.9.2022

Tránh xa cám dỗ sỗ sàng vây quanh

"Quý ma" trăm cách dỗ dành
Khó phân biệt rõ. Vô hình mà em!

Ý Nga, 26.9.2022

ĐÃ ĐANH ĐÁ CÒN NHIỀU CHUYỆN!

Chị không kín đáo chuyện đời
Đem lời tâm sự của người rêu rao
Cô đơn than thở chi nào?
Trách chi ruột thịt, máu đào cũng... xa!
Ý Nga, 26.9.2022

Bảo Tàng Của Người Lính Bị Bỏ Quên

Năm 1965, cậu bé Dann 10 tuổi của thành phố cổ Marysville có người bạn lớn đi lính sang Việt Nam chiến đấu. Nhận thư bạn lớn từ chiến trường Dĩ An, cậu bé 10 tuổi xúc động, bắt đầu sưu tập kỷ vật về Việt Nam để làm... bảo tàng. 50 năm sau, Bảo Tàng từ nhà để xe của Dann, nay đã thành một công viên bảo tàng, quốc kỳ người lính Việt Nam Cộng Hòa được trân trọng. Tác giả bài viết là nhà giáo Phương Hoa của thành phố cổ Marysville, California.

* * *

Trước đây có người hỏi điều gì đã khiến chúng tôi dọn đến Marysville, tôi trả lời có ba lí do. Thứ nhất, là đi theo "tiếng gọi" của... việc làm (move for job), một cái job toàn thời gian mà "cô giáo già" như tôi không dễ gì kiếm được ở những nơi khác. Kế đến, Marysville là thành phố "Oldest & Smallest," cổ nhất và nhỏ nhất California, tổng dân số chỉ hơn mười hai nghìn người nên khá yên tĩnh. Và điều hấp dẫn chúng tôi nhất là cánh đồng lúa dọc hai bên xa lộ chạy vào trung tâm thành phố. Nhưng giờ đây nếu ai có hỏi, tôi sẽ thêm vào, trên mảnh đất nhỏ này còn có một nơi mà mỗi lần ghé qua là mỗi lần tim tôi thổn thức. Đó là Nhà Bảo Tàng Chiến Tranh Việt Nam, một nhà bảo tàng có tầm cỡ ở Bắc Cali nhưng người sáng lập lại là cậu bé mười tuổi.

Nhớ lại lần đầu tiên tôi đến Marysville nộp đơn xin việc. "Cái nhà" của tôi dạo này mắt mũi hơi kém nên khi nào chạy trên xa lộ tôi dành lấy phần lái xe "cho chắc ăn." Không lái xe, nhưng ông ấy lại là người "lái tài xế," ngồi bên cạnh điều khiển cái GPS, chỉ đường cho tôi chạy. Tôi nào phải là tài xế cự phách gì, chạy trên đường cao tốc tôi chỉ chăm chú "ôm cần lái," chả dám nửa mắt nhìn vào cái "cục nợ" rắc rối ấy. Cho nên nếu ông không đi cùng, thì có... cho kệo tôi cũng chẳng dám chạy xa một mình.

Theo "lệnh" của cái GPS, từ Freeway 5 rẽ qua 99 rồi nhập vào xa lộ 70, tôi bỗng bàng hoàng xúc động khi nhìn thấy cánh đồng lúa bao la chín vàng rực rỡ dọc hai bên đường. Trong phút chốc, tôi tưởng mình đang chạy xe trên Quốc Lộ I, ngang qua cánh đồng lúa bên quê nhà. Không biết động lực nào từ trong tiềm thức thúc đẩy, tự nhiên tôi quẹo xe một cái rẹt, tấp vào lề đường rồi mở cửa bước xuống.

Nhà tôi có lẽ cùng tâm trạng, chẳng nói lời nào, ông cũng bước xuống theo. Trước mắt chúng tôi là cánh đồng lúa bạt ngàn, từ hai bên xa lộ chạy tít tắp đến tận phía rừng cây. Trời đã gần trưa. Mặt trời đang xòe tay tròn vẹn phủ trùm ánh sáng rực rỡ chói chang lên trên cánh đồng, nhưng bầu không khí lại mát rười rượi, thơm lừng mùi lúa chín. Ôi! Hương lúa ngọt ngào. Những vé lúa no tròn óng ả gặp vài cơn gió thổi qua mơn man làm chúng lắc lư như đang cười nắc nẻ, hài lòng với sự sung mãn của tuổi chín muồi. Gió đi rồi, chúng lại oằn xuống cúi đầu như chào đón chúng tôi, những người khách có gốc gác đồng nội không mời mà đến. Tôi nhắm mắt, hít một hơi dài để tận hưởng mùi hương lúa mà ngỡ mình đang đứng trên mảnh đất của quê hương...

Tôi chợt hình dung ra tôi của ngày xưa, của thời kỳ đất nước thanh bình. Con bé mặc áo tím quần đen, đầu đội thúng xôi nếp quạ với lon muối đậu phụng rang, chân đất chạy lúp xúp theo sau mẹ. Mẹ tôi gánh cái ấm đất lớn đầy nước cây "dúi dẻ" và nồi chè bánh canh rau đắng, thức ăn nửa buổi cho thợ gặt ruộng lúa của ngoại tôi. Đứng trên bờ, tôi thích thú nhìn bà con, tay liềm tay hái, thi nhau thoăn thoắt cắt từng nạm lúa quần tay rồi bó thành từng bó gọn gàng, trong khi miệng vẫn nói cười rôm rả. Tôi hình dung ra Ngoại tôi đang khúm lúa chia công cho bà con. Lúc nào Ngoại cũng chừa một đồng lúa lớn hơn để người ta chọn. Sau khi họ chọn rồi, Ngoại còn đưa thêm cho một mớ nữa. Vậy mà sau mùa gặt, cái lằm lúa của Ngoại vẫn đầy, vẫn cao lên tận nóc nhà. Mỗi khi cần xay gạo để ăn hoặc bán chi tiêu, Ngoại phải bắc cái ghế cao cho tôi trèo vào xúc lúa giúp Ngoại.

Tôi cũng hình dung ra thời kỳ chiến tranh tàn phá quê tôi. Hình dung ra cái cảnh Ngoại tôi nước mắt chảy dài, đau đứt ruột nhìn lại lần cuối ngôi nhà ngói đỏ ba gian hai chái với dãy nhà ngang nhiều phòng mà bà và ông Ngoại đã dày công tạo dựng; nhìn lại cái lằm lúa tràn đầy trước khi ôm có mỗi cái hộp Phú Ý chứa đựng gia phả dòng họ nhà chồng, phía của ông tôi; một thân một mình chạy thoát khỏi ngôi làng bị chiếm vì cả gia đình đã trốn đi từ trước. Băng qua cánh đồng lúa, chạy khỏi những thửa ruộng nhà, khi lội qua cái đầm nước chảy, Ngoại bị cuốn trôi. Dù tính mạng đang trong tình trạng thập phần nguy hiểm, Ngoại vừa lặn hụp vừa bơi chỉ một tay, còn tay kia vẫn giữ khư khư cái hộp Phú Ý trên đầu cho khỏi ướt. Rất may có một người đi câu nhìn thấy chạy đến cứu giúp. Cuối cùng Ngoại cũng mang được cái hộp ra thành phố để giao lại cho ông tôi.

Ngoại đã thành công trong chuyến "vượt biên" đầy nguy hiểm ấy, nhưng vì quá hải hùng và bị nhiễm nước, Ngoại mắc bệnh thương hàn sau đó và qua đời ở tuổi mới sáu mươi. Ngoại đã vĩnh viễn ra đi, nhưng gia phả họ Nguyễn thì còn đầy đủ đến tận bây giờ cho con cháu đời sau tưởng lăm. Mỗi lần đám giỗ họ, công trạng của nàng dâu là Ngoại đều được mọi người nhắc nhở, vinh danh.

- Lúa chín đều và đẹp như vậy chắc là thu hoạch sẽ cao lắm.

Nhà tôi đột nhiên lên tiếng, phá tan bầu không khí thiêng liêng đó của tôi. Tôi vội quẹt nhanh dòng lệ vừa trào ra trên khóe mắt rồi vội vã lên xe.

Xa lộ lúc này xe cộ chạy qua nườm nượp. Tôi lại là một tên "chết nhất" nên chẳng dám nhào ra. Đợi một hồi không thấy khá chút nào, tôi đành phải chạy từ từ dọc theo lề Freeway chờ cơ hội. Tôi chạy một quãng khá xa, vẫn chưa ra được đến đường. Bỗng có tiếng "quéo... quéo..." ở đằng sau, tôi nhìn lên kính chiếu hậu và hoảng hồn thấy chiếc xe cảnh sát đang chớp đèn sáng lóe rượt đến. Chết cha rồi! Tôi đã chạy trong lề đường quá lâu, chuyến này chắc không tránh khỏi bị "ăn ticket." Tôi dừng lại, hạ cửa kính xuống. Chuẩn bị tư thế để ký biên bản phạt.

Nhưng "còn nước còn tát". Tôi bèn "mêu máo" với người cảnh sát, rằng đây là lần đầu tiên tôi

đến Marysville để nộp đơn xin việc. Chạy ngang đây thấy cánh đồng lúa chín này rất giống cánh đồng quê tôi. Không cảm lòng được, tôi dừng lại ngắm một chút cho thỏa lòng mong nhớ. Không ngờ bây giờ xe cộ quá đông, tôi chưa dám chạy ra. Tôi chỉ nói cầu may. Thật bất ngờ, nghe tôi nói xong, ngài cảnh sát gật gù về cảm động. Ông trở lại chiếc xe cảnh sát, lái ra lần đường bên phải, cố tình cản trở lưu thông, ép xe cộ vệt sang lane trái, và vẫy tay cho tôi chạy. Chúng tôi mừng quá xá! Ai nói mấy ông cô là những người khô khan tình cảm chứ? Ngày đầu đến đây, người cảnh sát thân thiện, nhân từ này đã cộng thêm một điểm tốt nữa cho việc chúng tôi dời về miền đất mới.

Đến mùa khai thuế, tôi lên mạng lục lọi và tìm thấy tổ chức "AARP Foundation Tax-Aid" ở Yuba đang giúp khai thuế miễn phí cho công dân từ 60 tuổi trở lên và những người có mức thu nhập giới hạn. Tổ chức này có chi nhánh khắp các tiểu bang. Tất cả thiện nguyện viên đều được huấn luyện kỹ càng không thua gì những chuyên viên khai thuế thực thụ. Tôi yên tâm gọi làm hẹn và chuẩn bị giấy tờ để đem đi.

Hộp mặt Viết Về Nước Mỹ 2013, Phương Hoa nhận giải Danh Dự từ tác giả Bồ Tùng Ma đại diện Ban Tuyển Chọn Chung Kết.

Đúng hẹn, chúng tôi đến trung tâm và được một bà tên Mary Webb giúp. Sau khi xem giấy tờ, bà hỏi:

- Anh chị là người Việt Nam hả?

- Vâng! Sao bà đoán được? Bà có quen người Việt Nam nào không? Nhà tôi hỏi.

Bà cười:

- Oh yeah! Tôi và chồng tôi đều ở trong binh chủng Không quân và đã từng phục vụ ở Việt Nam từ năm 70 đến 71.

- Ô! Thú vị thật!

Ông nhà tôi nói:

- Tôi cũng từng là một chiến sĩ Không quân, phục vụ tại phi trường Tân Sơn Nhất và phi trường Nha Trang cho đến 1975.

- Really? Bà Mary kêu lên, vẻ hớn hờ như vừa gặp lại "cố nhân."

Rồi bà vừa làm việc vừa trò chuyện với chúng tôi. Ngày đó bà phục vụ ở phi trường Tân Sơn Nhất, còn chồng bà, ông Austin Webb, làm Cố vấn cho Không quân Việt Nam Cộng Hòa ở phi trường Bình Thủy. Ông ấy không bị bắt buộc sang Việt Nam, nhưng vì vợ phục vụ bên đó nên ông tình nguyện đi theo. Bà Mary còn kể, ngày đó bà có một người bạn Việt Nam rất thân tên

Man (sau này tôi biết chị tên Mẫn). Sau chiến tranh thì mất liên lạc nhưng bất ngờ mấy chục năm sau hai người gặp lại trên đất Mỹ. Bà nói với giọng xúc động.

- Chúng tôi mừng rỡ ôm nhau khóc! Chị ấy ở tận bên Utah, nhưng cũng đã đến thành phố này thăm tôi.

- Quả đất thật tròn! Tôi nói, chúc mừng bà và người đồng hương mà tôi chưa hề quen. Lòng ngưỡng mộ tình bạn thâm sâu của họ, tôi thầm nghĩ sau này thế nào cũng phải tìm cách để làm quen với chị tên "Man" này mới được. Nhờ bà Mary giới thiệu, chúng tôi giờ đã quen nhau, chị Mẫn quả là một người bạn tuyệt vời, đáng để bà Mary nhớ đến hàng mấy chục năm.

Nhắc đến người bạn Việt Nam, bà Mary như sực nhớ ra, cho tay vào cái túi xách bên cạnh lấy ra một tấm danh thiếp màu xanh lá cây:

- Này! Anh chị mới dọn đến đây mà có đi thăm Nhà Bảo Tàng Chiến Tranh Việt Nam chưa?

Tôi trả lời chưa, bà nhét tấm danh thiếp vào tay tôi:

- Anh chị cũng nên đi thăm! Đây là một nhà bảo tàng chiến tranh rất lớn mà người sáng lập Dann Spear, đã bắt đầu khi còn là một cậu bé. Tôi hiện cũng là thành viên trong ban Hội Đồng của nhà bảo tàng.

Bà Mary cho biết, hiện nhà bảo tàng đang có kế hoạch mở rộng thêm và kêu gọi mọi người hãy tiếp tay, đem tặng những kỷ vật chiến tranh, bất cứ cuộc chiến tranh nào mà Hoa Kỳ đã và đang tham gia, để giúp cho tài sản của nhà bảo tàng ngày càng thêm dồi dào phong phú.

Trên đường về, ông nhà tôi nói:

- Có lẽ mình nên đến thăm và tặng chiếc xích lô cho nhà bảo tàng. Kỷ vật này nếu được trưng bày trong nhà bảo tàng sẽ có giá trị hơn là để ở nhà mình.

- Chiếc xích lô à? Tôi chợt nhớ đến chiếc xích lô hình mẫu bé tí có gắn hai lá cờ đang được ông nhà tôi trân trọng trưng trong tủ kính phòng khách.

Chiếc xích lô này do một bà khách Mỹ tên Hellen tặng khi chúng tôi còn tiệm nail. Bà là khách ruột rất thân, có việc gì cũng kể chúng tôi nghe. Mỗi năm đến ngày Lễ Tạ Ơn, tôi làm cho bà chả giò, bà tặng chúng tôi ổ bánh mì chanh ngon tuyệt bà tự làm lấy bằng những trái chanh tươi trong vườn. Bà thường kể về Alan, người con trai độc nhất của bà từng tham chiến Việt Nam. Về sự bất mãn chán chường của anh sau khi trở về Mỹ. Bà nói ngày đó Alan và đồng đội của anh trở về đã không được chào đón như những anh hùng. Họ bị hắt hủi, xem thường, vì ảnh hưởng bởi những sự "làm rùm beng không đúng" của báo chí về cuộc chiến. Từ đó anh sống khép kín, thường tìm quên trong men rượu. Anh sống đời độc thân cho đến một ngày anh bị tai nạn xe và qua đời.

Có lần bà Hellen nói:

- Hồi thời chiến tranh Việt Nam, tôi thật ghét cái bọn "ngồi mát ăn bát vàng" và bọn nhà báo tung tin "không đầu không đuôi" trong khi con tôi đang dấn thân vào súng đạn. Thằng Allan nói bọn chúng chỉ giỏi khua môi múa mỏ ở bên này chứ thật ra chúng chả biết cái đêch gì. Ai có đến Việt Nam, sống cùng người dân, và chiến đấu cùng những người lính Việt Nam Cộng Hòa thì mới biết rõ sự tình, mới biết cuộc chiến này có ý nghĩa ra sao. "*Cuộc chiến mà chúng con không được quyền chiến đấu cho tới cùng để thắng mẹ à.*" Alan nói vậy đấy!

Alan đã nói đúng. Tôi cũng từng nghe rất nhiều cựu chiến binh Việt Nam mà tôi quen nói như thế.

Cho đến cuối năm 2009 thì bà Hellen đã quá già, sức khỏe kém lại chuẩn bị đi mổ thận. Mấy ngày trước khi vào bệnh viện Kaiser, bà nhờ người y tá chăm sóc đặc biệt chở đến rồi đẩy vào tiệm tôi trên chiếc xe lăn. Trông bà rất yếu, thở hỗn hển từ ống dưỡng khí được gắn vào mũi. Tôi

nhìn bà và chột sững sờ. Trên đôi bàn tay run rẩy của bà là một chiếc xích lô nhỏ xíu có gắn hai lá cờ: cờ Mỹ và cờ Việt Nam Cộng Hòa. Hai lá cờ giấy đã cũ sòn theo năm tháng với nhiều nếp gấp nhăn nheo. Lá cờ Vàng ba sọc đỏ đã bạc màu bên góc trái và có một đường rách, nhưng được dán lại cẩn thận bằng miếng băng keo.

- Tôi sắp phải đi mổ thận, không biết lành dữ ra sao.

Bà nói một cách khó nhọc. Những đường gân xanh trên cổ bà xê dịch liên hồi như thể muốn tách rời khỏi làn da tái mét. Bà đưa chiếc xích lô tí hon cho tôi:

- Chiếc cyclo này là kỷ vật của thằng Alan để lại. Nó đã rất yêu quý và giữ gìn cẩn thận món đồ này cho đến ngày nó mất. Tôi sợ khi giải phẫu nếu lỡ có bề gì, đồ đạc của tôi bị đem bán "estate sale" và nó sẽ lưu lạc.

Bà dừng lại một lát để thở rồi nói tiếp:

- Mới đầu tôi không biết phải làm gì với nó, nhưng rồi nhớ đến anh chị, tôi nghĩ anh chị là những người thích hợp nhất để tôi tặng lại món quà này. Làm ơn thay tôi giữ nó!

Bảng danh hiệu bảo tàng và Công viên có chiến cụ cũ kéo về từ VN.

Tôi đỡ lấy kỷ vật từ tay bà Hellen, rồi đứng mân mê lá cờ Vàng cũ rách. Kỷ niệm nào từ chiếc xích lô nhỏ màu xanh có chiếc đệm đỏ này đã làm cho người cựu quân nhân Mỹ tên Alan trân quý nó đến như vậy nhỉ. Tôi còn tần ngần chưa dám hỏi thì bà Hellen đã nói:

- Đây là món quà từ người bạn Việt Nam rất thân với Alan. Anh ta đến Mỹ theo diện

Humanitarian Operation (HO), và bọn họ tình cờ gặp lại nhau. Chiếc cyclo này anh ta mang theo từ Việt Nam, khi gặp lại Alan thì tặng cho nó. Nhưng anh ta đã chết sau đó vài năm vì bệnh hoạn do ở tù quá lâu trên rừng. Ngày Alan còn sống, tôi đến thăm nhiều lần bắt gặp nó ngồi lặng ngẫm

cái vật này bằng đôi mắt thật buồn. Do vậy mà tôi cất giữ nó bao nhiêu năm nay. Nhưng giờ thì tôi không được nữa rồi...

Bà nghẹn ngào, dừng lại nửa chừng. Tôi cũng rung rung. Trong tôi dâng lên một nỗi bồi hồi khó tả. Người HO đó, một sĩ quan của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa xưa, khi rời bỏ quê hương đã mang theo chiếc xích lô. Có phải vì nó từng chuyên chở những nhọc nhằn, ngang trái, và bất hạnh của anh sau cuộc chiến? Hay anh muốn chở hết đi tất cả những đau khổ của đồng bào mình? Hoặc là anh muốn luôn nhìn thấy nó để nhớ lại thời kỳ "Đầu đường Thiếu tá và xe/Cuối đường Đại úy bán chè đậu đen" để cố gắng vươn lên? Chiếc xích lô chỉ là vật vô tri, nhưng khi tặng cho Alan, người bạn Mỹ đã từng cùng chung chiến tuyến, anh đã làm cho nó trở nên có hồn và đầy ý nghĩa với hai lá cờ Mỹ, Việt. Và Alan, người bạn Mỹ của anh đã trân quý, gìn giữ cho đến tận cuối đời. Điều này cũng có nghĩa, Alan đã rất trân quý cái tình bạn, tình đồng đội và đồng minh từ cuộc chiến cho tự do mà anh và anh ấy đã từng tham gia.

Tôi nói với bà Hellen:

- Xin bà hãy yên tâm. Chúng tôi nhất định giữ kỹ món đồ này.

Và ông nhà tôi đã chung chiếc xích lô trong tiệm từ đó, cho đến khi chúng tôi bán tiệm mới mang về nhà. Nhớ đến đây tôi bèn nói với ông ấy:

- Phải rồi! Chúng ta nên đem nó tặng cho Nhà Bảo Tàng. Cất ở nhà mình mà cứ dọn nhà tới lui hoài có khi bị gãy hay thất lạc thì uổng công bà Hellen đã gửi gắm.

Về đến nhà, ông ấy lấy ngay chiếc xích lô ra lau bụi bặm. Đã hơn bốn năm rồi, từ ngày bà Hellen đem tặng và không bao giờ trở lại gặp chúng tôi lần nữa. Bà sống một mình không có người thân nên chúng tôi chẳng biết hỏi thăm ai về tình trạng của bà. Chiếc xích lô sau khi được lau xong nhìn sáng sủa, nhưng hai lá cờ giấy thì quá cũ kỹ. Tôi nói:

- Trước đây vì muốn giữ tình trạng nguyên thủy của món quà nên mình để y như vậy. Nhưng bây giờ đem đến Nhà Bảo Tàng nó sẽ ở đó thiên thu. Phải thay hai lá cờ vải mới bền lâu được. Cờ Mỹ rách người ta có thể thay lá khác, nhưng cờ Vàng sau này rách đi thì làm sao?

Nhà tôi đồng ý.

Tôi đến Walmart mua một lá cờ Mỹ bằng vải đem về. Nhưng lá cờ Vàng không biết kiếm đâu ra. Thành phố chúng tôi ở chẳng có một cửa hàng nào của người Việt cả. Ông ấy nói muốn mua cờ Vàng ba sọc đỏ thì chỉ có nước đi San Jose hoặc là xuống Nam Cali, nhưng mình cần lá cờ bằng vải nhỏ xíu như thế này thì những nơi ấy cũng không dễ gì có bán. Cuối cùng, tôi quyết định phải tự tay may lá cờ này mới được. Nói là làm, chúng tôi rào đi tìm mua vải. Nhưng kiếm hết từ Walmart đến Joann Fabrics chúng tôi cũng không tìm ra màu vàng và đỏ đúng màu cờ Việt Nam. Cuối cùng, tôi phải mua hai cuộn ruy-băng satin vàng và đỏ loại lớn, dù chỉ cần có một đoạn. Về nhà, tôi ủi thẳng những nếp gấp của ruy-băng rồi hì hục cắt may. Tôi trưng dụng luôn ông xã làm thợ phụ, "lệnh" ông chạy tới chạy lui, hết lấy kéo đến cầm bàn ủi, phụ đính những sọc đỏ vào hai mặt của lá cờ. Đến khuya thì tác phẩm của chúng tôi cũng hoàn thành, lá cờ Vàng ba sọc đỏ nhỏ xíu nhưng đẹp rực rỡ, sáng chói. Ông ấy thích quá đem gắn ngay vào chiếc xích lô và lấy máy hình ra chụp.

Qua những thông tin và tài liệu từ bà Mary, tôi tìm hiểu và biết thêm về lịch sử Nhà Bảo Tàng trước khi đến viếng. Việc cậu bé tên Dann hình thành Nhà Bảo Tàng Chiến Tranh Việt Nam đã được cộng đồng Marysville và những vùng lân cận biết đến rộng rãi. Cậu bé thu thập kỷ vật và bắt đầu trưng bày bộ sưu tập về chiến tranh Việt Nam trong garage nhà cậu từ năm 1966. Lúc nào có dịp, là cậu "khăn gói" mang nó đi triển lãm khắp nơi, từ những bữa tiệc sinh nhật, họp mặt gia đình, đến club. Tâm lòng của cậu bé đến tai nhiều người, nhiều hội đoàn, và cậu được

mời dự cuộc họp thường niên của các cựu chiến binh phi công Hoa Kỳ thời Đệ Nhị Thế Chiến. Tại cuộc họp mặt này, Dann được cựu Tướng Không quân nổi tiếng "Tex" Hill, một trong những con cò bay "Flying Tigers" xuất sắc trong Thế Chiến thứ II, tặng một bức hình của ông với lời ghi chú: "Tặng Dann, người bạn nhỏ của tôi. Hy vọng tấm hình này sẽ làm phong phú thêm cho Nhà Bảo Tàng tương lai của bạn." Điều này cũng là một động lực rất lớn giúp cậu bé hoàn thành ước nguyện.

Khởi đầu, nó là một nhà bảo tàng tư nhân "tí hon" của cậu bé Dann. Năm 1977, Dann bắt đầu mang bộ sưu tập của mình đi xa hơn, lúc này cậu thu thập được khá nhiều kỷ vật của những chiến binh từ Việt Nam trở về, đem triển lãm tại các lễ hội truyền thống, hội chợ, triển lãm súng, căn cứ quân sự, cùng nhiều nhà bảo tàng chiến tranh khác.

Về sau Dann Spear và vợ, Roberta, đã tự vay tiền để xây dựng lớn thêm trên khu đất nhà của họ, không quyên góp hoặc nhận bất cứ ngân khoản tài trợ nào từ hội đoàn hay chính phủ. Và đến năm 1985, mười năm sau chiến tranh Việt Nam, Nhà Bảo Tàng trong mơ ước của cậu bé Dann được chính thức khánh thành ra mắt công chúng với bài nói chuyện của Thiếu tướng Donald Mattson, Giám đốc Viện Bảo Tàng Quân Đội Tiểu Bang California, người cũng đã từng tham chiến Việt Nam.

Điều đặc biệt, Nhà Bảo Tàng tuyệt đối không hề thu lệ phí vào cửa. Mỗi khi có ai hỏi về việc này, Dann trả lời: "Đây là nhà bảo tàng của các cựu chiến binh và của các bạn, bạn không phải trả tiền!"

Đến nay thì Nhà Bảo Tàng đã được phát triển rất qui mô, tiếp nhận gần sáu chục nghìn kỷ vật, kể cả những kỷ vật từ các cuộc chiến khác mà quân đội Mỹ đã tham gia, như Thế Chiến thứ I, thứ II, Nội Chiến, Triều Tiên, Iraq, Afghanistan, ... và xây một gian phòng hơn 6000 square feet

Cậu bé Dann sáng lập nhà bảo tàng năm xưa nay là ông mặt đồ 60 tuổi, nhận kỷ vật từ tác giả Phương Hoa trao tặng.

dành riêng làm thư viện. Nhà Bảo Tàng giờ đây chính thức trở thành tổ chức bất vụ lợi, là di sản văn hóa của Bắc Cali, quản trị bởi một Ban Hội Đồng mà Dann Spear là Giám đốc, được phép nhận quyên góp, gây quỹ để mở mang. Nhà Bảo Tàng Chiến Tranh Việt Nam Marysville được xem là "Nhà Bảo Tàng của những chiến sĩ bị bỏ quên" (Museum of the Forgotten Warriors). Báo giới địa phương đã khen ngợi giám đốc Dann Spear: "Hình thành Nhà Bảo Tàng này, Dann đã trả lại tên tuổi và mặt mũi cho các cựu chiến binh Việt Nam, những người đã từng bị bỏ quên sau cuộc chiến."

Cuối tuần, chúng tôi rủ ông bạn hàng xóm tên Wayne, cũng là cựu chiến binh VN, đi thăm Nhà Bảo Tàng. Nghe ông nói ở đó có bàn ghế picnic cho khách tham quan, tôi làm chả giò, com chiên, nướng một ít xúc xích, và mang theo trái cây, thức uống cho bữa trưa.

Nhà Bảo Tàng tọa lạc trên một khu đất rộng, thuộc vùng ngoại ô phía đông thành phố Marysville. Tâm bảng "VIETNAM-MUSEUM" trước cửa thì nhỏ, đơn giản, nhưng những chiếc thiết giáp, trực thăng, súng cối, những chiến cụ khổng lồ đã từng một thời "khắc ra lửa, mưa ra khói" cùng với quân đội Việt Nam Cộng Hòa, đang nằm "an dưỡng" trong sân, xung quanh là những lá cờ Mỹ to đùng và cờ binh chủng đủ màu giăng khắp mọi nơi, đã nói lên tầm vóc to lớn của Nhà Bảo Tàng.

Chúng tôi vừa đến cửa thì một người đàn ông ra chào đón rất niềm nở. Ông là hướng dẫn viên của Nhà Bảo Tàng, tên Richard Sawyer, cũng là cựu chiến binh phục vụ tại Việt Nam từ năm 70-71. Ông nói: "Tôi ở đây thường xuyên vì nó là cái nhà thứ hai của tôi!"

Ông nhà tôi tỏ ý muốn gặp Giám đốc Dann để tặng món quà. Thực ra thì tặng quà đâu cần phải gặp giám đốc, nhưng tôi vì tò mò muốn biết mặt "cậu bé Dann" rất nổi tiếng này ra sao nên đã dặn trước nhà tôi là "Không gặp ông Dann không về!"

Trong khi chờ đợi gặp Giám đốc, chúng tôi được ông Richard đưa đi tham quan khu vực Nhà Bảo Tàng Việt Nam. Ông bạn Wayne đã quá quen thuộc với nơi này nên ông ra thư viện để đọc sách.

Ông Richard cho biết, tất cả các phòng phía trước là Nhà Bảo Tàng Chiến Tranh Việt Nam nguyên thủy lúc khởi đầu. Những gian kế tiếp trưng bày kỷ vật của các cuộc chiến khác mà Hoa Kỳ đã tham gia. Theo chân ông Richard vào gian phòng đầu tiên, tôi bỗng lặng người khi nhìn thấy lá cờ Vàng ba sọc đỏ, cờ Việt Nam Cộng Hòa, thật lớn được lồng trong khung kính song song với lá cờ Mỹ đồng kích cỡ, và được đặt trang trọng trên kệ dây tủ kính cao tận trần nhà. Bên trái khung ảnh treo cái phù hiệu tròn lớn có khắc hình một quân nhân bông súng và bên phải treo chiếc áo giáp với hai mẫu tự "MP," nhìn có vẻ như là chúng đang "hộ vệ" cho hai lá đại kỳ Việt Mỹ. Bên dưới khung hình đứng một hàng dài các cô gái búp bê xinh đẹp mặc áo dài đủ màu sắc, kiểu eo thon truyền thống Việt Nam ngày trước, nhiều cô đầu trần với những mái tóc đen dài bện thành hình con rết và vài cô đội nón lá nghiêng nghiêng. Một sự trưng bày trang trí độc đáo như nhấn nhủ với người xem, chiến tranh đã từng nhấn tâm dày xéo trên đất nước của các cô gái mỹ miều này.

Tôi vừa đi vừa căng mắt nhìn dán vào những món đồ trong tủ kính, vừa chú ý đến những lời thuyết minh lưu loát của ông Richard, như thể những kỷ vật là của chính ông. Mỗi kỷ vật đều có sự tích riêng, từ món nhỏ nhất là chiếc huy hiệu, biểu tượng, sắc áo, màu cờ của các binh chủng Việt, Mỹ, cái vỏ chai bia Sài Gòn cao nghêu có hình cờ Vàng ba sọc đỏ, đến bài báo tiếng Việt với bản tin *Chiến Thắng Quảng Ngãi - "Liên Quân Việt Mỹ đã mở cuộc hành quân và đại thắng."* tất cả nói lên tâm lòng và lời nhắn gửi của các cựu chiến binh Việt Nam đã cất công mang về và gìn giữ chúng.

- Xem kia! Nhà tôi bỗng kéo tay tôi, chỉ vào tấm hình một vị tướng Mỹ đeo sao có mấy hàng chữ đề tặng kê bên.

- Đây là tướng William Westmoreland, vị Tướng chỉ huy quân sự cuộc chiến Việt Nam ngày xưa!

Tôi bước lại gần, chưa kịp đọc những lời đề tặng thì nghe có tiếng người nói từ đằng sau:

- Yeah! Tướng Westmoreland là The Best. Người có biệt danh "đánh đâu thắng đó," và ông đã từng nhiều lần đấu tranh đòi cung cấp thêm vũ khí đạn dược cho các bạn đó!

Chúng tôi quay ra thấy một cựu quân nhân Mỹ đang cười toe, chỉ tay vào bức hình của ông Tướng rồi đưa ngón cái làm dấu "number one!" À, thì ra là lính cũ của ông tướng. Richard giới thiệu đó là Don Schrader, người từng là cố vấn cho Lực Lượng Đặc Biệt tại nhiều căn cứ MACV khác nhau ở Việt Nam năm 65-66. Ông Don nói giám đốc Dann đang đợi ở văn phòng và kêu

chúng tôi đi theo ông.

Một người đàn ông Á Châu bước ra khi chúng tôi vào. Giám đốc Dann ngồi trước một cái bàn dài chất ngồn ngang đầy những kỷ vật. Ông nói người đàn ông vừa rồi là người Hmong, đem tặng những kỷ vật từ cuộc chiến Việt Nam mà ông ấy từng tham dự. "Cậu bé Dann" mà tôi muốn gặp là một người đàn ông cao lớn, mặt đỏ hồng như tượng ngài Quan Công, nhưng nhìn rất hiền lành thân thiện. Tôi kể chuyện bà Mary giới thiệu, ông tỏ ra vui lắm. Nhà tôi lấy chiếc xích lô ra và nói:

- Đây là kỷ vật rất đặc biệt từ một cựu chiến binh Việt Nam, chúng tôi xin tặng lại cho Nhà Bảo Tàng.

Ông Dann tròn mắt trầm trồ:

- Ô! Excellent! Chiếc cyclo thật là tuyệt mỹ!

Vừa rồi rít cảm ơn, ông vừa lấy ra tờ note nhỏ để chúng tôi đề tặng. Rồi ông kêu tôi trao kỷ vật tận tay ông và đưa máy hình cho nhà tôi chụp mấy tấm.

- Chúng tôi phải luôn luôn chứng minh đó là món quà tặng thật sự. Ông nói.

An vị chiếc xích lô vào chỗ thuê nhận kỷ vật xong, ông Dann đích thân đưa chúng tôi trở lại xem nốt các phòng trưng bày về cuộc chiến Việt Nam. Đi ngang một dãy mannequin mặc quân phục, tôi chợt nhớ lại những gì bà Mary kể bèn hỏi ông Dann:

- Tôi nghe bà Mary nói ông đã bắt đầu cái ý tưởng thành lập nhà bảo tàng này lúc ông còn rất nhỏ, ông có thể kể chi tiết cho chúng tôi nghe được không?

Mặt người giám đốc vốn đã hồng hào giờ lại sáng tươi. Ông nói:

- Đi theo tôi!

Ông dẫn chúng tôi lại trước một chiếc tủ kính:

- Năm 1965, khi tôi mười tuổi, tôi có viết thư cho một người bạn lớn tên Bill Buchroeder, thuộc đại đội I Bộ binh đóng quân ở Dĩ An bên Việt Nam. Anh đang học cấp Ba cùng trường với tôi thì bị tổng động viên và đưa sang Việt Nam đánh giặc. Bill đã hồi âm cho tôi từ chiến trường Việt Nam sau một trận đánh, và lá thư anh viết trên mặt sau của mảnh giấy chỉ dẫn cách xử dụng mìn claymore đã làm tôi xúc động.

Ông ngừng lại rồi mỉm cười, vẽ hãnh diện:

- Và tôi chợt nảy ra ý định sưu tập những kỷ vật chiến tranh Việt Nam từ đó. Lá thư "lịch sử" này là một trong những kỷ vật đầu tiên của bộ sưu tập, của Nhà Bảo Tàng!

Nhìn mảnh giấy cũ kỹ, ó vàng trong khung kính với những dòng chữ nguệch ngoạc mà tôi thấy nao lòng. Người quân nhân Mỹ tên Bill Buchroeder ấy đã cố gắng hồi âm, gửi lòng mình từ trận tuyến, nửa vòng trái đất Việt Nam, về cho người bạn nhỏ của mình trên một mảnh giấy loại, mà

Hành lang tưởng niệm tử sĩ được bao quanh bằng hàng ngàn thẻ bài của những người lính đã gục ngã.

không kịp chờ về thành phố để có giấy bút đang hoang. Anh làm sao ngờ được, hành động nhỏ nhưng đầy tình cảm này đã tạo một ý tưởng lớn cho cậu bé Dann.

Ông Dann bỗng nhìn qua bên trái và nói, giọng đầy cảm xúc:

- Anh chị xem này! Ông chỉ vào một ống thủy tinh nhỏ chỉ bằng ngón tay út. - Tuýp đất này là của một cựu chiến binh tặng. Anh nói đó là kỷ vật quan trọng anh đem từ Nam về cất giữ mấy chục năm qua.

Tôi cảm thấy cổ mình nghèn nghẹn. Nam là tên gọi thân thương mà các cựu chiến binh Hoa Kỳ tôi quen biết thường dùng mỗi khi họ nhắc đến Việt Nam. Người lính này ắt hẳn đã có những kỷ niệm khó quên đối với Nam nên mới trân trọng nhúm đất đến như vậy. Kỷ niệm nào nằm trong tuýp đất màu nâu bé xíu đó hả anh? Có phải nó được trộn lẫn với máu và nước mắt của anh? Của bạn anh? Của những người lính Việt Nam Cộng Hòa anh dũng sát cánh chiến đấu cùng anh mà anh nể phục? Hay của đồng bào tôi, những người dân vô tội bị thương vì đạn bom mà anh đã từng cứu giúp? Có phải đó là nơi anh đã từng hò hẹn yêu thương một người con gái Việt Nam dịu hiền? Hay là nó chứa đựng sự đau lòng của anh vì nhiệm vụ chưa hoàn thành mà đành phải rời bỏ cái quê hương bé nhỏ nửa vơi để giao miền đất tự do cho phương Bắc? Dù bất cứ đó là những kỷ niệm gì, cũng xin anh cho tôi được chia sẻ, được cảm ơn anh. Không biết giờ này anh ở đâu? Ước gì tôi được gặp anh để bắt tay anh và nói một lời cảm ơn sâu sắc. Nhìn thấy nhúm đất này tôi như thấy cả quê hương Việt Nam của tôi. Anh chỉ sống ở đó một thời gian ngắn mà

khi rời xa anh còn lưu luyến đến thế này. Còn tôi, tôi đã được sinh ra và lớn lên ở đó với muôn vàn kỷ niệm. Anh biết là tôi đau lòng như thế nào khi rời bỏ nó, đúng không anh?

Đang miên man suy nghĩ, tôi giật mình nghe tiếng nhà tôi:

- Kia! Đây là phù hiệu binh chủng Không quân của tôi!

Ông nói với ông Dann, chỉ vào cái phù hiệu rồng bay Tổ Quốc Không Gian được đóng khung treo trong tủ kính, xung quanh quây quần bởi nhiều huy chương và phù hiệu của các binh chủng quân lực Việt Nam Cộng Hòa.

- Tôi đã phục vụ trong Không quân cho đến ngày nền Cộng Hòa của chúng tôi bị mất.

Ông Dann hỏi như reo lên:

- Vậy sao? Thế anh có còn giữ được hình ảnh gì không? Chúng tôi cần sưu tầm thêm kỷ vật và hình ảnh của những người lính Việt Nam Cộng Hòa. Chúng tôi có không nhiều lắm những kỷ vật về các chiến sĩ đồng minh từng chiến đấu chung với quân đội Hoa Kỳ tại Việt Nam.

Tôi cười và gộp lời:

- Tôi còn giữ được vài tấm hình ông ấy mặc quân phục, chụp ở phi trường Nha Trang và Tân Sơn Nhất. Nhưng hồi đó ông ấy chỉ là một chuyên viên vô tuyến phi cơ. Ông đâu có cấp bậc cao, đâu phải "quan quyền" chi mà đem hình ảnh đến đây để trưng. Mặc cỡ chết!

Ông Dann nhướn mày:

- So what? Vậy thì đã sao? Không có lính thì làm sao có quan? Chúng tôi tôn trọng và vinh danh hết thầy các ban ngành, các cấp bậc. Tất cả mọi người trong quân đội đều liên quan với nhau như một guồng máy, thiếu một bộ phận máy sẽ không chạy được. Nếu anh chị copy và tặng cho viện bảo tàng vài tấm hình, chúng tôi sẽ quý lắm!

Nhà tôi hứa khi về sẽ sao lại vài tấm và gửi cho ông.

Đạo hết khắp các phòng trưng bày về cuộc chiến Việt Nam thì ông Dann đưa chúng tôi ra phía sau. Chúng tôi bước theo, tưởng ông sẽ cho xem tòa nhà kế tiếp. Nhưng ra khỏi cửa sau đến khoảng trống giữa hai tòa nhà, ông dừng lại. Tôi nhìn sang bên trái thấy nhiều dãy thẻ bài kim khí, những thẻ bài trắng không tên, được treo dày đặc sát vách tường từ tòa nhà bên này vòng quanh qua tòa nhà bên kia thành hình chữ U. Chính giữa là cái bục xi măng thấp, trên đặt đôi giày bột, một lá cờ Mỹ treo rủ cạnh khẩu súng trường dựng đứng, bên trên là chiếc nón sắt, và một vòng hoa rực rỡ được treo trên thân của khẩu súng trường.

Ông Dann bỗng đứng nghiêm, quay mặt về phía vòng hoa và đưa tay lên trán chào kiểu nhà binh. Nhà tôi cũng làm y như vậy. Riêng tôi thì đứng cúi đầu mặc niệm, lòng thầm nghĩ không biết có bao nhiêu thẻ bài ở đây nhỉ.

- Ở đây có tất cả là 6,297 thẻ bài, mỗi tấm thẻ tượng trưng cho một chiến sĩ Hoa Kỳ đã hy sinh ở Iraq và Afghanistan.

Ông Dann chột lên tiếng như đọc được ý nghĩ của tôi, làm tôi giật cả mình. Ông kể, đài Tưởng Niệm này được khánh thành hồi tháng 10 năm 2011, cùng lúc với lễ Đổ Đất Thánh, đất cát vàng nâu từ Iraq được rắc ở trung tâm đài cho linh hồn những quân nhân tử trận Iraq, và đá dăm màu xám từ Afghanistan đổ viên xung quanh dành cho anh lính tử sĩ hy sinh Afghanistan.

Rồi ông nhìn chúng tôi:

- Anh chị đã biết, cái giá chúng ta phải trả cho tự do là quá đắt. Trong mấy tháng trời, tôi cứ suy nghĩ phải làm một cái gì đó thật đặc biệt để vinh danh các chiến sĩ đã bỏ mình vì sự tự do của chúng ta, và tôi đã nghĩ ra ý tưởng thành lập đài tưởng niệm này. Anh chị có tin không?

Ông chỉ tay vào những sợi dây:

- Các phi công và chiến sĩ Không quân từ phi trường Beale Airforce Base đã giúp treo số thẻ bài này. Mặc dù những sợi dây được gắn sẵn mấy nghìn tấm thẻ quá dài, chặt vật lắm, nhưng họ làm

rất cẩn thận, tỏ lòng tôn kính những linh hồn. Họ đã giữ kỹ, không hề để cho tấm thẻ bài nào chạm xuống đất lấy một lần! Amazing!

Tôi có cảm giác như mình sắp khóc trước tấm lòng yêu nước và biết ơn những tử sĩ hy sinh vì tự do của ông Dann. Tôi càng cảm động hơn về sự tôn kính đối với số thẻ bài tượng trưng cho các linh hồn chiến sĩ từ nhóm phi công làm thiện nguyện. Quả là những tấm lòng thật đáng ngưỡng mộ!

Chúng tôi đang chăm chú nghe ông Dann nói, đột nhiên có những âm thanh "leng keng" xào xạt phát ra từ những tấm thẻ bài, đồng thời nhiều ánh sáng nhấp nháy như những vì sao hiện ra dưới đất. Tôi còn sững sờ nhìn chăm chăm vào những ánh sao "lấp lánh giữa ban ngày" đó thì ông Dann reo lên:

- Ô kìa! Anh chị may mắn quá, đã đến đúng thời điểm! Không biết có phải linh hồn của các chiến sĩ đang chào đón chúng ta chăng? Hiện tượng này xảy ra lần đầu tiên trong ngày lễ khánh thành đài tưởng niệm. Về sau lâu lâu mới có một lần vào thời điểm khác nhau, những thẻ bài này rung động, nhấp nháy như ánh sao vậy đó.

Ông rùng mình, đưa cánh tay ra:

- Xem đây này! Mỗi lần như thế là chân lông tôi dựng đứng cả lên!

Rồi ông nhìn lên trời:

- Anh chị thấy đó. Trời lặng im không chút gió. Vách tường của hai khu nhà cao vòi vọi, những tấm thẻ bài này được treo chỉ đến một nửa chiều cao của vách tường, bên trên có mái nhà nhô ra. Dù có mặt trời thì cũng không thể nào rơi vào chúng được huống chi là giờ này không thấy mặt trời đâu cả. Đây là một điều thật thần kỳ không hiểu nổi!

Tôi cũng rùng mình dựng chân lông. Tấm lòng của ông Dann hình như đã được linh hồn các tử sĩ nhận biết. Có phải họ đã cho thấy hiện tượng này để "vinh danh" ông Dann với chúng tôi chăng? Nhà tôi lật đật đưa máy hình lên bấm một cái. Tuy những ánh sao đó xuất hiện cả trên nền cát của hai bên, nhưng vì vôi vàng ông ấy chỉ chụp được một phía và vẫn thấy rất rõ những ánh sao, phía bên phải hơi bị tối.

Bên trong khu trưng bày kỷ vật thời chiến.

Vẫn còn bàng hoàng, tôi nói với ông Dann chúng tôi sẽ tự đi xem tiếp những phòng trưng bày khác sau khi ăn trưa. Tôi đem thức ăn bày ra ở bàn picnic rồi nhờ ông bạn Wayne vào mời ông Dann, ông Don, ông Richard ra để "thử món chả giò Việt Nam" với chúng tôi. Và tôi rất mừng vì

các ông ấy nhận lời, tuy họ rất bận vì khách tham quan và người hiến tặng ra vô nườm nượp. Chúng tôi vừa ăn vừa chuyện trò vui vẻ. Ông Dann làm thanh tra về ngành xây dựng, Encroachment Inspector, chuyên xem xét những việc xây dựng xâm lấn đất đai trái phép. Thời gian rảnh ông dành trọn cho Nhà Bảo Tàng. Ông cho biết khi chiến tranh Việt Nam bắt đầu, tuổi ông còn quá nhỏ để tham gia, nhưng từ những tin tức của bạn bè lớn tuổi học cùng trường, Việt Nam đã là nỗi ám ảnh của ông.

Ông Dann cũng kể nhiều điều thú vị về việc thành lập Nhà Bảo Tàng:

- Tôi biết có nhiều kỷ vật chiến tranh Việt Nam giá trị đã bị bỏ quên đâu đó, trong nhà xe, trên gát, hay lẫn lộn trong đồng hồ tạp ở nhà kho, và rồi lâu ngày người ta sẽ quên chúng đi, thật là uổng phí!

Theo ông, nhờ những kỷ vật này, những chiến binh Hoa Kỳ từng chiến đấu và chết cho cuộc chiến Việt Nam sẽ không bao giờ bị quên lãng như họ đã từng bị lãng quên trước đây. Điều làm ông đau lòng nhất là sau cuộc chiến, những chiến binh Hoa Kỳ đã trở về trong cô độc, không có người cảm thông cho sự khổ nhọc và hiểm nguy họ đã từng đương đầu. Ông thở dài:

- Cuộc chiến đã chấm dứt từ lâu nhưng tôi có thể thấy niềm đau vẫn còn hiện rõ trong mắt các cựu chiến binh, và tôi biết vết thương trong lòng họ vẫn chưa lành hẳn!

Nhà Bảo Tàng được mở cửa vào tất cả các ngày thứ Bảy và các tối thứ Năm trong tháng, cộng với những ngày lễ lớn. *"Nhưng ban quản trị cũng thường sắp xếp lịch để mở cửa cho những cuộc tham quan cả nhóm bất cứ lúc nào nếu họ gọi."* Ông Dann cho biết.

Khi tôi nói sẽ viết một bài giới thiệu nhà bảo tàng với cộng đồng Việt Nam, ông tỏ vẻ vui, nói sẽ cung cấp bất cứ thông tin mà tôi muốn biết. Ông đã làm thế thật. Trong bài này có nhiều chi tiết tôi phải email hỏi lại ông vì ngày hôm đó tôi không ghi chép kịp. Ông còn cho tôi vài tấm hình vì hình chúng tôi chụp cũng giống y chang nhưng không được đẹp lắm. Tôi nói đùa sẽ mời ông đến cộng đồng Việt Nam của tôi cho ông thuyết trình, hầu quảng bá thêm về Nhà Bảo Tàng, khuyến khích cộng đồng tặng thêm kỷ vật,

Ông cười: "Đó cũng là một ý hay!"

Sau đó ông Don Schrader đưa chúng tôi vào thư viện, mở slides cho xem số hình ảnh ông thu thập ở Việt Nam thời gian 65-66. Tôi ngạc nhiên đến lặng người khi nhìn lại quang cảnh núi đồi sông nước của Việt Nam thân yêu ngày xưa, sông Cửu Long, bãi biển Vũng Tàu, Nha Trang, miền đất đỏ Pleiku, bến cảng Vũng Rô, Sông Hương và cầu Tràng Tiền Huế. Những hình ảnh đẹp nguyên thủy khi chiến tranh chưa tàn phá mà từ lâu tôi đã ngỡ không bao giờ nhìn thấy nữa, giờ lại được xem qua tay một người Mỹ.

Chúng tôi còn đi xem các phòng trưng bày nhiều cuộc chiến khác mà Mỹ đã tham gia. Có những kỷ vật cổ nhất, lâu đời nhất như tấm chăn mà cụ cố của Đại tá Galbraith đã dùng khi ông bị quân Anh bắt cầm tù trong cuộc chiến tranh Cách Mạng (Revolutional War) hồi Thế Kỷ thứ 18, đến viên gạch lấy từ tòa nhà mà quân đội Mỹ chiếm được trong một trận chiến săn lùng quân nổi dậy Taliban sau sự kiện 9-11 được Thượng sĩ Roscoe Presley từ Afghanistan gửi về cho ông Dann, và những kỷ vật gần đây nhất là hình ảnh thư từ của các chiến binh Hoa Kỳ từ Iraq và Afghanistan gửi về.

Quả thật nơi này có quá nhiều thứ, nhiều điều để xem, để nghiên ngẫm. Cuối cùng chúng tôi cũng phải ra về trong luyến tiếc. Nhà tôi từ đó mỗi khi nói chuyện với bạn bè đều khuyến khích họ đi thăm Nhà Bảo Tàng này.

Cậu bé Dann đã bắt đầu trang sử cuộc đời bằng một ý tưởng độc đáo. Việc chẳng dễ chút nào,

nhưng nhờ vào ý chí lẫn niềm đam mê, cậu đã cùng với nó lớn lên và hoàn thành xuất sắc viết nên trang sử đó. Nhà Bảo Tàng Chiến Tranh Việt Nam Marysville là di sản văn hóa vô giá, là chứng cứ sống thực để minh họa cho những gì các sử gia ghi lại về cuộc chiến giữa Quốc Gia và Cộng Sản của người Việt Nam Cộng Hòa và đồng minh Mỹ, cũng như các cuộc chiến tranh khác của Hoa Kỳ. Nó là bản di chúc bằng vật thể mà các chiến binh đã để lại, chẳng những nhắc nhở giới trẻ Mỹ noi gương những chiến binh anh hùng của họ, mà còn giúp các thế hệ kế tiếp người Mỹ gốc nước ngoài hiểu biết về cội nguồn, về vì sao ông cha họ lại lưu lạc đến đất nước này.

Phuong Hoa

Địa chỉ Vietnam Museum:

[5865 A Road, Marysville, CA 95901](http://www.vietnammuseum.com)

Phone: (530) 742-3090

BẾN ĐỒ CUỐI ĐỜI

Họ đến với nhau vào tuổi xế xế chứ chưa đến (xế) chiều. Vì ở anh, phong độ của chàng phi công ngày nào vẫn còn phảng phất. Chị thì cao gầy, thon thả, dáng yếu điệu còn vương trên nét ngà thực nữ. Bao năm qua sống đời góa bụa, chị vẫn đẹp, dù đã qua tuổi thanh xuân. Nên, “*lần đầu gặp em tình tú quay cuồng*”, khiến anh nhìn mãi cô thợ cắt tóc trong tấm gương trước mặt, mà không cần biết tay thợ này có khéo léo hay không.

Anh đã “coi mắt” chị như thế qua lời giới thiệu của chị Phi, bạn anh. Chị và chị Phi là đôi bạn thân. Thỉnh thoảng, trong lúc trò chuyện với chị, chị Phi hay kể về gia đình của anh. Một gia đình thật hạnh phúc, với người chồng tốt, người vợ đảm đang, hiền lành và ba đứa con ngoan ngoãn, học hành giỏi giang, thành đạt. Bỗng một hôm, chị Phi buồn bã báo tin “vợ anh bạn mà tôi hay kể chuyện cho bà nghe vừa qua đời”. Không biết anh là ai, nhưng chị cũng thấy thương cảm, khi nhớ lại đoạn đường sàu thăm mà mình đã bước qua gần mười năm trước. Thời gian trôi, nỗi đau buồn của anh cũng nguôi ngoai dần theo năm, tháng. Tội nghiệp anh lẻ loi trong những bước đi về, nghĩ đến bạn mình cũng đêm ngày vò vố, nên chị Phi nghĩ làm nhíp cầu nối cho hai tâm hồn cô đơn có cơ hội gặp gỡ, an ủi lẫn nhau. Anh gật đầu đồng ý.

Thế là, anh hữu ý, trong lúc chị vô tình. Vì khi trò chuyện với anh -một khách hàng đến cắt tóc- chị không hề biết anh là người đàn ông mà chị đã được nghe kể nhiều lần qua chị Phi. Thế nhưng, mọi sự ở đời đều bắt đầu bằng chữ duyên, nhất là hai người cùng một hoàn cảnh. Hoàn cảnh “người ở lại, khóc người ra đi vĩnh viễn”, nên họ dễ dàng trao đổi tâm sự.

Một buổi chiều tiệm vắng khách, chị tựa ghế, thơ thẩn ngắm những hạt mưa trắng xóa, mong manh như làn sương mỏng mà nghe lòng nao nao buồn. Chợt chuông điện thoại reo. Chị bắt máy. Tiếng anh vang lên, ngọt ngào thăm hỏi và kể lể chuyện gần xa. Bỗng giọng anh như trầm xuống:

- Trời mưa buồn... anh nhớ vợ anh quá.

Chị giật mình, không biết mình có nghe nhầm không. Anh nhắc lại lần nữa. Chị suýt bật cười “Ừ! đang tán tỉnh tui mà, sao bỗng dưng nhắc tới vợ vậy cả?”. Và để chứng tỏ mình cũng như anh, dù có ý tìm duyên mới nhưng vẫn không quên người cũ, chị đổi giọng náo nức:

- Em cũng nhớ chồng em quá!

Cuộc nói chuyện kết thúc bằng một nỗi buồn. Nhưng nỗi buồn này có phải là... “*Buồn như trong một ngày, hai đứa không gặp mặt*” chăng? Chỉ có người trong cuộc mới biết!

Ngày qua, tháng lại, cuộc tình đã bén men nồng, nhưng anh vẫn còn đắn đo, chưa dám thổ lộ cùng con. Anh sống với đứa con gái út trong căn nhà thênh thang. Hai cha con gắn bó hơn từ khi hai đứa con lớn lập gia đình và có đời sống riêng.

Nhiều lần, sau cuộc điện đàm với chị, con bé nhìn nét mặt hờ hởi của anh, dò hỏi:

- Daddy nói chuyện với ai mà vui vẻ, thân mật quá vậy?

- Bạn của ba.

Một chút nghi ngờ trong ánh mắt dò xét của cô con gái tinh nghịch làm anh hơi bẽn lễn. Lần thứ hai, cũng hỏi câu hỏi tương tự như thế, anh đánh bạo làm bài toán thử:

- Con có muốn biết người đó là ai không?

Con gái nhanh nhẩu đáp “muốn”. Anh dùng một nhịp thở trong lời đề nghị với chút hồ hởi:

- Muốn thì gia đình mình sẽ có một buổi họp nghe con.

Một buổi chiều đẹp trời, anh cùng ba đưa con và một rể, một dậu đến tiệm ăn. Bên chiếc bàn nằm trong góc khuất, anh thận trọng đặt câu hỏi:

- Theo các con, ba nên quen với người phụ nữ mấy tuổi mới thích hợp?

Thằng con rể nhìn anh như thể đang đo lường, đong đếm và sau đó “phán quyết” một câu chắc nịch:

- Phải trên sáu mươi tuổi.

Câu nói làm anh chới với, vì chị chưa đạt tới số tuổi con anh yêu cầu. Nhưng anh vẫn mạnh dạn làm một cuộc hẹn để chị gặp gỡ các con. Trong buổi hội ngộ đầu tiên, khuôn mặt trẻ trung, và dáng dấp thon gọn của chị, có lẽ đã làm cho các con anh hơi bất ngờ. Với thái độ từ tốn, chậm rãi, anh nói:

- Di đây là người ba muốn giới thiệu với các con. Di còn đến năm năm nữa mới đủ tuổi sáu mươi như con yêu cầu. Nên... ba muốn biết ý kiến của các con.

Con gái, con trai, dậu, rể, im lặng trong dáng vẻ suy tư. Không gian như cô đọng lại. Một sự yên ắng đáng lo ngại. Nhưng anh chị không phải chờ đến sốt ruột khi đứa con gái út mau mắn “chấp thuận”:

- Cho luôn.

Rồi nó cầm tay anh đặt lên tay chị. Anh vui như chưa từng bao giờ vui như thế. Anh mừng vì các con anh đã “bao dung” đối với quyết định của anh. Anh biết, anh có toàn quyền định đoạt cuộc đời mình mà không cần lệ thuộc vào sự chấp nhận hay phản đối của con cái. Nhưng với anh, con cái là một phần rất quan trọng trong cuộc đời mà anh không thể thiếu, nên khi buổi “ra mắt” được hoàn tất trong bầu không khí cảm thông, vui vẻ, anh xem đó là một món quà to lớn nhất, quý báu nhất mà các con đã dành cho anh.

Phần anh đã xong, trong khi chị vẫn ngần ngại chưa thể có câu trả lời chắc chắn, vì con trai của chị đang thi hành nghĩa vụ quân sự tại Afghanistan. Đứa con trai mà cách đây chục năm hơn, thường hay nổi giận mỗi khi có ai chọc ghẹo “Má mày có bồ rồi”. Nó ném tất cả mọi thứ gần trong tầm tay, rồi giận chị, bỏ cả bữa cơm chiều. Chị giao hẹn với anh:

- Nếu con em không đồng ý thì mình chia tay.

Anh hoảng hốt nài nỉ:

- Đừng, đừng, để anh gặp con, nói chuyện cho nó hiểu. Nếu nó vẫn phản đối, anh sẽ năn nỉ cho đến khi nào nó bằng lòng.

Chị cảm động rơi nước mắt. Tình trong như đã và mặt ngoài cũng chẳng còn e, nhưng đối với chị, niềm vui, hy vọng, tương lai của con là trên hết, nếu chị phải đứng trước một sự lựa chọn. Và chị biết, sự lựa chọn nào cũng có ít nhiều mất mát.

Ngày chồng chị qua đời, thui thủi chỉ có hai mẹ con. Không một người thân thuộc, chị vất vả tìm nơi để gửi con sau khi đi học về, vì chị còn phải đi làm, phải lo toan cho cuộc sống với những chi phí cần trang trải. Con chị lớn lên trong đơn độc, nên tình thương duy nhất mà nó được hưởng là tình thương của mẹ. Bao la như biển lớn. Thiết tha như dòng suối ngọt ngào. Và cũng vì thế mà nó quyết chí bảo vệ, quyết chí không để ai cướp mất.

Ngày lại tiếp ngày, chị bận khoản, đần đờ, rồi bối rối, âu lo, vì không biết phải nói với con như thế nào, để nó hiểu mà chấp nhận anh. Mười hai năm, kể từ ngày chồng chị qua đời, cũng có nhiều người thật tâm muốn đến với chị, nhưng chị giả vờ như cô bé học trò ngây thơ trong bài hát Phượng Hồng, "*Ai cũng hiểu chỉ một người không hiểu*" để lập một hàng rào chắn ngang ranh giới tình bạn. Chị thận trọng trong quyết định bước tới một bước nữa, vì sợ, lỡ như bước chân ấy không trọn vẹn đẹp cho phần đời còn lại, làm sao chị đủ sức để chịu đựng những lời chê cười của người đời vốn dĩ khắt khe.

Gặp anh, chị nhìn thấy ở anh đầy đủ tư cách của một người đàn ông đứng đắn, đàng hoàng. Về ngoại hình, về điều kiện vật chất, anh dư sức để về Việt Nam cưới một cô vợ trẻ đẹp. Nhưng anh chọn chị, như chọn cho mình một mái ấm vững vàng, một người bạn đời thủy chung, đến với anh vì tình yêu, chứ không vì mục đích nào khác và sẽ cùng anh đi hết cuộc đời còn lại bằng tình cảm chân thật. Chị sung sướng với niềm hạnh phúc đẹp như mơ đang chạm đến bàn tay chị, nhưng chị lại không được trọn vẹn quyết định để nắm hay buông, bởi vì chị còn phải tùy thuộc vào cái gật đầu hay lắc đầu của con.

Chẳng hiểu thằng bé có biết là nó đang nắm giữ niềm vui và nỗi buồn, hạnh phúc và đau khổ của chị. Cái phần đời mà chị hoàn toàn không biết sẽ còn dài hay ngắn. Nhưng chị biết, trái tim chị sẽ tan nát nếu buộc phải quay lưng, làm người xa lạ với anh, người mà chị đang gửi gắm tất cả niềm yêu thương, hy vọng.

Rồi một ngày, con chị gọi điện thoại về từ vùng đất xa xôi, nơi nó đang đóng quân. Anh ngồi cạnh chị hồi hộp nghe ngóng.

- Má có bỏ rồi phải không?

Chị bối rối ấp úng:

- Ai... ai nói với con?

- Má không cần biết ai nói. Má chỉ cần cho con biết, có hay không?

Ôi trời! thằng con vừa tròn hai mươi tuổi của chị, nói tiếng Việt thì lơ lớ, mà giọng điệu tra hỏi sao giống một người cha nghiêm khắc. Vậy mà chị sợ. Y như sợ ba mình ngày xưa.

- Ở... ở... má có quen với chú này...

- Mà chú đó có thương má không?

- Có... chú... rất thương má.

- Má có biết, má bao nhiêu tuổi không?

Chị khép nhẹ đôi mắt, nghe nhịp thở của mình như nặng trĩu trong nỗi đau nhói nhói.

-...

- Má già rồi đó, con ở xa không lo được cho má. Chú đó thương má thì má cưới chú đi.

Chị bật khóc, anh cũng rơm rớm nước mắt vì vui mừng. Tạ ơn Trời! Tạ ơn con. Chị nói thầm giữa những giòng nước mắt hạnh phúc trên khuôn mặt mà vài mươi phút trước đây còn hằn nét thấp thỏm, lo âu.

- Thời buổi bây giờ, con đặt đâu mình ngồi đó đi em.

Anh nắm tay chị. Cái nắm tay thật ân cần, âu yếm, thay lời thề nguyện gắn bó trong câu anh nói pha trò, mà chị cho là duyên dáng nhất từ trước đến giờ.

Ngày tổ chức bữa tiệc ra mắt người thân, bạn bè, trong niềm hân hoan vì mơ ước đã thành sự thật, anh cảm động khi thấy các con của mình đến thật sớm, lăng xăng giúp anh chị

chuẩn bị, sắp xếp mọi thứ để phòng tiệc thêm phần trang trọng, xinh đẹp. Nhìn các con lễ phép chào đón khách với nụ cười tươi tắn, thân mật, anh thầm cảm tạ Ông Trên đã ban cho anh một điểm phúc tuyệt vời mà không phải người cha nào khi quyết định bước thêm bước nữa có được.

Trong phần cảm tạ quan khách, anh nghẹn lời “cảm ơn các con”. Những đôi mắt không còn là trẻ thơ đã chớp nhanh trong ánh nước long lanh niềm cảm xúc. Tình phụ tử đẹp nhất là phút giây này. Phút giây mà những đứa con trưởng thành biết dẹp đi sự ích kỷ, độc đoán trong tình cảm và cái thể diện hão huyền, để cha mình có cơ hội tìm niềm an ủi cuối đời.

Con của chị cũng kịp về tham dự ngày vui của mẹ. Thằng bé đeo riết lấy mẹ ngày nào, nay đã là một quân nhân chững chạc trong bộ quân phục chỉnh tề. Choàng lấy vai mẹ, con chị thì thầm lời chúc mừng. Nó chẳng khác nào một thiên thần đã cầm lấy thanh gươm có ngôi sao lấp lánh, gõ nhẹ vào cánh cửa bọc nhung, màu hoa hồng đỏ, để cánh cửa chậm chậm mở toang, cho anh chị bước vào khu vườn mang tên hạnh phúc. Thứ hạnh phúc rất quý báu đối với những người đã trải qua bao dâu bể của cuộc đời, đang kiếm tìm một bến đỗ bình an cho những ngày cuối đời []

Ngân Bình

CHƠI DZẬY, CHƠI DZỚI AI?

Thỉnh thoảng chúng ta có nghe những tin tức không “đẹp” về những người Việt ở hải ngoại (ở hải ngoại thôi nhé, chớ ở trong nước thì... đếm hồng xuê), tôi cũng có vài câu chuyện, đề... góp buồn.

Nhóm vượt biên của chúng tôi đi theo lộ trình của ban tổ chức dẫn đường, lên xe tại Sài Gòn vượt qua biên giới Cambodia nửa đêm, đến Pnom Penh nghỉ ngơi vài ngày, rồi bắt xe đến thành phố biển Kongpong Som. Đoạn đường này, chúng tôi bị bắt giam hai lần, sau đó ban tổ chức chuộc ra và đưa xuống tàu ra biển trực chỉ Thailand. Khi cả nhóm bị mắc cạn trên bãi đá ong sát bờ biển Thái lúc màn đêm dần xuống, lạnh run, hoảng hốt đốt áo quần giày dép để kêu cứu, một chú kia đã chửi đổng chủ tàu tổ chức (đang ở Việt Nam) và tuyên bố sẽ không trả sáu cây vàng tiền vượt biên (chú ấy đi với thằng con trai). Cái này lạ à nhe! Nếu đêm đó thủy triều dâng lên, nhấn chìm cả đám xuống đáy biển châu Diêm Vương thì không ai phải trả tiền cho chủ tàu, nhưng khi vào được bờ, đến trại tỵ nạn thì phải trả cho người ta chớ. Trước khi đi, đã thỏa thuận sòng phẳng, còn chuyện bị bắt ở Cambodia, chuyển hải hành gặp mưa bão, thừa chết thiếu sống là chuyện ngoài ý muốn, nào phải lỗi của chủ tàu? Nay đã vào trại, không bị hải tặc cướp bóc hãm hiếp, thì hà cớ gì đòi quẹt tiền người ta?

Vài tháng sau khi đến trại, tôi hỏi chú ấy, vẫn câu hỏi cũ là trả tiền chưa, chú ấy gân cổ lên:

- Dĩ nhiên là... chưa! Vì bây giờ phải đợi thanh lọc xem đậu rớt ra sao. Nếu đậu, qua được Mỹ tôi sẽ trả, còn nếu rớt, hồi hương về Việt Nam thì thôi.

Ừa, trại tỵ nạn đóng cửa là chuyện của Cao Ủy, thanh lọc là việc của Bộ Nội Vụ Thailand, họ đâu có “bà con” gì với chủ tàu, mà kiếm cớ không trả tiền? Cứ đà này, tôi dám ngờ rằng, nếu chú ấy có đậu thanh lọc, qua Mỹ, sẽ còn nhiều lý do lý trấu để chạy nợ, nào là mới qua chưa ổn định, rồi chờ có việc làm, sau đó phải mua nhà mua xe, chờ con cái học xong, dựng vợ gả chồng êm xuôi... Nói theo ngôn ngữ bình dân bàn nhậu hay quán trà đá vỉa hè, thì chú này “chơi cha thiên

hạ”. Khi mượn nợ thì năn nỉ ỉ ôi, xong việc rồi phải trả nợ thì xót xa, đứt từng khúc ruột. Chơi dzậy, chơi dzới ai!

Tiếp theo, là chuyện những người từ trại tỵ nạn, khi qua định cư nước thứ ba, được chính phủ cho vay tiền vé máy bay, sau này trả lại. Họ cũng biết chúng ta mới qua còn nhiều khó khăn, nên mỗi tháng gửi thư đòi nợ rất lịch sự, có thể trả mức thấp nhất là mười đô, hoặc nhiều nhất là năm mươi đô, từ từ mà trả, vài năm cũng xong. Vậy mà có một vài người đi chung chuyến bay với tôi từ trại Thailand qua Canada, hớn hờ khoe “thành tích” tuyệt chiêu rằng, mỗi tháng nhận thư đòi nợ là họ xé bỏ vào thùng rác, không quan tâm.

- Sao vậy?

Tôi thắc mắc, họ đáp tỉnh bơ:

- Chính phủ Canada đã bảo lãnh mình qua đây theo diện nhân đạo, trợ cấp hai năm cho mọi chi phí ăn ở, sinh hoạt, mà có cái vé máy bay cũng đòi, nên tui hồng trả!

Ngon dữ hen! Luật của nước người ta như thế, xin đừng “tự diễn biến” rồi tự quyết định... xù nợ. Bộ kiếp trước Canada mắc nợ, nên giờ phải rước chúng ta qua, cho trợ cấp, bao luôn mọi thứ từ A đến Z hay sao? Thấy người ta nhân đạo rồi làm tới, thử hỏi nếu còn ở với cộng sản Việt Nam thì có dám không, hay lại lú lú rú rú xếp hàng để nộp tiền cho họ?

Một thời gian sau tôi nghe tin, khi mấy người đó xin giấy tờ qua Mỹ chơi, đã bị phía Canada từ chối vì hồ sơ Sở Thuế còn ghi rõ: Nợ tiền vé máy bay chính phủ, “quên” thanh toán!

Chơi dzậy, chơi dzới ai!

Cuối cùng là câu chuyện bà chị bên Texas kể lại. Có hai vợ chồng kia, làm chủ mấy tiệm nails, làm ăn thuận lợi khá giả. Họ thường tuyên bố với bạn bè rằng:

- Tui hả, tui chỉ thích làm móng cho khách da trắng, vì dân đó... thơm tho, sạch sẽ và rộng rãi. Hễ có khách da màu, thì tui cũng đành phải tiếp, nhưng vừa làm vừa nín thở bởi “đám đó” hôi hám, nghèo và tào lao.

- Trời! Màu da nào cũng có người này người kia chứ, sao lại vợ đũa cả nắm thế! Hơn nữa đã sống ở xứ Mỹ này thì không nên kỳ thị ai hết á, nhất là qua màu da, qua vẻ bên ngoài, áo quần đồ hiệu xe sang...

Nhưng họ vẫn phớt lờ lời góp ý của người xung quanh. Vì thế, sau một thời gian gom góp được nhiều tiền, họ liền từ giã khu nhà Việt Nam mà họ đã sống nhiều năm từ thuở hàn vi với cộng đồng người Việt, vì họ chê khu nhà cũ với người đồng hương là “nhiều chuyện, hay tò mò, lôm côm”. Họ hãnh diện hớn hờ dọn qua khu nhà giàu, mua xe Mercedes sang trọng, hòa nhập với hàng xóm mới là những người giàu có trí thức, nào bác sĩ, luật sư, CEO.

Vậy mà chỉ hơn một năm sau, họ lại âm thầm dọn ra khỏi khu nhà giàu sang trọng ấy, hỏi ra mới biết lý do, họ bị chính những người hàng xóm “giàu có và trí thức” ấy phân biệt, kỳ thị!

KIM LOAN

Tháng 9/2022

CHO... SHARE PHÒNG

Bà khẳng định nhiều lần là không phải vì thiếu tiền mà bà muốn cho share phòng. Sở dĩ bà nhờ đăng báo, đương nhiên là cho người Việt thuê thôi, là muốn có thêm người trong căn nhà vốn dĩ đã quanh quẽ buồn hiu quanh năm suốt tháng, chỉ mình ên bà đi ra đi vô, họa hoằn lắm mới có cô con gái ở tiểu bang xa về viếng thăm vài bữa rồi đi mất biệt. Bà muốn có người ở để... nói

chuyện cho vui, có người nói “tiếng nước tôi” với bà, có “sinh khí” trong nhà, nói chung là muốn có người ở chung để đỡ vắng vẻ, nếu có thể được là lúc đêm hôm tăm tối có người giúp đỡ lỡ có chuyện gì không may xảy ra.

Kể từ khi bà bị... gãy gánh duyên tình, tính đến nay cũng đã gần vài chục năm rồi, thời gian dài đủ để bà quên đi một quá khứ buồn đau. Ngày đó, người chồng đã bao nhiêu năm từng “đầu ấp tay gối”, từng chia ngọt xẻ bùi, vinh quang có mà đau khổ cũng không thiếu. Với bốn năm “tù cải tạo”, dù chỉ ở miền Nam, xa nhất là trại Bù Gia Mập, bà cũng đi thăm nuôi mang theo từng miếng đường, lon sữa. Ngày ông về, bà cũng chăm lo chi ly từng chút, để ông không cảm thấy lạc lõng, thừa thãi trong ngôi nhà mà nhờ sự buôn tảo bán tảo bao năm qua bà đã tận được, với đứa con gái nhỏ, không có nhiều chi tiêu, nên dù đi tù về, ông vẫn được “thảnh thơi” hơn nhiều người khác. Ông cũng có thì giờ để cầm vợt vũ cầu ra bãi biển thi đua cùng bạn bè, ông cũng được bà chăm chút cho những bộ đồ... short Nike trắng phau, để ông có chút “thể diện” với họ, ông chỉ phụ giúp bà công việc lật vạt tại nhà, mỗi khi bà đi giao hàng cho khách. Bà đang làm công việc “quần thuốc lá thơm” theo nhãn hiệu được bạn hàng ngoài chợ đặt, dĩ nhiên là “làm chui”. Thuốc lá có nhà sản xuất cung cấp với đủ mùi vị của từng loại nhãn hiệu, những nhãn thuốc thì có “nhà in” in sẵn bao bì, tuy thuốc... giả nhưng bao giống y như thật nhìn vô đầu ai biết... giả? Nhờ công việc đó bà cũng nuôi sống được vài gia đình với số nhân công khiêm tốn, dù vậy bà không ép ông làm thêm công việc với bà.

Rồi họ vượt biên thành công. Được đến Mỹ với diện tị nạn chính trị. Thời gian đầu ông bà cũng rất chí thú làm việc, dù tiếng Anh tiếng U nói lúc được lúc mất. Nhưng họ vẫn sang được một tiệm “chạp phô” ở ngoại ô thành phố. Cuộc sống vươn lên, đứa con gái bắt đầu trưởng thành để vào đại học xa, lúc công việc làm ăn của bà thành công, nhờ bà biết mua cơ sở để đầu tư. Mua một, bán hai tiền vào dư dả, cũng là lúc ông bắt đầu bỏ bê công việc và tìm những cô gái trẻ để làm quen.

Việc gì đến đã đến. Qua bao nhiêu ngày chịu đựng người chồng vong ơn bội nghĩa, đánh đập bà để “khảo của nuôi gái”, đến nỗi đứa con gái còn “dọa” sẽ gọi cảnh sát nếu ba nó bạo hành má nó mà nó nhìn thấy được. Người chồng tằm mắt tào khang đã bỏ bà sau một cuộc ly dị chia hai của cải, để ông theo người đàn bà trẻ, và cả đứa con gái cũng từ cha vì đã đối xử quá tệ bạc với mẹ nó.

Cuộc sống độc thân của bà bắt đầu từ đó.

Nhiều khi bà cũng đã muốn tìm một người bạn “ý hợp tâm đầu” để chia sẻ tiếp những buồn vui trong cuộc sống còn lại, vốn dĩ buồn nhiều hơn vui đối với hoàn cảnh của bà, nhưng thời gian đi làm nó choán hết cả, cuối tuần thì chùa chiền, rồi cũng phải đi chợ mua cái nọ cái kia, còn có chút thì giờ để xem... phim Đại hàn nữa chứ. Do vậy nên bà không thể đi đến những nơi chôn có sinh hoạt vui tươi, hội đoàn, đoàn thể hay nhảy đầm ca hát để may ra tìm một... bạn quen, nếu thấy “OK” thì tổ ấm sẽ là nhà bà, căn nhà to tổ chẳng mà khi ly dị xong bà mua không đắt, trả nợ nhà băng gần hết rồi, có người ở chung để chuyện vãn, để giúp đỡ những khi trái gió trở trời cũng là điều nên làm.

Bạn bè của bà cũng làm mai cho bà một vài mối, nhưng chẳng ra làm sao cả. Thời nay một số người cỡ tuổi với bà mà còn mạnh khỏe, có việc làm hay mới vừa retire, dù độc thân hay góa vợ, thích đi du lịch đó đây, đều có ý hướng về lại quê xưa tìm một người trẻ tuổi; có khi là cô gái chân dài, dù rằng nhiều khi vừa lãnh qua đây thì “*đường anh anh đi, anh đi, đường em em đi, em đi*” ngay tại phi trường. Nhưng không hiểu sao tình trạng đó vẫn xảy ra dài dài? Còn lại đa số là những người “thiếu tiêu chuẩn” để làm đơn bảo lãnh bất cứ người nào, nếu không có người chịu “cô-xai” (cosign) tài chánh, nên chi mới chịu làm quen với những người đàn bà... bộn tuổi. Nhưng khổ nỗi, những ông này đa số đều có “tật bẩm sinh” khó chữa. Ông bà ta xưa cũng đã nói gì chứ

“*cái nét đánh chết cũng không chừa*”! Tính tình còn có cơ may sửa đổi, nhưng cái nét ăn nét ở thì khó mà xoay.

Bởi vậy có ông chưa chi đã lộ ra mòì... gia trưởng, cứ muốn về ở chung để có bữa cơm gia đình ấm cúng, không lẽ bà cứ phải nấu ăn quanh năm, điều mà bà sợ suốt quãng đời làm vợ đã qua. Lại nữa bà cũng lo cái vụ đàn ông ngủ ngáy, gì chứ vụ này bà đã đem vào tiêu chuẩn đầu tiên trong những cuộc mai mối do bạn bè của bà có hảo ý.

Nhiều khi nghe bạn kể chuyện những ông chồng già, ban đêm kéo gối lên dốc nặng quá, làm họ không thể ngủ chung giường, ngay cả phòng bên cạnh cũng còn nghe, đến nỗi phải ôm gối chạy ù ra sofa mà ngủ để tránh nạn “hiếp dâm lỗ tai”. Có một lần bà xem cuốn phim vui, hai vợ chồng nhà nọ kéo nhau ra tòa, nhờ ông quan tòa xử vụ kiện “ông chồng ngủ ngáy” làm bà vợ mất ngủ kinh niên rồi sinh bệnh. Lần đó, ông quan tòa bắt buộc phải có... chứng cứ (?), nhưng thời đó đâu có cell phone văn minh như bây giờ để thu âm tiếng động “xe tăng lên đồi” của người chồng bất cứ lúc nào, nên ông quan tòa bắt người chồng nằm dài ra trước bàn dân thiên hạ mà... ngủ. Nghe giọng ngáy của ông, người nào cũng bò lẩn bò càng ra mà cười, tiếng ngáy có lúc rừ rì, khục khục, rồi ông kéo một tràng dài ra, rồi ông khịt khịt, rồi ồ lên thật lớn, tiếp hơi; mèn ơi làm ông tòa cười quá khỏi... xử luôn, dù đó là chuyện phim vui. Nên chi bà cũng rất ngại ngủng.

Rồi còn cái nạn bị “mùi hương đặc biệt” nữa. Eo ôi, gì chứ bị cái mùi này nó cứ lẩn quẩn loanh quanh bên mình thì... chết chắc? Dầu thơm mà càng xịt vào, ra nắng một chút là muỗi ruồi gì chắc cũng phải lánh nạn. Người nào đã bị cái mùi hắc ám này nó ám vào, khó mà tắm rửa nó sẽ bay, nhiều khi phải nhờ bác sĩ chuyên môn chữa trị cũng chưa chắc khỏi. Ngày còn trẻ, chỉ biết yêu thôi thì chịu khó chấp nhận, nhất là những lúc chàng từ vùng chiến trận trở về, dù chàng có... hôi đến mấy, cũng chẳng nhằm nhò gì, riết rồi cũng thành quen đi, “*Lia thia quen chậu vợ chồng quen hơi*” mà! Nhưng bây giờ thì phải chọn lựa cho hẳn hoi, vì càng lớn tuổi, thì máy móc, đầu lọc gì cũng banh càng, mục rã khó mà ngăn, đó là chưa kể nếu người đó có tình nghĩa gắn bó một con thú cưng mà muốn đem theo cùng thì càng chết nữa, dù bà cũng rất thương chó mèo...

Có lần bà cũng nghe người bạn ở tiểu bang khác “tâm sự” rằng đã tìm được một “đối tượng” ưng ý. Cụ ông là người lịch thiệp, hòa đồng với mọi người, nhưng cũng lẻ loi một mình nên muốn về với bạn của bà để sớm hôm bầu bạn, tâm sự với nhau cho đỡ cô đơn. Nhưng khi về nhà bạn của bà ở không được bao lâu, thì cụ ông cứ suốt ngày ngồi trong phòng thoải mái nâng niu anh Còm, tâm sự với anh suốt, chỉ đến giờ cơm trưa hay cơm tối, khi bạn của bà vào gọi, cụ mới ra... xoi. Dù bạn bà không biết cụ làm gì, không chừng là một “chính trị gia bàn phiếm” hay “bác Tám thời đại” cũng nên. Thế là bạn của bà say “guốc bay” cụ ông luôn đâu khoảng sáu tháng “hợp hôn”...

Rồi có vài người bạn còn khuyên bà nên đăng mục “tìm bạn tri âm”, biết đâu tìm được ra người thích hợp? Nhưng cái mục này coi bộ không ổn rồi, vì người bạn thân của bà đã là người trong cuộc. Khi đăng tin trên báo, bạn của bà cũng đã gợi ý rất rõ ràng theo lời rao, cũng có những tiêu chuẩn “cần và đủ” để trở thành đối tượng của bạn bà. Không biết họ trao đổi điều gì, thư từ qua lại ra sao, điều kiện thích hợp thế nào để một hôm họ... hẹn gặp mặt để dễ dàng tìm hiểu. Khi đến nơi, bạn bà núp trong góc phòng, để chờ quan sát người trong mộng. Nhưng mộng vỡ tan để bạn bà đi về lang thang, ngậm nga: “*Ôi ta buồn ta đi lang thang bởi vì ai?*” vì anh chàng trong mộng là người làm... waiter trong nhà hàng của bạn bà, đã có đùm đề “thê tử”! Khakhakha... Cho nên mục “tìm người tâm sự” cho qua một bên dù bà nghĩ mình không phải là người “khó chịu”, cũng còn “ăn ảnh” như ai. Cuối cùng, chỉ còn nghĩ đến chuyện cho thuê phòng là ăn chắc.

Dù bà biết cho thuê phòng cũng có lắm điều trở ngại. Hồi trước, bà cũng có thời gian theo dõi báo chí viết về vụ “share phòng, share tình”, gây nên lắm chuyện rắc rối, nhiều khi còn xảy ra vụ đánh ghen âm ỉ, làm bà cười quá đời; cứ nghĩ ông nhà văn này tưởng tượng viết cho vui dù khi

đó bà còn trẻ, cuộc sống gia đình trong ấm ngoài êm, làm sao hiểu được tâm trạng của người trong cuộc. Người đàn ông mượn nhà rồi... cuỗm nguyên cô chủ nhà, vì cô chủ độc thân vui tính mà tình thì đang khan hiếm, khô cạn, trong khi ông thì có vài cô khác làm bạn từ lâu. Thế là những bà cô kia đến nhà trọ hỏi thăm "sức khỏe" cô chủ nhà, làm ồn ào hàng xóm đang cần sự yên lặng để nghỉ ngơi, đến nỗi họ phải gọi cảnh sát đến giúp đỡ.

Mới đây, một người bạn của bà ở tiểu bang khác cũng nói chuyện cho share phòng với bà, nhưng chị ấy vì tình trạng kinh tế eo hẹp, nên phải cho thuê bớt vài căn phòng trống để có thêm tiền phụ trả nhà băng. Bạn kể cho một cô gái làm móng tay thuê, ban đầu thì cô ấy sống rất căn bản, chỉ có buổi tối mới về nhà nghỉ qua đêm; bạn bà thấy vui lắm, đêm hôm tắm tối có cô trẻ trong nhà nói dăm ba câu chuyện, nhất là cô kể về chuyện đi làm ở tiệm nail, nhiều chuyện bạn bè, khách hàng cũng vui, bạn thấy ấm lòng. Nhưng chỉ được chừng vài tháng sau, cô nàng trở què, cứ mỗi sáng sớm là căn bếp nhà bạn... hoạt động mạnh; cô nàng nấu nướng đủ mọi thứ, mùi thức ăn quyện khói đầy nhà, làm bạn bà rất khó thở. Đã vậy, cô còn giặt quần áo lia chia, hầu như hai ngày giặt một lần, mà tiền điện nước thì bạn bà chi phí theo thỏa thuận lúc mượn. Nên sau mấy tháng trời chịu không thấu, bạn bà đành cho người khách trọ ra đi.

Nhưng chưa chừa, bạn bà còn cho một người đàn ông lỡ vận thuê tiếp. Mèn ơi ông này nguyên là một... ca sĩ có chút tiếng tăm hồi năm năm, nhưng bao nhiêu năm tiếng hát "không sử dụng" nên đã mai một với thời gian. Rồi ông về VN sinh sống, mở nhà hàng, quán rượu, được một thời gian khá khá, và không chịu dừng lại ở đó, ông cứ cho... nở ra, nở ra, cuối cùng ế ẩm, nhà hàng vỡ nợ, thế là chạy về lại Mỹ. Cứ làm như nước Mỹ là cái chốn dung thân an toàn sau những ngày tháng bôn ba, làm ăn xa không... đóng thuế. Bà bạn cho thuê nhà vì nghĩ tình đồng hương và có chút máu mê nghệ sĩ trong người. Nhưng cuối cùng cũng đành từ giã, vì ngày nào cũng nghe ông nói chuyện điện thoại viên liên với người ở VN, nghe đâu đó là người vợ sắp cưới và sẽ sang Mỹ theo diện hôn thê với ông. Dĩ nhiên phòng có khóa cửa chứ, nhưng ông không trụ trong phòng, mà ra ngồi bên ngoài hút thuốc để tâm sự, trời ạ. Khổ thân chủ cho thuê phòng, cứ phải hít mùi khói thuốc lơ lửng trong không gian, và màng nhĩ bị khủng hoảng vì tiếng rồn rảng từ điện thoại của người đang say men tình ái lúc xế chiều mà không chịu kèm hãm bớt. Thế là mời ông... ra đi. Nghĩ mình không may mắn trong việc cho thuê phòng, bà bạn của bà đành phải mình ên ở nhà múa may cho thỏa mái, dù kinh tế eo hẹp một chút.

Dẫu biết chuyện người kể, nhưng bà vẫn thử thời vận, biết đâu gặp người tốt thì sao, xã hội mà. Nên chưa đầy ba hôm đăng báo thì có người gọi điện thoại tới, bà chỉ cho số điện thoại thôi chứ chưa cho biết số nhà, vì bà cũng ngại thời buổi bây giờ con người không mấy thật thà, nói nôm na là gian lận đủ kiểu. Những kẻ gian đọc tin trên báo, biết khu vực nhà của bà đang ở, không chừng chúng đi rình mò và lên vào cướp bóc cũng có thể xảy ra.

Hôm qua người bạn cùng làm chung sở ngày xưa báo tin cho bà biết rằng nhà họ vừa bị trộm viếng. Số là hôm trước nhà họ có mở "party" để ăn mừng ngày người con trai "vinh qui bái tổ". Ăn mừng là đúng rồi, vì tâm lý người Việt ta ở xứ này, mỗi khi có con cái học hành thành đạt, cũng phải cho bà con bạn hữu bên ngoài biết để cùng chia vui; có khi họ còn "đọc" trên các làn sóng truyền thanh, truyền hình những lời chúc mừng nghe rất mát tai, cũng làm "nở mày nở mặt" những bậc phụ huynh có con tài giỏi, mặc dù những lời đọc nhiều lúc cũng... trót quớt. Dĩ nhiên có tiệc thì có mời bạn hữu xa gần đến chung vui, người ra kẻ vô, người quen thân hay sơ giao cũng có, và có mời một số bạn của con bà. Vậy mà hôm sau, khi ông bà rời nhà đi tập thể dục về, chỉ chừng hơn giờ đồng hồ, mà các phòng trong căn nhà đồ sộ của họ đã thành... bãi chiến trường vì mọi thứ đều bị lục tung lên, văng tung toé mọi chỗ như vừa trải qua một trận thư hùng mà đối phương chỉ là mớ giường chiếu, bàn ghế không thể có phản ứng chống đối. Thôi thì... của đi thay người, lời an ủi cho đỡ tức, khi mà cảnh sát cứ hứa sẽ truy tìm thủ phạm, vì có video ghi lại hình

ảnh cái nhóm ba người đang cật lực làm việc lục lọi đó. Nhưng có nhìn thấy mặt ai đâu, vì chúng đã bịt kín mít mặt mày như những võ sĩ Ninja trong phim kiếm hiệp, chỉ chừa hai con mắt, nhưng ai cũng đoán phải là người quen biết đã từng ra vô nhà nhiều lần, nên bà ngại cũng phải.

Người đầu tiên gọi đến là một giọng thiếu nữ rất nhỏ nhẹ, cô giới thiệu là một “du học sinh” từ Việt Nam sang, muốn mượn nhà ở cho tiện việc đi học tại trường đại học cộng đồng gần đó. Cũng có lý đó, bà nghĩ vậy, dù gì cô cũng là cùng... quê hương với bà, biết đâu cô ấy còn nhỏ tuổi hơn con gái của bà, mà một cô gái đi xa nhà, không thân bằng quyến thuộc nơi xứ lạ quê người, có thể được thì bà sẽ cho cô share, coi như giúp cô tìm được chốn an thân vừa phải để yên tâm học hành; bà sẽ giúp cô những gì có thể, bà nghĩ nếu con bà đi xa, gặp được người giúp đỡ thì bà cũng an tâm và cảm ơn lắm lắm.

Thế là bà hẹn cô nàng ra quán cà phê gần nhà để gặp gỡ và tìm hiểu. Bà đến trước mười phút và ngồi trong góc nhỏ chờ đợi quan sát. Quán vắng, một chiếc Honda Civic trờ tới đậu vào parking, một cô gái mở cửa bước xuống có làm bà... choáng váng một chút. Cô ăn mặc rất gợi cảm, một cái váy ngắn cũn cỡn và đôi giày cao gót nhọn hoắt. Thôi nhé con! Bà nhủ thầm như vậy, cái kiểu ăn mặc chịu chơi như con chắt ở nhà bà không hợp đâu. Lại nữa, có người lái xe cho con, không hiểu anh ta có quan hệ như thế nào? Lỡ con vào ở rồi anh ta cũng vào ra liên tục thì kệt cho bà lắm.

Cuối cùng thì bà cũng gặp cô ta. Cô bé có khuôn mặt xinh xắn cũng dễ có cảm tình, nhưng trong suy nghĩ bà đã loại trừ không muốn cho thuê rồi. Cô muốn thuê nhà để ở gần trường học và chỗ làm, cô bảo thế, và chỉ sống một mình thôi. Hiện cô đang làm “tiếp viên” của một quán cà phê trong thành phố sau giờ học. Cô cười e thẹn khi nhìn lại cái váy cũn cỡn của mình, nhưng cô nói chủ quán cần tiếp viên ăn mặc như thế.

Bà cũng nói dăm ba câu chuyện, cũng hỏi thăm “hoàn cảnh gia đình” như thế nào bên kia, bên đây. À thì ra cô cũng là con một đại gia ở một thành phố miền Trung nước Việt. Cô sang đây được hai năm rồi, nhưng vừa học vừa làm để có thêm thu nhập cho cha mẹ bớt gánh nặng tài chính. Bạn của cô cũng là du học sinh, nhưng cha mẹ là quan lớn nên khỏi phải đi làm thêm, tháng tháng cha mẹ gửi tiền sang để tiêu xài nên không vất vả như cô. Ôi bao nhiêu chuyện sao bà nghe cũng thấy quen quen khi có người cho sinh viên share phòng. Phải chi họ ở để chăm chỉ học hành thì bà sẽ giúp, nhưng nghe cô bé này học thì ít mà làm thì nhiều nên bà ngại và hứa sẽ... trả lời sau.

Rồi lại một giọng oanh vàng thỏ thẻ gọi đến, giọng nói miền Nam của cô gái rất ngọt ngào khiến bà rất có cảm tình. Người muốn mượn phòng cho biết cô từ tiểu bang xa dọn về đây để làm thợ cắt tóc, vì người nhà có sẵn tiệm. Rằng cô đến ở trước một mình, và chồng cô sẽ dọn đến tháng sau, khi đã giải quyết hết mọi việc ở thành phố miền Bắc, và hỏi bà cho mượn một phòng với hai người ở tạm một thời gian.

Chuyện dễ giải quyết mà. Cô gái đã hẹn gặp bà và nói rằng cô được “chồng” bảo lãnh từ Việt Nam sang đã gần được một năm, nhưng ở tiểu bang miền Bắc lạnh lẽo quá. Cô “năn nỉ” ông dọn về thành phố này, vì ngoài khí hậu hơi giống như ở Việt Nam, cô lại có gia đình người bà con đang có tiệm tóc, sẽ cho cô vào làm, vì trước khi sang Mỹ, cô cũng đã từng là thợ cắt tóc, nên cô quen được với chồng cô, khi ông là khách hàng thường trực của tiệm cắt tóc đó mỗi lần ông “về thăm nhà”. Ban đầu ông chồng ngần ngại, nhưng cô năn nỉ i ỏi mãi nên ông cũng đã thuận tình bảo lãnh cô, và cùng cô trở về Mỹ sống tại tiểu bang miền đông Bắc gần nhà người bà con của ông, hai người mượn một căn chung cư ở đó.

Chỗ nào cũng ở phòng thuê thôi! Cô “thành thật khai báo” với bà là đã từng nói với ông chồng như thế. Ở trên miền Bắc lạnh nhưng cũng thuê phòng, đâu có nhà cao cửa rộng gì? Sao không về miền nắng ấm để sống? Giờ cô muốn share phòng nhà bà và đón ông chồng xuống ở tạm một thời gian rồi có tiền thuê chỗ lớn hơn, rồi mua nhà cũng được. Bà gắng hỏi mãi cô mới cho

biết là ông chồng đã... già rồi, ở tuổi hưu trí. Một thời gian trước ông về Việt Nam làm thương mại, ông là một thương gia “có tiếng” nên cũng có lắm cô “chân dài” bên cạnh ông trong những ngày tháng đó. Nhưng ông đã bị họ... lừa gạt hết số tiền” đầu tư”; đến khi ông gặp cô thì cũng là lúc ông muốn cùng cô “sống nốt quãng đời còn lại” nếu cô ưng chịu, vì ông không có con cái và gia đình ở Mỹ. Cảm động trước tình cảnh của ông, vả lại, cô ưng ông vẫn còn hơn vạn người con gái khác phải bán thân sang Tàu, sang Đại Hàn để làm dâu xứ lạ, rồi có khi còn bỏ xác xứ người. Còn cô, cứ... lấy đi, rồi mai kia một nọ thành công dân Mỹ, cô sẽ “bảo lãnh” cả gia đình sang Mỹ sống cuộc đời tự do, sung sướng. Ở Việt Nam có câu “*hy sinh đời bố cũng có đời con*”, và cô, cứ... hy sinh lấy ông chồng già, sang được nước Mỹ rồi, làm có tiền sẽ tính sau, nên cô đã bằng lòng làm vợ ông, cũng có “cưới hỏi” đàng hoàng cho bà con hàng xóm lé mắt.

Vậy là “*bò già gặm cỏ non*” đây! Bà cười thầm trong bụng nhưng không dám nói ra ngại cô trẻ buồn. Thấy cô có tính chịu khó làm ăn, và nói năng có tình có nghĩa, bà chịu cho cô share một phòng ngoài, có phòng vệ sinh riêng và cả lối đi riêng bên hông nhà, và nấu ăn, giặt giũ thì tùy theo giờ ấn định, không phiền hà gì nhau. Mọi thỏa thuận xong và cô dọn đến ở.

Nhà bà giờ thấy có sinh khí hơn, có thêm xe đậu trước cửa nhà, có người ra vào sáng tối. Thỉnh thoảng bà thấy vui vì người đàn bà trẻ này cũng có khiếu kể chuyện, nhất là những lúc cô sang phòng nấu ăn mà gặp bà ngồi phòng khách xem TV, cô đã kể đủ thứ chuyện nơi cô làm việc. Rằng ở đó là một... quán ăn tạp lục, mỗi cô thợ là một đầu bếp gia lão luyện, nhờ học trên... youtube, nên hôm nào cũng đầy đủ các món được họ mang theo để trình làng, nếu hôm đó ít khách thì họ thưởng thức món ăn của nhau, nhưng có những bữa làm luôn tay nên vẫn... đói dài dài.

Bà biết chiều nay cô Bình, người thuê phòng đã ra phi trường đón ông chồng xuống ở. Buổi sáng bà đã cũng chúc mừng cho cô ngày... đoàn tụ gia đình tại thành phố mới, nên bà ăn lệ lệ và sửa soạn lên phòng ngủ để nhường chỗ cho vợ chồng họ lo buổi ăn tối.

Tiếng nói chuyện từ phòng bên có làm bà chú ý lắng tai nghe. Giọng nói, ủa sao giọng nói của người đàn ông này bà nghe chừng như quen lắm lắm. Bà cũng có ý tò mò muốn qua... chào hỏi để xem mặt người đàn ông già lấy vợ trẻ ra sao, thì cánh cửa phòng cho share xịch mở. Trước mặt bà là người đàn ông lớn tuổi, mặt mày hơi hốc hác, dáng vẻ ốm yếu nhưng mái tóc lại đen thui, ông ngồi trên ghế uống nước và cô trẻ thuê phòng đang mở cửa xuống nhà bếp.

Bà vội vàng quay lui và ù chạy lên cầu thang tránh mặt, vì người đàn ông ngồi nơi ghế đó không ai khác hơn là người chồng cũ trời thần đất lở đã ly dị từ lâu của... bà!

Lê Thị Hoài Niệm

CHIẾC XE CŨ

Vợ chồng chị Bông quyết định bán chiếc Acura cũ với giá 4,500 đồng. Thời buổi dịch bệnh Covid làm kinh tế thế giới đảo điên, mọi thứ đều lên giá âm ỉ, nhà cửa xe cộ nơi nào cũng hot, cũng cao giá. Như thươ yên lành “xưa” thì chiếc xe đời cũ này phải vừa bán vừa cho với giá rẻ bèo. Ban đầu định rao bán trên net trên báo cho nhanh nhưng chị Bông chợt nhớ đến Mohamed, lần đến nhà sửa xe Acura cho chị Bông gần đây nhất Mohamed đã dặn dò:

- Khi nào chị muốn bán xe này thì gọi tôi.

Thế là chị Bông liền nhắn tin cho anh ta.

Mohamed là thợ sửa xe chuyên nghiệp làm việc cho một tiệm sửa xe của đồng hương anh ta trong thành phố này. Mohamed là hàng xóm chị Bông trước kia. Sau đó anh ta dọn nhà nơi khác gần trường học con cái nhưng tình hàng xóm vẫn còn nhờ những lần xe cộ hư hỏng vợ chồng chị Bông đều gọi Mohamed đến tận nhà xem xét hay sửa chữa nếu có thể. Anh ta biết điều, luôn làm việc chân thật và giá cả hợp lý nên chị Bông rất tin cậy.

Mohamed đến cùng với thằng con trai tuổi độ đôi mươi, anh ta xem xét trong ngoài chiếc xe lần nữa, cho thằng con tha hồ chạy thử trong khi đứng nói chuyện với vợ chồng chị Bông ngoài sân. Người di dân đạo Hồi này chăm chỉ làm ăn và dành dụm như người Việt tị nạn chúng ta.

Mohamed từng kể ước mơ khi đến Mỹ là các con sẽ ăn học nên người. Nước Mỹ chẳng phải là thiên đường hoàn hảo, cũng có bao chuyện đau buồn, nhưng nước Mỹ vẫn là thiên đường ước mơ của bao di dân trên thế giới. Thằng con lớn của Mohamed đang học đại học dự tính sẽ học y khoa. Nó đang cần có một chiếc xe.

Chiếc Acura đời 1999 nhưng mới chạy hơn 130 ngàn miles.

Thằng con đã lái thử xe cả chục phút mới quay về, nó vừa ý thế là Mohamed trả giá chiếc xe xuống còn 4,000 đồng. Chị Bông đồng ý bán, dù có rẻ hơn ý muốn của mình nhưng chiếc xe Acura thân yêu của chị vào nhà Mohamed chị yên tâm, xe sẽ luôn luôn được sửa chữa tu bổ, sẽ chạy thêm cả chục năm nữa và nhất là có ngày chị sẽ gặp Mohamed là có ngày chị sẽ gặp lại chiếc xe.

Mohamed ký check trả tiền, chị Bông trao giấy xe cho anh ta. Hai cha con ra về. Chị Bông bỗng nhiên bồi hồi, từ giây phút này người ngồi vào xe không là mình nữa khi nhìn thằng con của Mohamed mở cửa xe ngồi vào chiếc ghế mà chị đã từng ngồi và cái tay lái kia chị đã từng quen thuộc bàn tay đặt chỗ nào thoải mái nhất, thuận tiện nhất. Nó lái xe về một cái ra khỏi góc phố, chị phản ứng tự nhiên chạy theo vài bước làm anh Bông phải ngạc nhiên... nín áo cản lại:

- Ở kia... bà tính chạy đi đâu đấy?

- Chiếc xe Acura... của em...

- Xe nào của bà? Title xe đã đưa cho Mohamed, tiền người ta trả bà còn cầm trong tay kia.

Chị Bông vẫn còn ngẩn ngơ như người vừa... mất của:

- Nhưng sao em vẫn cứ... tiếc chiếc xe. Em quên mất... em quên mất...

Anh Bông cũng ngẩn ngơ:

- Bà làm gì mà thất thần lên thế? Bà quên gì trong xe?

- Em quên... lúc nãy không đứng bên cạnh chiếc xe chụp vài tấm hình làm kỷ niệm giây phút cuối chiếc xe còn thuộc về mình, ở bên mình trước khi chúng ta đồng ý bán cho Mohamed.

Anh Bông kêu lên:

- Ôi giờ, bán chiếc xe cũ mà bà cũng đa sầu đa cảm. Tôi biết thế nào bà cũng sẽ làm bài thơ than thở thương thương nhớ nhớ chiếc xe cũ rích ấy.

Anh Bông chỉ tay vào garage:

- Đó, bà tha hồ chụp hình với xe Honda Accord kia đi, sau này thành xe cũ có bán đi bà sẽ có một đồng hình kỷ niệm.

Anh Bông vô tâm chẳng hiểu vợ gì cả.

Đúng là một chiếc xe cũ rích, chiếc Acura đời 1999 ấy, người khác thì đã bán nó từ hồi nào rồi thế mà chị Bông vẫn yêu thích đi chiếc xe Acura. Nó là kỷ niệm của thằng con, là chiếc xe đầu tiên trong đời nó, khi vừa ra trường là mua ngay chiếc xe mới tinh để đi làm. Xe kiểu thể thao hai cửa, mui xe có thể mở ra đóng vào. Nó đã yêu thích nâng niu giữ gìn chiếc xe không một vết dơ bẩn từ trong ra ngoài làm chị Bông thương con thương cả... xe của con. Vậy mà đi được mấy năm nó chán và muốn mang ra dealer trade in đổi xe khác. Chị Bông luôn thương tiếc kỷ niệm và tiếc chiếc xe còn mới mang ra dealer sẽ bị trả rẻ nên chị đưa tiền cho con để "mua lại" chiếc Acura. Bây giờ con sống ở tiểu bang khác, chiếc xe Acura càng là kỷ niệm chị chẳng muốn rời xa.

Thế là chiếc xe Acura thể thao đã thuộc về chị Bông người luôn lái xe với... tốc độ khiêm nhường trên đường phố, đôi khi bị người xe sau bực mình bóp còi giục giã.

Nhà vẫn có hai xe khác, một Toyota của chị Bông và một xe truck của anh Bông mà hai vợ chồng vẫn lái đi làm, bây giờ chị Bông lái thêm chiếc Acura, đi chợ và quanh quẩn trong thành phố. Mười mấy năm qua chị vẫn dùng cả hai xe cho đến khi chiếc xe Toyota bị tai nạn, người xe sau không kịp thắng đã tông vào đuôi xe Toyota làm hư hỏng khá nặng nên chị Bông đã bán đi. Chiếc xe Acura còn ở lại, dù đã thuộc hàng “đồ cổ” nhưng tuổi miles thì vẫn còn trẻ. Vợ chồng chị Bông đã mua một chiếc xe Honda Accord đời mới nhưng chị Bông... không nỡ phé thải chiếc xe Acura ân tình này dù anh Bông đã nhiều lần thúc giục bán xe cũ để đi xe mới.

Chị Bông đã sử dụng chiếc xe Acura nhiều hơn chiếc Honda Accord. Chiếc xe Acura đã đưa chị Bông đi làm, đi các chợ búa, văn phòng bác sĩ... Chiếc xe đã trải qua bao mùa cùng chị rong ruổi ngoài đường, lúc gấp gấp hay lúc thong thả, vừa lái xe vừa nhìn trời mây, nhìn cây lá bên đường. Mỗi mùa đông chiếc xe vẫn tử tế nổ máy ngon lành dù nằm ở ngoài trời cửa kính xe lạnh đến đông đá. Chiếc Honda Accord vẫn nằm thường trú trong garage, thỉnh thoảng vợ chồng chị Bông mới dùng đến hay mỗi lần người thân từ phương xa về chơi chị Bông đều đưa xe Honda Accord để người nhà đi cho thoải mái và cho xe... nóng máy.

Anh Bông nói phải chi nhà mình ở trong farm đất rộng riêng tư thì sẽ dành một chỗ làm... bảo tàng viện cho chị Bông trưng bày chiếc xe Acura làm kỷ niệm suốt đời. Anh năn nỉ chị Bông bán xe cho đỡ chật sân, thậm chí đe dọa nếu không đi xe Honda Accord thì năm mười năm nữa chiếc xe Honda Accord lại là tuổi đời già nhưng tuổi miles trẻ, lại là chiếc xe kỷ niệm, là “đồ cổ” trong nhà không bao giờ dứt thì chị Bông mới đành lòng đồng ý bán chiếc xe Acura.

Chị Bông vào nhà mà lòng vẫn ngậm ngùi thương tiếc chiếc xe Acura. Cầm vài ngàn trong tay sẽ tiêu hết nhưng hình ảnh thân thương thì đã xa. Chiếc xe Acura đến với nhà này khi còn mới còn trẻ và chỉ hư cũ già đi theo thời gian, gần gũi như người thân, là chiếc xe may mắn và dễ thương, suốt 20 năm trôi không xảy ra tai nạn lớn nhỏ nào.

Chị Bông hỏi thăm một mình:

- Xe ơi, về với người mới rồi có nhớ tôi không?

Cám ơn xe đã là “bạn đường” đầu tiên và yêu mến của con tôi, ghi dấu thời điểm con tôi mới đi làm kiếm tiền, ngày ngày xe đã đưa nó đi làm và về nhà.

Cám ơn xe lại là “bạn đường” của tôi, đã cùng tôi đi tiếp bao nhiêu dặm đường, bao nhiêu tháng năm, bao lúc thời tiết nóng lạnh gió mưa trong thành phố nhỏ này.

“Bạn đường” ơi, bạn đã gần gũi mẹ con tôi, đã đưa chúng tôi đi đến nơi về đến chốn bình yên thế nào thì nay về với người ta cũng yên bình thế ấy nhé.

Nguyễn Thị Thanh Dương

(Kỷ niệm ngày bán xe Acura Nov. 20-2021)

THÂM HIỆM

Lộ quá rõ tánh ty hiềm bòn sên
Người "ghen ăn, tức ở" nói chuyện tu?
Xem mọi người tất cả đều cùng ngu?
Khôn? Hơi uổng tánh chi ly, ganh ty!
Ý Nga, 22.9.2022

LẠI ĐÁ ĐANH?

Em đánh đá, miệng mồm cãi xon xòn
Muốn đá đanh? Mang giày sắt nhé em
Kéo nhiều năm rêm những ngón xương mềm
Gặp “Cao thủ võ lâm”: làm “Bé Cái”!
Ý Nga, 22.9.2022

CON NHỚ BA QUÁ!

Bài chính tả cho các em vừa soạn
Con nhớ Ba nhắc từng chữ ngày xưa
Hỏi: “*Thuộc chưa?*” Nhắc mãi vẫn không thừa
Thương biết mấy, sớm trưa lời dạy dỗ!
Ý Nga, 22.9.2022

NHỚ MÁ

Bao năm tháng Má đi mà như chạy
Cứ ngày ngày dang nắng nuôi đàn con
Áo dầm mưa, ướt sũng cả chỗ mồn
Vá nhíp đủ vẫn cứ còn chỗ rách.
Ý Nga, 22.9.2022

CƠN CÒN CÒN

Mấy ông “công chính” Vi Xi
Làm chi mà đề đảng đi “xây” đường?
Sắt kia xén, nọ cắt tường,
Xi mặng biết chạy... Chẳng nhường chỗ mô
Rồng từ ngoài vỏ rồng vô
Cứ mưa là lụt thành... hồ Chí Minh.

- *Dạ thưa không ký “công trình*
Đảng ta lấy búa Ba Đình ký... con
Ký nào ký nấy bon bon
Chỉ duy chữ ký hỏn hỏn: vô... tù!

Ý Nga, 19.9.2022

*Hỏn: hỏn hỏn hay hỏn hỏn > dùng theo 2
nghĩa: tí hỏn và hung hung đỏ.

“VIỆT KIỀU” VỀ LÀM VIỆT GIAN

(Trích tuyển tập Biếm Thi Chính Trị.)

*

Sáng kẻ khô, chiều thở than tức tưởi
Theo Tam Vô, chối Chúa Phật thánh thần
Hư danh cầu, bị Vi xi cắn càn
Khóc hu hu cả một lu nước mắt.

Đang chữa lụt, hao một lu bị mất

PHỤ NỮ NUÔI DÊ?

Xưa: Họ bảo đàn ông thả dê
Chạy khắp hang cùng ngõ hẻm.
*

Bây giờ lắm bà cũng mê
Tranh ngôi, nhờ ơn của Vẹm.

Trẻ già cũng ngọt: “*Anh em*”
Có vợ hay chưa bắt kẻ
Lẳng lơ phô cho cán thềm
Danh, tiền, quyền, thế lợi dụng.

Lây lan sang cả miền Nam
Bệnh từ cháu con Bắc đảng
Cộng Đồng Việt Nam Hải Ngoại
Quý bà kể chuyện, cười khan!
Ý Nga, 19.9.2022

BAO TỬ TỐT

Ăn vàng, nuốt bạc độn kim cương
Lấp lánh “*Hồng quang*” thật bất thường
Cán bộ nhà nhà cùng... tỏa sáng
Phong bì mặc sức được tuyên dương!
Ý Nga, 19.9.2022

KHÔNG 17 SAO BẰNG SÙNG TRÂU?

Sinh nhật vừa sáu bốn
Tuổi nhiều có yêu kiều?
Rõ ràng sức khỏe ngón
Sùng trâu chạy mất tiêu!

*

Họ đến mừng tuổi mới
Toàn là những phụ huynh
Cùng học trò, Hướng Đạo
Mỗi người một tri tình.

Các em ôm chặt trường
Bàn tay ấm tình thương
Ngày xưa ai cũng buống
Bây giờ ngọt hơn đường!

Một em hôn cô giáo

Đảng rất cần! Mi quả thật hại dân!
Ngày... tháng... năm... mi khóc cả vạn lần
Lu đâu chứa? Thành Hồ mưa là lụt!
Ý Nga, 19.9.2022

THÁNG CHÍN THU SANG

Mùa thu năm ấy, người quên chưa?
Heo may gió thổi khúc giao mùa
Hồn tôi thiếu nữ cũng xao xác
Thương chiếc lá rụng bên song thưa.

Những giọt mưa thu rơi hiu hắt
Cô học trò chớm biết vu vơ
Đêm nằm nghe nhịp mưa tí tách
Dạt dào tôi chép những vần thơ.

Người đã cho tôi tình êm ái
Lãng mạn sân trường lúc vào thu
Bồng bênh mây giăng ngoài cửa lớp
Thấp thoáng hàng cây trong sương mù.

Tôi và người không cùng chung lớp
Kẻ sáng người chiều, (sao quá xa!)
Người đến sớm, đợi chờ quanh quán
Để nhìn tôi, (ánh mắt thiết tha...)

Rồi gửi câu thơ dưới bàn học
“Anh theo Ngọ về”, tôi băng khuâng
(Dù người nhỏ hơn tôi một tuổi)
“Nức nở lòng anh”, ngại bước chân?

Tôi thích đôi mắt người, yếu đuối
Rất gần và cũng rất xa xôi
Người nhìn tôi ngập ngừng, bối rối
Tôi bước về, nắng chiều chơi vơi.

Nhưng tình mới lớn là mây khói
Buổi học cuối cùng, hết tương tư
Bài thơ người gửi còn dang dở
Chẳng dám trao tay phút già từ.

Đã bao thu qua rồi người nhỉ
Lá úa bao lần rơi lối xưa?
Nơi đây thu sang, tôi lại nhớ
Có một mùa thu trong giấc mơ.

Nhắc thầy bằng lời yêu
Học trò khoe chữ thạo
Tiếng Việt giỏi hơn nhiều!

Đó chính là quà tặng
Ý nghĩa của đời em
Anh trên cao im lặng
Nụ hôn chắc cũng thêm?
Ý Nga, 17.9.2022

UYỄN LAN

(Riêng tặng Song Thy)

Đến viếng Uyển Lan nắng xế chiều
Cùng chung đồng cảm nhớ người yêu
Hoàng hôn lủi thủi theo chân bước
Ta với người ôm nỗi quạnh hiu.

Nhìn đóa hoàng lan nở dịu dàng
Khép mình bên khóm trúc đoan trang
Hương gây nhẹ nhẹ mùi thương nhớ
Tình đã xa rồi... trăng vỡ tan.

Mưa thu vùi dập đóa quỳnh sen
Chuông các Quan Âm vọng kệ thiền
Cổ Nguyệt theo mưa đùa bóng nước
Mắt buồn song lệ đọng mi hoen.

Đêm dài bóng trải ánh trăng non
Thơ thân hồn gầy xác héo hon
Gió khóc ngoài song lòng buốt giá
Vờ vui, cười nói sống vì con.

Hoa nở hoa tàn... chẳng tại ai?
Đành thôi! Định số đã an bài
Vô thường trong sát na tha thức
Người đã rời ta... bóng thờ dài.

Kiều Mộng Hà

Sept 15th2022

Kim Loan

Edmonton, Tháng 9/2022

CHUYỆN PHIM BUỒN

Hồi mới ra trường đi dạy học, tôi khá thân với cô bạn đồng nghiệp tên Nga, vì cùng tuổi trẻ, dạy cùng khối. Nga là tiểu thư gia đình khá giả ở Phú Nhuận. Nàng có dáng dấp mảnh mai, yếu đuối với mái tóc dài mềm mượt, còn tôi thì ngược lại, hoạt bát và xông xáo.

Nga có cảm tình với một thầy giáo trong trường, tên Quân, và anh cũng không ngại bày tỏ điều ấy cho cả trường biết. Họ hay rù rì đứng riêng một góc nói chuyện trong giờ ra chơi, những buổi tan trường thì đợi nhau cùng về, và luôn ngồi bên nhau trong các giờ họp hành, văn nghệ, liên hoan. Dĩ nhiên, các đồng nghiệp trong trường ai cũng ủng hộ, nhiệt tình vun vén cho “chàng và nàng” vì họ rất xứng đôi.

Ngày cuối năm của năm học ấy, nhóm giáo viên nữ chúng tôi rủ nhau đi xem phim trước khi chia tay nghỉ hè. Cả đám vui vẻ nhón nháo vào rạp, vừa nhai đậu phộng chờ phim bắt đầu, thì nhỏ ngồi kế bên tôi thì thào, hớn hớn:

- Cô Loan, đứng dậy ra ngoài mau lên.

Tôi ngỡ ngàng chưa kịp hỏi lý do thì thấy cả đám đồng loạt đứng lên, nên tôi cũng vội vàng đi theo ra ngoài. Tới nơi, thấy mấy cô đang diu đờ Nga vì sắc mặt nó nhợt nhạt, đứng không vững. Tôi hỏi:

- Trúng gió hả?

Một cô nhanh nhẩu:

- Trúng độc thì có! Mà không biết thật à, chắc là lo ăn đậu phộng say sưa quá mà. Con Nga ngát xiu vì thầy Quân ôm eo một cô gái đi vào rạp, ngồi trước mặt tụi mình, cách mấy hàng ghế kia.

Tôi liền hiểu ra vấn đề, bèn nổi sùng:

- Trời! Sao y chang bài hát *Chuyện Phim Buồn* vậy trời?

Cô ấy đập vai tôi:

- Giờ này mà còn giỡn được sao? Ra phụ tụi tao bắt gió cho Nga tỉnh lại.

Tôi khoát tay:

- Giỡn gì mà giỡn. Đứa nào lo cho nó thì lo, còn tui và bà phải quay lại rạp, dẫn mặt ổng, bắt tại trận, sợ gì chứ.

Mấy đứa cản tôi lại, bảo rằng cần phải kêu xích lô đưa Nga về gấp, sức khỏe của nó mới là quan trọng, còn tên sở khanh kia, từ từ sẽ xử hấn sau cũng không muộn.

Hai ngày sau, tôi đến nhà thăm Nga, mới hay nó nằm dí trên giường từ hôm ấy, không chịu ăn uống gì, chỉ nằm khóc cả ngày, làm cả gia đình lo lắng. Tôi ngồi an ủi, ép nó ăn chút cháo, rồi làm mặt lạnh lùng tuyên bố:

- Tao cho mày đứng một tuần để vực dậy, loại cái tên phản bội ấy ra khỏi đầu óc, nếu không đừng nhìn mặt tao nữa.

Vậy mà cũng hiệu nghiệm. Tuần sau nó đến rủ tôi đi ăn chè, dù sắc mặt còn buồn nhưng cũng thấy nó chịu nói chuyện, chịu mỉm cười. Nga cũng báo cho tôi biết, để tránh gặp lại “người ta”, nó đã xin chuyển trường về dạy ở Phú Nhuận khi hết hè, qua năm học mới.

Mà “người ta” của nó nào phải ai xa lạ, thầy Quân là người trong xóm tôi, quen biết từ nhỏ, tôi gọi Quân là anh vì hai gia đình chúng tôi rất thân thiết nhau. Ở xóm, có lúc tôi nghe đồn phong phanh là thầy Quân yêu cô nàng khác ở xóm bên cạnh, cùng trong ca đoàn nhà thờ, mà nhỏ đó

cũng chẳng xa lạ gì với tôi, nó từng học chung cấp Hai với tôi. Tôi đang chờ dịp thuận tiện để hỏi thẳng với thầy Quân có phải thầy đang bắt cá hai tay, và hãy nên chọn lựa rõ ràng, nhưng chưa kịp hành động thì đã xảy ra chuyện tại rạp chiếu phim. Thật ra, nếu mấy cô kia không cản, để tôi chạy vào rạp đối đầu với... hai người hàng xóm kia, tôi cũng chẳng biết phải xử ra sao. Giờ nghĩ lại, tôi thấy cũng tội. Chỉ vì sợ mất cô bạn quý hóa (là tôi), Nga phải gương dạy, vội vã chôn vùi mối tình đầu, mà người đời thường nói “không bao giờ quên được” ấy. Còn tôi, chuyện của người ta thì sáng suốt, chớ chuyện của mình cũng rồi mấy cục tơ vò, có tình tảo gì hơn, cũng từng than thở buồn bã, sầu não chia lìa, chớ đâu phải sưng sè êm thấm, nhưng lúc ấy cũng ráng làm bộ mặt mạnh mẽ để khuyên nhủ bạn. Bạn ngã tôi nâng, rồi khi tôi ngã bạn lại nâng tôi dậy. Riêng Nga, sau một thời gian chữa lành vết thương lòng, cũng tìm lại được niềm vui, niềm yêu đời, như chưa hề có chuyện tình yêu tan vỡ xảy ra, bởi mới có một câu mà tôi rất tâm đắc, bằng English là: “The bad news: nothing lasts forever, and the good news: nothing lasts forever”, nghĩa là mọi chuyện trên cuộc đời này cũng sẽ trôi qua, dù buồn dù vui, dù đau khổ hay hạnh phúc. Chúng tôi còn rất trẻ, ngây thơ mong manh, khi chia tay mối tình đầu, lòng đốn đau cứ như cả đất trời sụp đổ, vũ trụ tận thế, dù chẳng bao lâu sẽ nhận ra rằng, cuộc đời này còn rất đẹp, và thế giới đâu chỉ có... một “người ấy”.

Vài năm sau, tôi hớn hờ đi dự đám cưới thầy Quân và nhỏ bạn cũ xóm bên, còn Nga cũng rạng rỡ theo gia đình lên máy bay xuất cảnh qua Mỹ, để lại kỷ niệm buồn vui của những ngày mới biết yêu nơi quê nhà.

Nên giờ đây, mỗi khi nhớ về mái trường xưa, học trò, đồng nghiệp, tôi nhớ như in hình ảnh yêu đuối của Nga trước rạp hát hôm ấy, nước mắt nhạt nhoà, và câu hát trong bài hát *Chuyện Phim Buồn* lại văng vẳng vang lên: “*Người ơi, sao chiếu chi những phim u buồn, để lòng tôi tái tê*” mà cứ ngỡ rằng tác giả viết cho tuổi trẻ chúng tôi chớ không phải ai khác.

Ôi, một thời để yêu và một thời để nhớ!

KIM LOAN

Hoàng Quân: Hình Như Là...

Người bạn nàng, bạn thời trung học, tha thiết rủ rê nàng sang Mỹ chơi một chuyến. Hẳn bảo, nhà cửa hẳn rộng rãi thoải mái, không việc gì phải nộp tiền cho khách sạn. Vẫn giọng cà chớn ngày xưa, hẳn cười ha hả trong điện thoại:

- Đi cho biết đó biết đây, ở hoài bên Đức biết ngày nào khôn.

Nàng ngoa ngoắt trả lời:

- Ừa, hồi nào ế độ, tui sẽ qua, chủ yếu thăm bạn bè. Chớ tui đâu mẫn mà gì với xứ của mấy người phôi bò như ông.

Thế mà, khi nàng viết điện thư cho hẳn, báo ngày giờ nàng cùng gia đình du lịch Hoa Kỳ, hẳn xuýt xoa xin lỗi: “Chết dở, trọn mùa hè tui không có nhà. Tui đi làm bên Anh”. Quá áy náy, hẳn nhờ người quen, thay mặt hẳn, đón tiếp, trao chìa khóa nhà hẳn cho gia đình nàng trọn quyền sử dụng. Hẳn gọi cho nàng mấy dòng, ghi tên người quen, tên Việt hẳn hoi, nhưng lạ hoắc, kèm theo địa chỉ điện thư để liên lạc. Họ hàng, bạn bè của nàng chẳng có ai tên như vậy. Nàng thất vọng, ngại quá. Nhưng đâu còn cách giải quyết nào khác. Nàng tiến hành thủ tục trao đổi thông tin. Nàng kính cẩn thưa gửi “người xa lạ”. Chắc “người xa lạ” được nhiều trận cười, khi nhận những lá thư với những câu hỏi lảm cẩm của nàng. Dần dà, nàng thấy ra, hình như “người xa lạ” không hẳn là người lạ. Theo lời anh ấy kể, anh và nàng có quen biết chung ít nhất một người. Thời trung học, nàng đi học thêm Anh văn ở trung tâm Việt Mỹ. Nàng học cùng lớp với chị hoa khôi của trường.

(Anh văn là sinh ngữ phụ của chị. Bởi vậy, chị phải vào lớp chung với mấy đứa nhóc tí thua chị ba, bốn tuổi). Nghe kể, chị hoa khôi hồng nhan đa truân. Thời đi học, ong bay, bướm lượn dập dìu. Thế mà, chị trở thành “góa phụ ngây thơ”, khi tuổi chưa đến tứ tuần. Anh ấy bảo, cũng may, mạng anh còn lớn. Hồi đó, anh xin đi học thêm ở trung tâm Việt Mỹ, chỉ vì bị người đẹp hợp hôn. Thời học trò, anh luôn tìm cách học bớt, chứ anh bận đi chơi, làm gì có thì giờ học thêm. Nếu ngày xưa, chị hoa khôi nhận đơn của anh, chắc giờ này anh đang bơi lội trong mây chảo dầu dưới địa ngục rồi. Nàng vẫn chưa nhớ ra anh là ai. Nhưng lời anh kể chuyện, nàng thấy ngò ngò.

Nàng nghe bài hát *Áo Dài Quê Hương*, có vẻ bí hiểm. Dường như là môi tình cảm của một văn nhân với sự cô. Lắng nghe hoài, có những câu nàng không thông được. Trong thư hỏi anh ấy cách đặt chuyến đi chơi đến công viên quốc gia, nàng viết vào phần tái bút, nhờ anh liếc vào bài hát, xem có hiểu không. Anh ấy trả lời bằng một giọng rất “hình sự”, rằng, rất có thể đó là môi tình của trang công tử với bóng hồng... ta- li- băng. Chỉ nghe tả tà áo, gót chân, chứ không thấy nét mặt. Dù những tưởng tượng về môi tình thơ mộng tan thành mây khói, nàng đã cười thật lâu, thật giòn. Nàng thích cái dí dỏm của anh ấy. Nàng kể cho nhỏ bạn thân nghe về chương trình của chuyến du lịch và những trục trặc bất ngờ. Nhỏ bạn chăm chú nghe nàng huyền thuyên tường thuật, buột miệng:

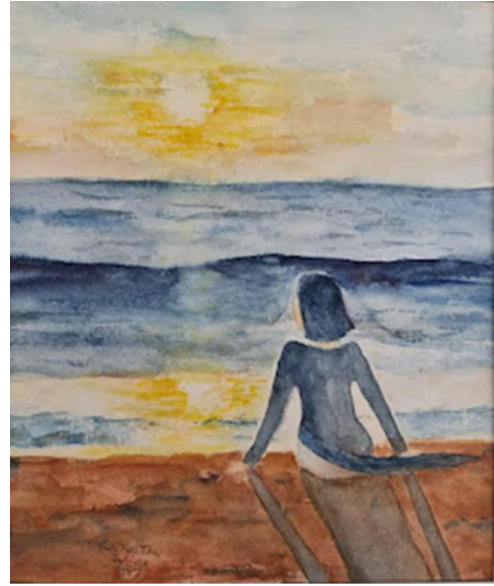
- Ê, có gì đâu mà mày cười hoài vậy!

- Ừ, tao thấy vui, thấy tức cười, thì cười. Đơn giản vậy thôi!

Nhỏ bạn đăm chiêu:

- Thiệt đơn giản như vậy không? Tao thấy có gì là lạ.

Nàng cười lớn:

Mơ Mông, tranh Hoàng Thanh Tâm

- Trời đất, mây sao cả lo quá vậy. Khéo lo bò trắng răng.
- Có lẽ tao cả lo. Mà cũng có lẽ không.
- Nghe nè, tao nói chuyện với mây, rất hợp, rất thích, nên tao vui. Vậy, mây có lo ra, lo vô gì không?

- Không, mắc mớ gì phải bận tâm. Tìm được tri kỷ thì còn hạnh phúc nào bằng.

Nàng mừng rỡ:

- Ý kiến mây hay quá. Đối thoại với anh ấy cũng vui như khi tao tán gẫu với mây. Có gì đâu mà phải nhăn trán, nhíu mày.

Nhỏ bạn giã nảy:

- Chết, chết, sao mà mây nói chuyện huề vốn vậy. Như sao được mà như...

Nàng cắt ngang:

- Như chớ sao không như! Mây hay coi mấy phim, truyện tình cảm éo le nên bị nhiễm đó.

Hôm sau nhỏ bạn điện thư cho nàng, công nhận là lo hơi xa. Nhỏ bạn thú tội, kể ra, nhỏ hơi ép nàng một tí, chuyện đâu có gì mà âm ỹ. Chắc là, ở nhà, nhỏ bạn chuyên trở tài cà chua bầy món, canh cà chua, cà chua nhồi thịt, cà chua xào thịt bò... Cho nên không trách nhỏ bạn cà chua với nàng. Nhưng nàng rất cảm kích cái sự cà khía của bạn. Chứng tỏ là nhỏ bạn thương nàng, để ý đến nàng, chứ ai mà bận tâm vì thiên hạ vô tình. Thỉnh thoảng, nhỏ bạn thẽ thọt:

- Đề cao cảnh giác ghen mây.

Nàng cười khanh khách:

- Trời, vậy là mây coi thường tài nghệ của tao. Mây coi, tao đi làm trong cái cộng đồng do phải mạnh làm chủ. Tao làm việc với biết bao đồng nghiệp đẹp trai, học giỏi, con nhà giàu. Họ ăn bơ nhiều, nên khen, tán tron tru. Đó, tình trạng xe cúp không khóa để ngay bờ hồ bao nhiêu năm. Tao vẫn tỉnh như sáo sậu. Bao đảm, tao vĩnh viễn miễn nhiễm ba cái bịnh tim lằng nhằng.

Nhỏ bạn lúc lắc đầu:

- Mây ngó bộ giống ếch ngồi đáy giếng. Chưa thấy quan tài, chưa đổ lệ đó thôi. Vậy chớ mấy cha đồng nghiệp của mây có khái niệm gì về... *On em hôn sớm ngậm ngùi/ Kiếp sau xin giữ lại đời cho nhau không?*

Nàng nói ro ro như đang thi hùng biện:

- Không. Nhưng lắm khi họ cũng dễ thương, có những thông cảm tinh tế. Ví dụ như anh hàng xóm tao nè. Tao thích hoa lá. Tao diễn tả cây kim tước chi. Chẳng ai hiểu đó là cây gì, chỉ thấy tao chăm sóc chậu cây trông như cái chổi chà dựng ngược. Vậy mà, một buổi chiều, tao đang cặm cũi bón đất, tia lá, anh hàng xóm chồm người qua hàng rào, reo lên: “Ồ, em trồng kim tước chi à. Tôi thích cây này lắm.” Tao vui vui, hớn hờ khoe thêm các cây cảnh trong vườn nhà. Anh chàng nghe đến đâu, hiểu đến đó. Cuối tuần, tao làm vườn, anh chàng đứng bên kia hàng rào, kể chuyện trên trời, dưới đất. Anh ta khoe, mới đặt cây dương cầm. Anh ta mời lúc nào có dịp ghé qua, nghe anh đàn. Đó, mây thấy chưa. Anh hàng xóm của tao có đầy đủ điều kiện nhứt cự ly, nhì tốc độ. Mà có sao đâu!

- Trời, trời. Mây đem so sánh vậy là không được. Tâm hồn như mây, chấp trăm ông tây chẳng nhằm nhò gì.

Nàng vẫn nghịch ngợm:

- Bà chị hù quá vậy. Tao là một ngoại lệ.

Nhưng nàng xuống giọng:

- Nếu mây nghe tao kêu cứu cháy, thì giúp nhe.

Nhỏ bạn chép miệng:

- Ôi, tao hông biết sao nữa. Giúp thì tao sẵn sàng. Nhưng cái điệu như mây, tao sợ chỉ có rông trời mới cứu nổi.

Nàng vẫn vui, vẫn cười. Vui hơi quá, cười hơi nhiều. Nhỏ bạn đôi khi có những lo lắng mơ hồ. Nàng trấn an bạn:

- Tao vẫn thanh lịch trên đường phố, an toàn trên xa lộ.

Bạn mừng:

- Ủa, mày sắm Suzuki hồi nào vậy. Thấy mày vững vàng, tao yên tâm.

Nàng phân tích “tình hình chiến sự”. Tuyệt thế giai nhân hoặc phụ nữ đau khổ mới là mối nguy hiểm. Gái sắc thì có thể làm cho trai tài xao xuyến. Người nữ bất hạnh có sức thu hút bản năng che chở bảo bọc của người nam. Nàng hoàn toàn không thuộc vào những trường hợp nguy hiểm này. Trong mắt nàng, các chị em nàng là những con thiên nga kiêu diễm. Nàng là con vịt ngoan trong gia đình. Nhưng là con vịt hạnh phúc vô cùng trong trần gian. Với thương yêu vô bờ của gia đình, nàng vào đời bằng những bước chân rất tự tin. Dù đã có những nhọc mệt làm nàng ngập ngừng, đã có gai góc làm nàng lao đao, nhưng nàng chưa quy tề bao giờ. Bởi, nàng là nàng. Nàng hài lòng với cuộc sống của nàng, quanh nàng. Nàng đã qua rồi thời gian chạy theo những ước mơ nho nhỏ, vừa vừa, lớn lớn nàng đã vẽ vời rất mỹ thuật. Nàng chinh đốn lại cuốn tự điển của đời mình. Nàng vẽ lại những giấc mơ theo những kỹ thuật khác, những giấc mơ vừa tầm tay với, những giấc mơ trở thành những hoạch định cho cuộc sống nặng vật chất thời đại ngày nay. Nàng ý thức rất rõ những may mắn trong đời mình. Mấy ai trong thiên hạ có được cái gần như trọn vẹn trong đời sống như nàng. Nàng chăm chỉ vun xới hương hoa hình thức. Nàng hoan hỉ tham gia những sinh hoạt thời thượng, mà có lúc làm tưởng là những ý thích thật của mình. Nàng muốn mình có mặt khắp nơi. Nàng muốn mình được nghe mọi chuyện, được thấy mọi điều. Thỉnh thoảng, giữa những vội vàng của cuộc chạy đua, nàng giật mình, thấy mình càng lúc càng rời xa cuộc sống nội tâm của mình. Nàng cảm thấy chùng lòng. Nhưng dòng đời mãi miết trôi, nàng không muốn thấy mình bị bỏ lại sau lưng. Trong nàng, thỉnh thoảng có những giằng co nho nhỏ. Nhưng tiếng nói của cái tôi nội tâm sẽ sàng quá, bị tiếng nói rành rọt của cái tôi hình thức át đi liền. Nàng hài lòng khoác cái tôi hình thức và vòng hào quang vô hình, dù hơi hợt, nhưng tự tin, vững vàng.

Những thư đi, tin lại với anh ấy dần dà dặt nàng về chốn cũ, thuở ấu thơ, thời niên thiếu... Nàng vui mừng gặp lại con bé của Thiếu Nhi, Thăng Bờm, Tuổi Hoa xanh, Tuổi Hoa đỏ, Ngàn Thông rụt rè, nghiêm trang hơn số tuổi của nó. Thấp thoáng đâu đó là cô thiếu nữ bước sang Tuổi Hoa tím, Tuổi Ngọc. Thay vì đọc tạp chí *Wirtschaftswoche*, *Focus*... để theo dõi những biến chuyển kinh tế xã hội, nàng lục mấy thùng thư cũ, soạn lại những sổ, sách nàng ghi chép lảng nhãng. Thay vì coi ti vi, theo dõi các bình luận gia bàn về phát triển của thị trường chứng khoán, nàng xem chương trình nhạc Việt Nam. Tự lúc nào, không rõ, nàng rộng rãi ban phát thì giờ cho chính nàng. Nàng tận hưởng niềm vui, dù rất nhỏ, nhưng quý báu, mà mới đây nàng xem như những món xa xỉ quá đắt, ngoài khả năng của nàng. Một cuối tuần, trời hè tuyệt diệu, nàng ra vườn, ngắm những hoa, những lá nàng chăm chút. Ngắm hoa clematis tím ngắt, nàng nhớ đến ... *chiều nay dưới giàn hoa thom ngát hương đời, thắm mơ giàn hoa tím xưa chưa phai*... Nhìn những cánh phong lữ thảo rơi trên sân, nàng tưởng như thấy... *em đi trong xác pháo, anh đi không ngược mắt, thôi đành, em*... Nàng gồi đầu trên tay, ngắm trời xanh ngắt, buổi trưa êm đềm quá. Nàng mơ màng, ngủ một giấc thật ngon ngoài vườn. Khi thức dậy, bất chợt nàng nhớ *Đời sống trôi hoài không nghỉ ngơi, đời sống kéo dài cõi trần ai, anh thôi, anh thôi không làm thơ, em yên em yên vui chuyện nhà*... Rồi đầu óc nàng lại miên man mấy câu hát mà mấy chục năm nàng chẳng nghe... *hay lịm người trong thú đau thương*... Thật lạ lùng, lòng nàng đang vui, tự dung ở đâu mà mấy lời nhạc buồn rữ đó vào đầu nàng.

Hôm sau, nàng nhận được điện thư của anh ấy, kể, bài thơ *Sinh Nhật*, Phạm Thiên Thư cảm hứng qua bài hát *Tóc Mai Sợi Vắn Sợi Dài* của Phạm Duy. Ô, lạ quá! Như thể anh ấy đã nghe những suy

ngĩ của nàng. Trời nắng đẹp, nàng bỏ bữa cơm văn phòng. Nàng nghỉ trưa nơi băng ghế cạnh hồ hoa súng trong công viên gần hãng. Nàng ngồi ngắm những đóa hoa màu hồng thắm, chăm chú nhìn những con chuồn chuồn bay chồn vờn trên những ngọn cây thủy trúc, nghe cơn gió nhẹ ru buổi trưa êm ả. Lòng nàng tràn ngập niềm vui.

Tiếng Anh nàng xài trong việc làm chính xác và đơn điệu, chủ yếu cho hợp đồng tín dụng, cho ý kiến pháp lý. Nói chuyện ngoài lề với khách hàng hoặc với đồng nghiệp chỉ quanh quẩn thời tiết đẹp xấu, nóng lạnh... Bởi thế, giọng văn trong thư của nàng khô quắt, khô queo. Tuy vậy, anh ấy vẫn đáp lại bằng tiếng Anh tươi vui, hoa mỹ. Nàng chưa biết “trình độ” tiếng Việt của anh ấy, vì chưa nghe anh nói, chưa thấy anh viết. Chắc phải còn hay hơn cả tiếng Anh. Anh ấy nhận xét, tiếng Việt trử tình hơn tiếng Anh, ngay trong thứ tự của mẫu tự. Trong tiếng Anh, giữa I và U cách nhau xa tít mù. Trong tiếng Việt, EM và ANH sát bên nhau. Có lần, nàng làm ngon, kể chuyện, tính chọc quê anh ấy. Nàng rất tin vào cái “lành” của mình, chờ nhìn nạn nhân tối tăm mặt mũi. Nàng chỉ cho anh cách đếm tương. Mua bốn chai tương, xếp hàng ngang, rồi đếm: tương một, tương hai, tương ba, tương tư. Nàng còn cao hứng xưng mình là cô giáo. Gởi thư đi rồi, nàng cười mím, chờ thắng lợi. Anh ấy trả lời rằng, là cô giáo giỏi, chắc chắn nàng đã thực hành đếm rồi. Anh tưởng như thấy bốn chai tương nàng thực tập xếp hàng trong bếp của nàng. Anh hỏi, nàng có rảnh không, anh đưa cho mượn cuốn truyện *Vòng Tay Học Trò*. Đọc thư xong, nàng tắt tiếng. Nàng mới là nạn nhân, đích thị gây bà đập lưng bà. Nàng ngồi thừ, mặt nghếch ra. Giận mình chơi đại. Không tri bỉ, tri kỷ, mà tính chuyện bách chiến, bách thắng. Nàng sùng anh ấy “đánh” nàng thắng tay. Bạn bè biết nàng bị nạn như vậy, mắt mặt binh chủng. Nàng sẽ không đọc truyện của Nguyễn Thị Hoàng, mà sẽ đọc cuốn *Vĩnh Biệt Chiến Trường, Farewell to Arms* của Hemingway. Nàng quạu lăm, hậm hực ném “bút”. Ngày hôm sau, dù vẫn bận rộn với trăm công ngàn chuyện, trong đầu nàng có một cuộc chạy đua của ba ngôn ngữ Việt, Đức, Anh. Đột nhiên, nàng tìm ra câu trả lời cho cái thư “hắc ám” của anh ấy. Những ý tưởng đánh đá ào ào dẫn ngón tay nàng nhấn nhanh trên bàn phím. Nàng nể mình dễ sợ. Nàng nôn nao không biết làm sao mà huênh hoang khoe với đám bạn quý của mình, rằng nàng vẫn còn đủ cựa để đảm nhận vai gà đá cho bạn bè. Nàng lim dim, tưởng như nghe tiếng vỗ tay cổ vũ của đám bạn. Nàng vui vẻ cả buổi chiều. Trong cơn vui bỗng nhiên nàng khựng lại. Ủa, mình đó sao, nàng nhảm lại những điều nàng viết, sao mà điệu ngoa dữ vậy. Sao mà chanh chua quá sức. Không, nàng không muốn mình như vậy. Theo thời gian nàng đã không ngừng “trung hòa hóa” lượng sinh tố C của chanh và sinh tố A của ớt trong nàng. Lòng nàng ngổn ngang những nghịch lý, những mâu thuẫn. Tiếng nói nghiêm khắc không bằng lòng nàng xử sự như vậy, và buộc nàng phải viết thư xin lỗi anh ấy. Tiếng nói khác không giấu vẻ vui mừng, bênh vực nàng, rằng nàng đã hồi phục phần nào những cá tính thật của nàng. Trong những đối thoại giữa anh ấy và nàng, nàng đã nhiều lần là trọng tài đứng giữa, nghe những tranh chấp của “người hiền” và “người dữ” trong nàng. Nàng đã nhiều lần phải chịu để người hiền thắng cuộc. Nhưng nàng có nhiều thiện cảm với người dữ và thiên vị khi cần thiết. Nàng đã phải xin lỗi nhiều lần vì những phản ứng quá quắt của mình. Lúc nàng nói: “*Sorry seems to be the hardest word*”, anh ấy cười, trêu ghẹo: “... means never having to say sorry”.

Nàng chú ý đến mình nhiều hơn. Nàng bỏ thì giờ làm những việc nàng thích mà không cần phải suy nghĩ là việc ấy sẽ có những đóng góp gì cho đời sống vật chất. Nàng kiểm kho đĩa nhạc của mình, mới hay, mình đã mua nhiều đĩa mà chưa bao giờ nghe thử. Nàng mở thùng ghế, khám phá ra một lô sách truyện Việt nàng đã mua sắm từ thuở còn là hàn nho. Dọn qua nhà mới, nàng định sắm thêm một tủ sách, chưa thực hiện được. Cho nên mấy năm trời, ngồi trên một núi chữ nghĩa mà chẳng biết.

Ban đầu, nàng viết tiếng Việt, chào hỏi thật cung kính. Anh ấy bảo, máy anh không có chương trình tiếng Việt, anh buộc phải viết tiếng Anh. Về sau, nàng bắt chước anh, viết tiếng Anh, chào nhau trong thư với chữ *Hi* gọn lỏn. Lần này, nàng viết thư, hỏi anh về những danh lam, thắng cảnh quanh quần nơi tỉnh nàng sắp đến. Thay vì viết *Hi*, nàng đổi sang *Hello*. Thư vừa gửi đi, nhanh như cắt, nàng nhận được thư trả lời của anh ấy, chỉ có câu: “*Hello, is it me you're looking for?*” và đường *link* của *YouTube*. Chẳng có thông tin gì cho câu hỏi của nàng. Nàng thoáng ngạc nhiên, mà cũng hơi bực bội, ngẫm nghĩ: “Chắc tại mình hỏi rầy rà, người ta lên mặt làm cao chứ gì.” Bỗng dưng, như tia chớp lóe nhanh trong đầu nàng. Đây là một câu trong một bài hát ngoại quốc nàng yêu thích. Ôi, sao nàng vô ý dữ vậy. Thời ở trung học, nàng đã bao lần nghe ngao theo Lionel Richie: “*Hello, is it me...*” Tâm trí nàng bỗng bèn. Nàng bấm nhẹ đường *link*. Giai điệu của bài hát vừa lạ lẫm, vừa quen thuộc. Nàng lơ mơ, nghe ca sĩ thì thầm “*But let me start by saying, I love you...*” Chợt nàng hốt hoảng. Chỉ còn hơn hai tuần nữa thôi. Khi nàng đến nơi, “người xa lạ” làm tròn phận sự người bạn gửi gắm. Nàng nhận chìa khóa nhà người bạn. Như vậy mọi chuyện thu xếp ổn thỏa. Đâu còn có gì để viết thư hỏi này, hỏi nọ. Chẳng có thư hỏi, làm sao có thư trả lời. Hình như nàng hơi buồn buồn. Hình như nàng hơi tiêng tiếc.

Nàng biết, nàng là, đã là, người mơ mộng. Nhưng nàng cũng biết, lý trí vẫn luôn tìm cách lấn lướt con tim. Có lẽ, nhờ vậy mà cuộc sống vẫn giữ được nhịp bình thường (và tầm thường) trong hai vạn sáu ngàn ngày không sàu của kiếp người.

Bỗng nhiên, nàng nhớ đến tựa một cuốn truyện thời tuổi ngọc của Hoàng Ngọc Tuấn: *Hình Như Là Tình Yêu*.

Hoàng Quân

Tháng bảy, 2022

Trích lời trong những nhạc phẩm của các nhạc sĩ:

Giữ Đồi Cho Nha: thơ Du Tử Lê, nhạc Từ Công Phụng

Dưới Giàn Hoa C: Tuấn Khanh

Tà Áo Xanh: Đoàn Chuẩn, Từ Linh

Tóc Mai Sợi Vắn Sợi Dài: Phạm Duy

Thú Đau Thương: Phạm Duy

Hello: Lionel Richie

TÌNH CUỐI ĐỜI

Con dâu xách giỏ bước ra khỏi nhà còn nhắc lại:

- Má kho cá nhớ mang ra sân sau nha. Con cả ngày ở tiệm nail gửi mùi hóa chất về nhà mùi cá kho nữa chịu sao thấu !

Nó đi khuất tôi lắm bầm:

- Con dâu mà bày đặt chỉ huy làm như má tao. Mai một tao đi khỏi cho biết mặt.

Con dâu là người cuối cùng ra khỏi nhà, con trai và hai cháu nội đã đi làm đi học từ sáng sớm.

Chồng tôi qua đời 3 năm nay, hai vợ chồng ăn tiền già, ở nhà housing mỗi tháng chính phủ phụ trả tiền nhà, nay chỉ còn mình tôi trả chi phí tiền nhà hao tốn quá, thằng con trai duy nhất kêu về ở với vợ chồng nó, mang tiếng ở nhờ nhà con nhưng mỗi tháng tôi tự động đóng góp nửa tiền già, phụ giúp cơm nước và hầu hạ hai đứa cháu vậy mà con dâu có lúc còn làm tôi bực mình khó chịu.

Tôi sắp có một tình cuối đời, chiều nay gặp mặt nhau tôi sẽ làm một quyết định lớn lao nếu đồng ý về chung sống với người ấy, ông có nhà cửa sẵn sàng đợi tôi. Con dâu sẽ trắng mắt ra về cái tội không biết nâng niu tôn trọng mẹ chồng.

Tôi tìm bạn bốn phương trên báo, quen ông Sung; hai tâm hồn cô đơn đồng điệu gặp nhau. Ông Sung bắt mặn con cái, tôi chẳng ưa gì con dâu, hai chúng tôi trao đổi hình ảnh thấy hợp nhãn, gọi phone chuyện trò qua lại thân tình thăm thiết nên hẹn gặp mặt để tính tới chuyện cùng đi nhau đi nốt quãng đường đời còn lại như lời ông đã âu yếm rao tìm bạn. Ông Sung sẽ từ tiểu bang Texas bay tới đây gặp tôi.

.....

Tôi đến nhà hàng Tri Kỷ gặp ông Sung, ông 75 tuổi không khác trong hình là bao; vừa gặp mặt là tôi châm liền. Sau phút giây hội ngộ bối rối, tôi và ông Sung mau chóng thân thiện nhau hơn, vừa ăn vừa nói chuyện. Ông Sung cũng thích tôi, khen tôi trẻ hơn tuổi 70. Tôi mỉm cười nhún nhường:

- Em trẻ là nhờ mái tóc mới nhuộm hôm qua đó.

Nụ cười chưa kịp tắt bỗng chuyển sang nhăn nhó vì cơn đau lưng bỗng ập đến, đau từ lưng bên phải xuống đến lưng dưới; bác sĩ bảo tôi bị viêm dây thần kinh gì đó, cơn đau đến rồi đi trong 5-10 phút và tôi phải sống với bệnh suốt đời.

Ông Sung lo lắng hỏi:

- Em sao thế?

- Chứng đau lưng mãn tính, thường thì đi đâu em cũng mang theo thuốc giảm đau mua over counter hôm nay em quên mất. Trời... ơi... đau quá phải chi có một viên thuốc...

Thấy tôi cúi gập người xuống cho bớt đau. Ông Sung vội đứng dậy đến bên tôi đỡ vai tôi nhưng ông bỗng lạng quạng suýt ngã nếu không nhanh tay vịn vào một cạnh bàn. Đến phiên tôi lo lắng hỏi:

- Anh sao thế?

Ông Sung đành... khai:

- Anh bị đau hai khớp gối đi phải chống gậy, nhưng chẳng lẽ đi gặp em mà anh chống gậy thì quê quá nên anh không mang theo. Trời ơi... ước gì bây giờ có cây gậy thì đỡ khổ biết mấy. Dù đang đau lưng, tôi cũng ráng đi ông Sung ngồi trở lại ghé cho an toàn. Trong đầu óc tôi làm ngay một bài toán nếu tôi về sống chung với ông sẽ phải thường xuyên hạ hạ như thế này; đường dài chưa biết tính nét ông ra sao, không lẽ tôi lại vác mặt trở về với con cháu? Ngay lúc này tôi biết mình phải quyết định thế nào rồi.

Tuổi già thật vô duyên, hai người đang hẹn hò lãng mạn thì bệnh hoạn lù lù xuất hiện không ai dấu ai được. Ông Sung kể lể:

- Anh đã cẩn thận mang theo đủ thứ thuốc, nào cao mỡ, cao máu, đau bao tử, trào thực quản, tiền tiểu đường nhưng quyết không mang theo cây gậy giờ mới ra nông nỗi.

Tôi cũng trút nỗi niềm:

- Em cũng cao mỡ, cao máu này, loãng xương này, rối loạn tiền đình này, ngoài ra còn phải nhỏ mắt cườm ướm glaucoma nữa cơ. Anh nhớ đi bác sĩ mắt hàng năm xem có bị glaucoma hay cataract không nhé.

- Em nhớ theo dõi đo huyết áp hàng ngày nhé.

- Anh cũng nhớ đi bộ mỗi ngày một tiếng cho khỏe nhé.

Tôi và ông Sung bỗng trở thành hai bạn già tâm sự kể lể chuyện thời tiết trở trời, chuyện ốm đau và dặn dò nhau kinh nghiệm thuốc men cho đến khi không còn gì để than thở thêm tôi mới giật mình kêu lên:

- Ôi trời... Sắp đến giờ em phải về nấu cơm chiều cho con cháu rồi. Mấy con cá đang chờ em về kho tiêu.

Tôi vẫn nhớ đến bồn phận, nghĩ đến con cháu, vậy mà có lúc sôi máu vì ghét con dâu tôi đã muốn dứt áo ra đi.

- Ủa... mình chưa đi đến quyết định cuối cùng mà.

- Em vội quá quên mất, em đã quyết định rồi.

Ông Sung chặn lời tôi:

- Để anh nói trước. Anh là người định đoạt trước...

- Chưa gì mà anh đã lộ mặt gia trưởng rồi, thêm một lý do để em không tiếc khi quyết định.

Chúng ta dừng lại ở đây.

Ông Sung thẳng thừng:

- Anh cũng muốn thế. Vì anh vừa nhận ra em đau lưng kinh niên, nay đau mai đau, rước em về anh lại phải hầu hạ, chưa kể bệnh mắt glaucoma của em mai một nữa... có bề nào căng khổ thân anh.

Tôi tự ái dùng dùng:

- Anh trù ẻo tôi đấy hả? Chưa biết ai phải hầu hạ ai, chân anh đi không vững đó. Nãy diu anh trở về ghé ngồi tôi mệt hụt hơi, chưa kể tiền tiêu đường của anh nay mai thành bệnh tiểu đường mấy hòi, rồi... biến chứng lọc thận ai mà hầu nữa.

Ông Sung cười nhạt:

- Anh chỉ lỡ lời lo xa thế thôi, em đánh đá ghê gớm nhỉ, hèn gì tối ngày chê trách con dâu.

Thấy tình hình căng thẳng tôi vội hạ giọng cho xong để còn kịp về nhà nấu cơm:

- Thật may con đau lưng của em xuất hiện và chân anh đau đúng lúc, là tín hiệu nhắc nhở chúng ta dừng vội vàng quyết định; chúng ta đang mỗi ngày mỗi già đi, sức khỏe mỗi ngày mỗi kém đi nếu lấy nhau biết vui hưởng hạnh phúc được bao lâu hay chỉ là gánh nặng cho nhau. Anh có căn nhà riêng thì cứ ở tới khi nào không tự chăm sóc bản thân mình được nữa thì sang tên nhà cho con cái, chúng sẽ lo cho anh, còn em tiếp tục về hầu hạ con cháu mai sau có ốm đau nằm một chỗ ít nhiều gì chúng cũng phải hầu hạ lo cho em. Em đã tìm ra tình cuối đời rồi, là tình với con với cháu chứ tìm đâu xa.

Ông Sung cũng “hạ nhiệt”:

- Ủ, em nói vậy còn nghe được.

Lát nữa về nhà tôi sẽ nghe lời con dâu mang nồi cá ra sân sau kho thật ngon lành. Hơn lúc nào hết tôi thấy mái nhà của con cháu vẫn đẹp vẫn ấm cúng hơn bất cứ nhà ai, dù con dâu có những lúc cãi mẹ chồng, dù con trai có lúc gắt gỏng mẹ ruột, dù hai cháu nội có những lúc làm tôi bận rộn.

Khi chia tay ông Sung ở cửa nhà hàng tôi dặn dò có chút mỉa mai:

- Anh nhớ ra tiệm Family Dollar ở góc đường kia mua cây gậy để chống chân đi cho vững vàng khỏi té và bay về Texas an toàn nha.

Ông Sung cũng chẳng vừa:

- Từ giờ trở đi em đừng nhí nhánh lên báo lên mạng tìm tình yêu, tìm chồng bốn phương nữa nhé. Lo mà hầu con cháu đi.

Nguyễn Thị Thanh Dương

UYÊN LAN VIÊN

(Kỷ Niệm họp mặt CGV Houston Sept 05-07- 2022 tại nhà Song Thy)

Đêm Thơ Nhạc Huyền Không

Trung Thu sáng rỡ ánh trăng rằm
Biểu tỏ ơn Thầy khuất tháng năm

Tôi đi dạo trong “Uyển Lan Viên”
Một khu vườn nhỏ mà có duyên
Hoa hồng mùa hạ tình tứ nở
Nũng nịu bên thềm chòm tigon.

Tôi đứng bên hoa để chụp hình
“Hai sắc hoa Tigon” chuyện tình
Chạnh lòng thương cảm hoa tim vỡ
Chuyện người ta không phải chuyện mình.

Tôi chẳng hẹn hò chẳng biết đâu
Con đường lát gạch màu vàng nâu
Vườn đưa tôi bước vào lối mộng
Mới gặp mà thương như đã lâu.

Hoa trắng hoa vàng hoa tím xanh
Tôi ngẩn ngơ hoa chẳng bước nhanh
Vạt áo thoáng qua thơm cỏ lạ
Tóc thơm nắng gió chiều Houston.

Công “Uyển Lan Viên” tôi đứng chờ
Chờ lòng thức dậy mấy câu thơ
Trời xanh mây trắng cao xa ấy
Tôi mộng thật gần, mộng với hoa.

Tôi đứng trên một chiếc cầu xinh
Mấy nhịp cầu mà lòng băng khuâng
Tôi thấy mình là cô thiếu nữ
E ấp bước qua cầu nhân duyên...

Mùa hạ Houston đã đón mời
Bạn bè gặp nhau mấy phương trời
Mai tôi về trời đừng mưa nhé
Hoa trong vườn hãy chậm tàn phai.

Mai tôi về nhớ Uyển Lan Viên
Nhớ những cuộc vui nhớ bạn hiền
Hoa ơi còn nhớ tôi hương áo
Tôi nhớ hương hoa chẳng lụi phiền.
Nguyễn Thị Thanh Dương
(Sept.11, 2022)

Nguyên Thiện trú trì, thầy Tánh Tuệ
Tâm lòng nhớ mãi thừa xa xăm.

Xuất gia hành đạo bậc tài thông
Văn học vẫn thi chảy suối dòng
Đệ tử nâng niu lòng kính ngưỡng
Đêm tròn thơ nhạc của Huyền Không

Đang trời nóng hực bỗng lạnh thay
Phụng sự bao la tứ chúng này
Khéo léo ni sư, hàng phật tử
Món chay đầy ắp dọn cùng ngày.

Tám gương trong sáng dẫn tươi đời
Nhắc lại thương Thầy lệ muốn rơi
Hậu thế noi gương ngài Mãn Giác
Su Ông đạo hạnh tuệ tâm người.

Đêm trà sen đượm ngát trời thơ
Vang tiếng đàn tranh ngõ cõi mơ
Dịu vợi lời ngâm tràn đạo pháp
“Huyền Không” bay bổng lối xa mờ.

“Nhớ Chùa” sâu đậm nghĩ miên man
Lại “Nhớ cố hương” buổi nắng vàng
“Đạt Đạo” lời khuyên tâm vững chãi
Quán thân “Hạt Cát” nhỏ trăm ngàn.

Lời ca tiếng nhạc lẫn cung đàn
“Ta Gọi Xuân Về” thánh thót vang
“Xuân Vẫn Còn Đây” trong kỷ niệm
Trời ơi “Nhớ Mẹ”, nhớ vô vàn.

Thu về nguyệt chiếu tỏa yêu thương
“Vọng Lối Thu Xưa” lá ngập đường
“Những kẻ đi qua” không trở lại
Bên “Vườn Đạo” thoáng nhẹ đài hương.

“Thầy Tôi” để lại cả kho tàng
Trữ nặng hò thơ bóng ruộng làng
“Lạy Phật Quan Âm” đêm tĩnh lạc
“Niềm An Vui” mãi đọng chưa tan.

MC lưu loát dẫn chương trình
Giọng nói êm đềm tuệ sáng minh
Ban nhạc thành tâm dâng phước báu

Chư tôn đức chứng buổi huyền linh.

Cám ơn Chùa tổ chức đêm thu
Hãy “Hiếu Và Thương” chiếu lối mù
Hạnh phúc là đây thuyền Bát Nhã
Tâm còn diệu pháp những lời ru.
Minh Thúy Thành Nội
Tháng 9/ 14//2022

CÔ GÁI VIỆT OI... HOUSTON ĐÂY!

Cuối tháng 8, BB Phương Thúy làm mọi người phát sốt khi khoe đã đóng gói xong hành lý và nôn nóng chờ trông ngày họp mặt Cô Gái Việt tại Houston, Texas do hai nữ chủ nhà Song Thy và Hoài Niệm nghênh đón. Khách phương xa Phan Lang, Minh Thúy, bé Phú cũng thế, thình thoảng lại nhấn gói vài lời hẹn hò ngày gặp mặt càng làm mọi người trong cuộc nôn nao.

NGÀY 1 THÁNG 9

Chuyến bay của BB Phương Thúy đến trễ 30 phút, còn chuyến bay của chị Phan Lang đến đúng giờ. BB tất tả chạy vào rest room rồi đi tìm chị kéo chị chờ lâu. Ai ngờ, vừa ló đầu vào thì đụng ngay chị đang đi ra. Hai chị em tíu tít ôm nhau, mừng rỡ. Gọi báo tin cho chị Hoài Niệm thì được biết anh chị đã đến và đậu xe ở gần đó. Chị Hoài Niệm dặn gọi lại khi lấy hành lý xong.

Thế là 3 người: vợ chồng BB và chị Phan Lang tà tà xuống chỗ lấy hành lý. Đợi khoảng 40 phút mới có hành lý của chị Phan Lang nên chị Hoài Niệm quyết định đi thẳng đến nhà hàng Kim Sơn ở Fountain Lake vì gần đến giờ ăn tối, khách phương xa chắc đói meo. Chị Phan Lang than không kịp sửa soạn gì cả, BB bèn lục hành lý, lấy ra sợi dây chuyền đã làm riêng cho chị, đeo ngay tại chỗ, rất hợp với chiếc áo chị đang mặc. Chị vui lắm!

NGÀY 2 THÁNG 9

Buổi sáng, nhóm CGV gồm 6 nàng và 2 chàng đi tham quan chùa VN. Trời giăng mây xám nhưng không mưa, thỉnh thoảng lại hừng nắng ban mai. Thật là một ngày tốt để ngắm cảnh chùa và chụp hình.

Trước ngày họp mặt, Houston mưa bão liên miên. BB nghe Song Thy than thở là sân cỏ bị ngập nước và hoa rụng hết, đã xúi Song Thy trang hoàng vườn bằng hoa giả và khăn khăn cầu xin:

*Cầu trời cho nắng gió lên
Cho mưa ngừng đổ, đất nền khô ran
Cho hoa nở đẹp lan tràn
Cho Song Thy hết lo toan lụt vườn
Hân hoan đón khách mười phương
Tung bừng mở hội, thâu tuồng, ... Thật vui!*

May quá, mấy ngày sau đó khô ráo, CGV tha hồ đi chơi và khoe áo dài. Tạ ơn trời đã ban cho điều mong ước!

Sau 2 tiếng lang thang trong chùa, chụp hình ở mọi nơi và mọi góc cạnh, cả nhóm và các anh rể cật lực làm phở nhòm đã mệt nhoài, lưng thấm mồ hôi thì mọi người trực chỉ Kim Sơn Buffet để thêm năng lực, quây tiếp. Khẩu phần tuy nhỏ nhưng tha hồ ăn!

Buổi tối đến nhà hàng Jasmine, trong khu Bellaire, ăn cá nướng và nghe ca sĩ địa phương hát những bản nhạc yêu cầu. Quá đã!

NGÀY 3 THÁNG 9

Buổi sáng, BB đi thăm gia đình và chị Phan Lang cũng có hẹn riêng. Đến chiều thì về nhà chị Hoài Niệm, có buổi họp mặt của nhóm VT-NTH Nha Trang mà chị Hoài Niệm và Phan Lang là thành viên. Mọi người lại có dịp ngắm khu vườn gọn gàng với đủ loại hoa đang nở rộ, đẹp nhất là những chậu lan treo lủng lẳng 2 bên lối ra; thế nhưng hoa vẫn kém người!

NGÀY 4 THÁNG 9

Tiết mục đặc sắc là tham dự sinh hoạt của Hội Quán Linh với anh chị Hồ Công Tâm – Kiều Mộng Hà mới đến buổi chiều, từ Austin.

Thực đơn có 6 món, món nào cũng ngon. Ăn không hết, còn nguyên đĩa thịt bò xào rau và mì xào, phải gói đem về.

Sau khi nghiêm chỉnh chào quốc kỳ VN và Mỹ, phần văn nghệ rất đặc sắc, nhất là màn cải lương Hồ Quảng làm BB nhớ đến ngày còn học ở trường Gia Long, vừa xem tuồng vừa học, không sót vở tuồng nào.

Quán đóng cửa vào lúc 7 giờ tối, trời còn sáng bung, mọi người kéo nhau về nhà Song Thy. Ngôi nhà một tầng, rộng rãi, khang trang; chủ nhân bày biện rất khéo, rất mỹ thuật. Vườn Uyên Lan Viên xinh đẹp, lối cuốn bước chân CGV và các phó nhóm, lưu giữ bao kỷ niệm thân thương.

NGÀY 5 THÁNG 9

Nhóm Cô Gái Việt Dallas gồm vợ chồng chủ xe đồ Bình - Sinh, vợ chồng Nghĩa và Thanh Bông đến Houston sau các CGV phương xa và sau cả chị Kiều Mộng Hà - anh Hồ Công Tâm đến từ Austin.

Trưa thứ Hai, Sept. 05, nhóm Dallas tới Houston nhưng đành từ chối ăn lunch tại nhà Song Thy với các bạn vì ngại các bạn đợi mất thì giờ. Sau khi làm một châu hủ tíu mì Phánh Ký, vội vã đến nhà Song Thy để... kịp giờ trình diễn áo dài.

Niềm vui tung bừng khi các CGV đã hội tụ đầy đủ, chào đón, hỏi thăm, ôm nhau thăm thiết. Quà cáp tung ra trao đổi nhau như bướm bướm bay.

Phan Lang bày ra giường một mớ áo dài đủ màu sắc cho mọi người lựa chọn và mặc thử, vài bạn cởi quần áo, thay đồ tập thể ngay tại chỗ luôn. Quần áo quảng tứ tung, bệ bộn trên giường trông vui mắt ghê. Thanh Bông chọn chiếc áo dài màu hoa đỏ mặc vừa khít. Kiều Mộng Hà chọn áo dài màu hình kẻ đẹp mắt và mái tóc mới đẹp sang như hoa hậu phu nhân. Ngân Bình, Nghĩa, Minh Thúy cũng chọn được áo ưng ý. Bé Phú thân ái trao tặng mỗi người một gói nhỏ dán kín. Rồi đến quà của chị Kiều Mộng Hà, BB Phương Thúy, Minh Thúy, Ngân Bình, và Thanh Bông... Chị Thái Lan không thể tham dự cũng nhờ chị Ngân Bình trao tận tay những món quà nhỏ nhỏ, xinh xinh. Ôi, nhận xong mà hoa cả mắt và... điên cả đầu chỉ sợ về nhà không nhớ nổi quà nào là của ai!

Tối màn áo dài, CGV lướt thướt dạo vườn hoa nhà Song Thy. Vì mê khoe áo và mê chụp hình nên các người đẹp xé chiều bất chấp thời tiết cũng xé chiều với 90 độ F, mặc áo này xong thay áo khác. Phan Lang là người chụp hình nhiệt huyết nhất, đáng yêu nhất, luôn chiều lòng các bạn mà... quên cả chụp cho chính mình, thỉnh thoảng Phan Lang lại phải nhờ anh Khánh Hà làm phó nhóm để có hình Phan Lang. Thân mến cảm ơn tấm lòng Phan Lang nhé. Ba thợ chụp hình bị các nàng réo gọi là anh Sinh, anh Khánh Hà, và anh Lắm (phu quân Hoài Niệm). Một nàng nào đó (hình như là o Minh Thúy?) làm dáng làm điệu xong hối hả gọi to đích danh anh Lắm:

- Anh Lắm ơi chụp, chụp... chụp....
- Anh Lắm mặt tỉnh bơ:
- Chụp... chụp... cái gì?
- Chụp hình em, chứ anh muốn chụp... cái gì?

Thanh Bông mang đi 4 áo dài, Phan Lang tặng 1, tổng số là 5, nhưng mặc chưa hết áo thì BB Phương Thúy mời chị em vào thay áo đồng phục để bắt đầu chương trình. Hôm nay đông đủ các CGV họp mặt tại Houston.

MAY MẮN

Mấy hôm nay trời không mưa dù dự báo thời tiết bảo là mưa. Có lẽ trời đã động lòng trước lời cầu xin của BB.

Vườn hoa nhà Song Thy khoe sắc màu lộng lẫy, đã làm cảnh cho các CGV chụp bao nhiêu hình làm kỷ niệm.

Đồ ăn thức uống trên quầy và trên bàn đủ món gọi mời. Lại ăn uống lại chuyện trò. Chủ nhà Song Thy mời vài người khách là cư dân Houston như anh Khải, chị Nhung, và đặc biệt có cả vợ chồng Nguyễn Nhung đến tham dự.

Anh Dương Thượng Trúc là nhà thơ kiêm nhạc sĩ, kiêm luôn nhà làm đài radio đã ghi hình và sẽ phỏng vấn BB Phương Thúy vào ngày hôm sau về buổi họp mặt này. Thật là vui và thêm một may mắn ngoài mong đợi của tất cả CGV, tự nhiên có người “lãng xê” nhóm mình mà không phải năn nỉ. Ngân Bình cũng sẽ viết một bài giới thiệu nhóm Cô Gái Việt trên báo Trẻ (phát hành chính tại Dallas, Texas nhưng có nhiều ấn bản tại các tiểu bang và thành phố khác) nữa chứ. CGV “lên hương” ghê. Ngân Bình nhớ chọn hình ảnh các CGV chụp chung thật đẹp nhé.

BB Phương Thúy đã giới thiệu nhóm CGV và từng thành viên lần lượt tự giới thiệu mình, sau đó cùng hợp ca nhạc phẩm *Cô Gái Việt* của Hùng Lân và *Khúc Tâm Ca Cô Gái Việt* do Hoài Niệm sáng tác cho nhóm CGV.

Chương trình văn nghệ karaoke thật hào hứng gọi mời những giọng ca CGV và tất cả mọi người có mặt; Minh Thúy Thành Nội ngâm thơ; Phan Lang, bé Phú, Hoài Niệm, vợ chồng Ngân Bình, anh Khải, anh Dương Thượng Trúc hát. Anh Hồ Công Tâm vừa ngâm thơ vừa uống rượu, biểu diễn với nhiều xúc cảm, chẳng biết anh say thơ hay say rượu hay say... chị Kiều Mộng Hà? Chắc là cả ba!

Vui nhộn nhất là các CGV cùng ra sàn, nhảy theo bản nhạc *60 Năm Cuộc Đời*, *Túp Lều Lý Tưởng*, *Ngựa Phi Đường Xa*, ... Các CGV lúc này đang là tuổi đôi mươi yêu đời và xí xọn... Nhân dịp văn nghệ này, Thanh Bông chăm điểm Hoài Niệm vừa là cây MC vừa là nghệ sĩ trình diễn hài hước và duyên dáng; anh Lâm thì nói chuyện như diễn hài cũng có duyên như vợ. Đúng là trời sanh một cặp!

Cuộc vui chưa tàn mới... gần 12 giờ đêm mà BB Phương Thúy đòi về, tưởng cả ngày ham vui làm nàng thấm mệt, hóa ra nàng có “nỗi buồn ai hay cùng tôi; nỗi buồn âm ỉc không thôi” (vì chờ mong “Tào Tháo rượt”) nên phải chia tay lúc... nửa đêm. Thông cảm cho BB đây nhá. Cuộc vui tiếp tục đến 1:30 đêm mới chịu tan hàng. Hoài Niệm chở khách tạm trú về nhà mình. Đêm khuya đường vắng Houston đưa nhau về nhà ngủ ngon nhá các bạn.

Đêm đầu tiên Thanh Bông ngủ nhà Song Thy trong căn master bedroom to rộng, mát mẻ chỉ có 3 người, Thanh Bông cùng giường với Ngân Bình, còn chủ nhà nằm... ghé sofa có máy mát-sa chân cho dễ ngủ.

Các cặp đôi Kiều Mộng Hà - Hồ Công Tâm, và vợ chồng Nghĩa mỗi người một phòng, còn anh Sinh ngủ riêng một mình, chỗ nào không biết!

Sáng hôm sau, Sept. 06, chủ nhà Song Thy dậy sớm pha cà phê mời khách tại vườn hoa *Uyển Lan Viên* trong lúc Thanh Bông còn ngủ; nhưng nằm không yên vì cô em Nghĩa vào gọi chị Thanh thức dậy mặc áo dài chụp hình tiếp. Hai chị em còn 2 cái áo dài chưa mặc nên hẹn hò nhau hôm nay nhất định phải diện nốt để chụp hình cho bố công đóng gói quần áo đường xa mang đi. Thế là Thanh Bông vùng dậy vội rửa mặt và thay áo dài. Tìm không ra thợ chụp nào nên em Nghĩa gọi chồng, anh Sâm, ra làm thợ chụp hình bất đắc dĩ. Chụp được vài kiểu thì may quá thấy anh Sinh ra vườn định tưới cây cho chủ nhà liền bị hai đứa năn nỉ nhờ chụp nên Thanh Bông và Nghĩa đều có thêm vài tấm hình vừa ý.

Vào nhà, thấy chị Kiều Mộng Hà diện áo đồ đẹp huy hoàng tưởng chị cũng diện để chụp hình nhưng lâm to vì chị và anh Hồ Công Tâm đang già từ ra về. Anh chị đi chiếc xe điện mới tinh. Nghe đâu trên đường về nhà anh chị đang “sạc” điện vào xe. Chúc anh chị về đến Austin sớm và bình yên nhé.

Buổi trưa, CGV đến nhà Hoài Niệm ăn uống vui chơi, lại “tranh thủ” chụp hình vườn hoa nhà Hoài Niệm, máy ảnh có biết mệt mỗi không chứ Phan Lang nhiếp ảnh gia không hề biết mệt.

Thấy Thanh Bông ham vui Phan Lang đã chụp cho Thanh Bông nhiều lắm.

Anh Lắm người chồng tuyệt vời của Hoài Niệm đã phụ lực với vợ tiếp khách chu đáo. Khi Thanh Bông nhìn thấy trên counter bếp một cụm “hành lá” mọc trong nước trong chậu nhỏ bằng thủy tinh bên ra vẻ hiểu biết trò chuyện:

- Anh Lắm ơi cây hành lá này trồng để thuận tiện có hành lá ăn khi nấu nướng hay để chung cho vui?

Anh Lắm đang đầu tắt mặt tối lúi húi dọn dẹp trong bếp cũng phải ngẩng đầu lên “mắng”:

- Bà nhìn sao vậy, cây Long Tu của người ta mà bà nói hành lá.

Ôi, xót xác. Thanh Bông quê quá cố gắng bào chữa:

- Tại nó... giống cây hành lá!

Buổi chiều các CGV rủ nhau đi thăm chùa “Cậu 9”, nhìn cơ ngơi đồ sộ của Cậu đủ biết rằng bao nhiêu người đã cúng tiền vào chùa. Có một thiếu nữ trẻ có chuyện buồn gia đình và muốn làm “công quả” bằng cách mát-xa chân Cậu trong lúc Cậu đoán tướng số của mỗi người. Cậu phán mấy CGV ai cũng sống lâu từ 80 mấy tới 90 mấy tuổi làm ai cũng “phấn khởi” dù biết là Cậu... đoán mò. Nhưng khi Cậu nói BB Phương Thúy hay lo xa chuyện bao đồng... BB cảm động đến rơi lệ vì Cậu nói đúng quá.

Trên đường về, Hoài Niệm ghé tiệm Beauty Supply cho Thanh Bông, Phan Lang, Minh Thúy và bé Phú chọn mua hàng, đại gia Phan Lang thật dễ thương, dễ chịu đã... sung sướng mua sắm lia lịa tại tiệm bình dân này.

Buổi tối là màn ăn nhậu tại nhà Song Thy gồm vài món còn lại hôm qua và tăng cường thêm nhiều món khác, những đĩa bánh mì, pate, thịt nguội, giò chả, nem chua, v.v. và trái cây như mít tươi thơm ngon, nhãn, cherry, soài cắt lát ngâm muối ớt. Bàn trong phòng kia quý ông nhậu với bia, bàn phòng ăn ngoài quý bà ngồi tán dóc kể chuyện hài cười tít mắt đến không kịp mở mắt lại cười tiếp cười muốn lộn ruột...

Tối màn Thanh Bông kể chuyện hài, chưa tới câu kết Bông đã tự mình cười rũ rượi khiến cả bàn chẳng hiểu gì cũng cười rũ ăn theo, BB Phương Thúy cười đến chảy nước mắt luôn (chắc là

nước mắt... cá sấu vì đi coi bói cũng khóc, nghe kể chuyện cười... vô duyên quá cũng khóc). Xong con cười Thanh kể nốt câu kết, tưởng ăn tiền thì chẳng thấy ai cười. Đúng là vô duyên!

Thế là bàn trong lẫn bàn ngoài quên cả mục dự tính cho đêm nay là hát karaoke thâu đêm để mai chia tay.

XÓN XÁC

Sáng sớm Sept 07 vợ chồng hăng xe đồ “Bình Sinh” đến nhà Hoài Niệm chờ Phan Lang ra phi trường. O Huế Minh Thúy thì có bạn đến nhà đón đưa ra phi trường. Còn lại vợ chồng BB Phương Thúy và bé Phú thì anh Lắm sẽ làm nhiệm vụ đưa khách ra phi trường sau.

Sau đây là tổng kết những vụ xón xác mà Thanh Bông được biết, những vụ “quên” của các CGV nhà mình nè, từ giờ trở đi đừng tưởng chị Bông là quán quân 3c3n nha:

- Ngân Bình đã mang sách của em Hoàng Ngọc Thúy để trao cho chị Kiều Mộng Hà mà... quên trao.

- Buổi sáng đưa Phan Lang ra phi trường về lại Cali, Phan Lang xón xác nói các valy đã để vào trunk xe rồi. Nếu không có bé Phú phát hiện ra mấy valy còn để một góc ngoài sân bên cạnh lùm cây thì vợ chồng Ngân Bình đã chở thẳng Phan Lang ra phi trường mà không mang theo hành lý. Hú vía.

- O Minh Thúy gửi hình ảnh vào tin nhắn cho BB Phương Thúy hoài mà BB không nhận được vì nằng gời... lộn vào số phone nhà.

- O Minh Thúy làm rơi cây son môi tại đâu đó nằng phải mượn tạm son môi ai đó để dùng. Song Thy... lượm được cây son môi này tại ghế ngồi trong phòng master bedroom và cuối cùng trả về cho chủ nhân xón xác của nó. Chắc là lúc say sưa cởi áo thay đồ, tô vẽ lại dung nha để chụp hình nằng đã đánh rơi.

- Chị Bông để quên chiếc mũ tại nhà Hoài Niệm dù lúc nào cũng đội mũ trên đầu hay kè kè cầm trong tay. Thế mà vẫn có lúc... sơ hở.

- Song Thy quên không mang bánh kẹp home made ra tặng khách CGV mang về là làm quà, cũng may còn kịp cho vài CGV về trễ. Tội nghiệp Phan Lang và o Minh Thúy... mất phần.

- Chị Kiều Mộng Hà đã có công... đi lượm chục cục sỏi trắng và viết thư pháp thật đẹp tên từng CGV mà... quên đưa tặng. Hộp sỏi xinh đẹp của chị KMH do Song Thy khám phá ra còn đây.

Sáng Sept. 07, các CGV còn lại cùng nhau ăn sáng tại quán phở Duy mừng... duyên gặp gỡ nhau đây và chia tay để vợ chồng BB và bé Phú ra phi trường, còn nhóm Dallas tự lo lái xe về nhà. Hơn 12 giờ trưa nhóm Dallas vẫn còn “lang bang” tại phố chợ Houston để mua đồ.

Trên đường về Dallas trời có lúc nắng lúc mưa theo từng đoạn đường từng địa phận, càng về gần nhà thì trời khô hẳn.

Hôm nay khi Thanh đang viết những giòng chữ này chắc rằng từ hôm qua tới giờ Phan Lang đang cặm cụi và bận bịu làm album hình ảnh Cô Gái Việt hội ngộ Houston tháng 9, 2022. Các CGV cảm ơn và thương Phan Lang nhiều không thua gì anh Barry đã yêu thương Phan Lang đâu Phan Lang ơi.

Lời chân thành của Thanh Bông cũng như của các CGV cảm ơn hai chủ nhà Song Thy và Hoài Niệm đã tạo mọi điều kiện ăn chơi vui vẻ thoải mái trong lần hội ngộ CGV này, và không quên áp dụng những lời khuyên trong cuốn sách *Quẳng Gánh Lo Đi* mà Song Thy đã tặng mọi người.

Cảm ơn các bạn ở xa hay ở gần đã bỏ thời gian công sức đến Houston cho tình bạn ảo thành bạn thật thêm đẹp đẽ, thêm thân tình.

Và Thanh Bông cảm ơn Phan Lang lần nữa đã ưu ái hát tặng Thanh bài *Lạnh Lùng* thật ấm áp và hay ơi là hay!

Nguyễn Thị Thanh Dương & Phương Thúy tường trình.

CẢM ƠN MẸ!

Sau 21 năm kết hôn với người bạn đời, tôi bắt đầu tìm thấy một ánh sáng tình yêu rất mới lạ. Thật vậy, tôi đi với một người đàn bà không phải vợ mình, và đó là do cô ấy đề nghị: "Em biết anh yêu người ấy vô cùng!"

Người phụ nữ mà vợ tôi muốn tôi đi chơi cùng, đó là mẹ tôi, bà đã là góa phụ từ 19 năm, nhưng do những nhu cầu của cuộc sống, với ba cháu nhỏ và nhiều trách nhiệm khác về công việc, những lần tôi đến thăm cụ thật là hiếm hoi.

Một hôm tôi gọi bà và mời mẹ đi ăn tối.

Bà hỏi:

- Con khỏe không?

Bà rất ngạc nhiên khi thấy tôi gọi cho bà vào giờ khuya khoắt như thế.

Bà lo âu, nhưng tôi đã trấn an mẹ:

- Dạ thưa mẹ, con rất khỏe, con chỉ muốn đi chơi với mẹ một lúc thôi, mẹ ạ.

- Chỉ có con và mẹ thôi sao? Bà hỏi và trở nên trầm ngâm.

Ngày thứ Năm, khi xong việc sớm, tôi đến đón mẹ ở nhà bà. Tôi cảm thấy bồn chồn. Và khi gặp mẹ, tôi cũng nhận thấy mẹ có vẻ không an tâm. Mẹ đứng chờ tôi trước cửa, và nhìn xem, mẹ ăn mặc chải chuốt quá sức!

Hình như đó là chiếc váy cuối cùng cha đã mua tặng mẹ trước khi ông ra đi. Mẹ nói với tôi, vừa mỉm cười, vẻ triu mến:

- Con biết không mẹ đã khoe với mọi người rằng hôm nay con trai sẽ đón mẹ đi chơi với con đó. Họ đều rất vui mừng và đang nóng lòng chờ đợi câu chuyện mẹ sẽ kể cho họ nghe khi mẹ về lại nhà.

Chúng tôi đã đến một nhà hàng rất đặc biệt, yên tĩnh và sang đẹp. Mẹ vịn vào cánh tay tôi, như thể mẹ là Đệ Nhất Phu Nhân vậy.

Chúng tôi tìm bàn ngồi, và tôi đọc bảng thực đơn cho mẹ, vì mẹ chỉ đọc đọc những hàng chữ in lớn.

Mẹ nhìn ngắm tôi, với nụ cười mãn nguyện trên đôi môi đã có nhiều nếp nhăn... Mẹ nói:

- Ngày xưa con còn bé mẹ thường đọc sách cho con nghe.

Tôi bảo mẹ:

- Đã đến lúc con phải làm điều gì nhỏ bé để đáp lại tất cả những gì mẹ đã hy sinh cho con, mẹ ạ. Mẹ đừng lo, mẹ nhé.

Mẹ và tôi nói chuyện rất nhiều trong suốt bữa ăn. Chỉ là gọi lại những chuyện xưa cũ, và những sự việc mới xảy ra.

Cứ như thế, và thời gian trôi qua rất nhanh, chúng tôi cũng không để ý rằng bây giờ đã quá nửa đêm...

Lúc về nhà, mẹ đứng ở ngưỡng cửa và bảo tôi:

- Mẹ sẽ rất vui nếu sắp tới đây con và mẹ sẽ đi cùng nhau nữa, nhưng lần này mẹ sẽ thanh toán hóa đơn đó con nhé!

Tôi ôm hôn tay mẹ và chào mẹ.

Vài ngày sau đó, mẹ tôi bị nhồi máu cơ tim và qua đời. Sự việc xảy ra quá nhanh làm tôi không kịp phản ứng như thế nào cả.

Không lâu sau đám tang mẹ, tôi nhận được thư của nhà hàng mà trước đây mẹ cùng tôi đến vào buổi tối

Nét chữ thân thương của mẹ ghi rằng: "Mẹ biết lần sau này mẹ sẽ không dự được... Mẹ đã trả phần ăn cho hai người, vợ con và con. Con không biết buổi tối hôm đó quan trọng như thế nào với mẹ đâu, con ạ. Mẹ rất yêu con, con trai của mẹ!"

Lúc đó, tôi thật sự hiểu một cách sâu sắc nghĩa của từ "Yêu", và "Mẹ yêu con", và khi ta nói Yêu ai thì lời nói ấy mang cảm xúc như thế nào cho người nhận.

Bạn ơi, đáng sinh thành là quan trọng trên hết mọi sự, nhất là hiền mẫu của ta. Các bạn hãy dành thời gian cho họ, họ xứng đáng được trân trọng như thế. Đó là quyền lợi Thiêng Liêng và của riêng họ, và việc này không thể bị trì hoãn vì bất cứ lý do nào.

Sau khi đọc xong câu chuyện này, tôi nhớ đến người bạn của Abdallah ibn Omar, anh ta hỏi: "Mẹ tôi cao tuổi lắm rồi, và không thể tự di chuyển được nữa. Bà ấy hoàn toàn phụ thuộc vào tôi về những nhu cầu hàng ngày của bà. Tôi phải cõng bà đi mọi nơi, ngay cả đi vệ sinh; có khi bà không thể nhịn được và đi cả trên người tôi trong khi tôi đang mang bà trên lưng; bạn nghĩ như vậy tôi đã trả được nợ đối với mẹ mình chưa?"

Abdallah ibn Omar trả lời: "Cậu còn chưa trả được một lần đau co thắt trong vạ lần đau đớn khi mẹ cậu sinh cậu ra nữa kìa! Vì khi cậu phải cõng bà như vậy, cậu chỉ cầu mong sao bà ấy chết quách để cậu khỏi phải ôm gánh nặng nghìn cân đó, còn lúc xưa khi cậu còn nhỏ cậu cũng vãi đầy trên người mẹ, thì mẹ cậu lại mong cậu sống và khôn lớn."

ĐẬU KHO THƠM

Nhà ai nấu cá kho thơm?
Hương nghe quen thuộc cả chòm xóm em
Đây là món, có người thêm
Em không thể cúng đi kèm món chay.

*

Thơm kho đậu phụ, em bày
Mời anh dùng bữa một ngày nhớ anh.
Á Nghi, 6.9.2022

SAO MÀ NHANH!

Trời mới đầu tháng Chín
Lá đã lác đác rơi
Sắp tái ngộ thu rồi
Mới hôm nao bịn rịn!
Ý Nga, 5.9.2022

LÒE LOỆT

Chữ chưa đầy lá me
Em chẳng dám đem khoe
Với “thi hào, thi bá”
Sặc sỡ trên chiếu lõe.

Em ca tụng lũy tre
Một mạc cảnh nhà quê.
Họ thích khoe mỹ lệ
Nhà cao tầng, vàng, xe...
Ý Nga, 5.9.2022

DƯ HƯƠNG

Hương anh còn thấm ghé bàn
Vội chi mà đã lên ngàn tịnh tu?
Thương người đốn gỗ rừng thu
Tháng Giêng, Tăm, Chín...: gỗ dư hương người!
Á Nghi, 3.9.2022

DẠI HAY KHÔN?

NHỚ XƯA TÔM CÚ CHÊ MÈO

Buổi sáng vừa bắt đầu
Ra đường em chạy bộ
Cứ gặp ai con gái
Em cũng vẫy tay chào.

“Còn bà già thì sao?”
Anh mỉm cười trêu ghẹo

- Già lưng khòm, không thấy
Nụ cười em trên “cao”.

“Cao mấy thước vậy Mèo?
Ha ha ha! Con bé
Khuyên anh đi lưng thẳng
Mà nói năng cong veo!”
Á Nghi, 6.9.2022

NHỚ NHỎ QUÁ!

Nhớ cô bạn, thuở mây tao
Thân nhau cái cách: “Mây sao, tao vầy...”
Chuyện to nhỏ cũng đem bày
Chia đôi cả những cam, xoài, ổi, me...
Nhỏ đi vượt biển không về
Xác chìm tận đáy, ê chề đại dương?

Tôi từ mất bạn thân thương
Không thân ai nữa, sợ vương thêm buồn
Có người bạn chí thân... sống
Thà đơn độc sống, ngọn nguồn ủ hương.
Ý Nga, 5.9.2022

TÊN GÌ? QUÊ ĐÂU?

Anh khiêm nhường: Cóc Cuối tuần
Tôi đành xí: Cóc Cả Tuần, quanh năm.
*

Đừng ai bắt bỏ đĩa, mâm
Để cho Cóc được nhảy: đầm, đĩa, ao...
Tự do nghe trúc rì rào
Ruộng đồng quê Nội ngọt ngào Bảo An!

Ngày nào cũng chạy bộ
Mà chân chẳng được nhanh
Sức khỏe sao mà ngộ
Để quên đâu? Ai giành?
Nên em muốn giật lại!

Ngày nào cũng đọc sách
Mà viết lách chẳng hay
Chữ nghĩa thật là hách
Không thương “văn chương” này
Vậy mà nàng vẫn viết?

Tôi luyện không trầm cảm
Trong việc cá triệu muốn
Ai đá văng chữ nghĩa?
Đích thị là nỗi buồn!
Nhớ anh, khôn hay dại?
Á Nghi, 3.9.2022

BỊ LỢI DỤNG!

Quảng cáo đôi dép râu
Sao chúng đi giày Ý?
Nón cối Cộng: đan... râu
Sao đầu chúng không đội?
*

Chúng yêu nước lúc nào
Mà đồng bào không rõ?
Em ham lời ngọt ngào
Hèn chi bị tẩy não!

Cộng cổ rùa thụt sâu
Tìm ngây thơ lừa đảo
Tặng em: đồ mũ, râu
Đưa lên đài đấu khẩu.

Em làm gì, đi đâu
Cũng bị chúng sai khiến
Khan cô lập công đầu,
Dự: “**Hòa hợp, hòa giải**”
Ý Nga, 2.9.2022

ĐÒ NGANG, ĐÒ DỌC AI QUA?

Anh thương cái tình thơ ngây

Ý Nga, 5.9.2022

GHEN?

Nhớ hôm chờ cửa, mắt buồn
Môi em tự khóa, lệ tuôn đón chồng.

*

Đưa gương năn nỉ, người ngông:
“Em soi cho thấy cái... *Bông héo tàn*
Xấu ơi là xấu cô nàng
Trồng hoa ai tưới muối ràn rụa ra?
Ai Này dư dả mạch nha
Tùy nghi cô bé xử xa, án gần
Xử sao thịt nát, xương tan
Cũng không ngứa mắt, ứa gan *Thần Tình!*”
Á Nghi, 3.9.2022

ĐÒ NGANG, ĐÒ DỌC AI QUA?

Anh thương cái tình thơ ngây
Ngát trời, sao lại treo mây cái tình?
Yêu gì như thể yêu tình?
Cũng may tôi tỉnh*, phân minh rõ ràng!

Tâm đang yên tĩnh, nhẹ nhàng,*
An vui, thanh tịnh! Đò ngang chó mồi!
Á Nghi, 3.9.2022

*Theo thứ tự > tỉnh, tình,
tình, **tĩnh** (đầu **hỏi**), **tĩnh** (đầu **ngã**), tỉnh: 2
câu # 4 & 5 XIN GIỮ NGUYỄN 2
DẤU **HỎI**, **NGÃ**

THIÊN TẢ BOM VIỆT GIAN

Ông A: nhân vật cò mồi
Mướn Bê đánh bóng, Xê bồi: vỗ tay,
Đãi xôi, thịt, rượu... đêm ngày
Bà, ông thiên Cộng cùng bày: bóng bom!

Bay cao, bóng chẳng cần hòm
Thế nào cũng nổ, rơi tòm xuống thôi!
Ngây thơ là những tớ tôi
Cát công cung phụng thôi, ôi... mồi mòm!
Ý Nga, 2.9.2022

*Ngất trời, sao lại treo mây cái tình?
Yêu gì như thể yêu tình?
Cũng may tôi tỉnh*, phân minh rõ ràng!*

Tâm đang yên tĩnh, nhẹ nhàng,
An vui, thanh tịnh! Đò ngang chớ mời!
Á Nghi, 3.9.2022*

*Theo thứ tự > tính, tình,
tình, **tĩnh** (dấu **hỏi**), **tĩnh** (dấu **ngã**), tịnh: 2 câu
4 & 5 XIN GIỮ NGUYÊN 2 DẤU **HỎI**, **NGÃ**

HẠNH ĐẬU MÀ NHẤT?

*
Đã bảo quốc doanh sao gọi là “su”?

*
Ông đăng đàn khen hoài “su Nhất Hạnh”
Thì “hạnh” ông làm sao “nhất” được đâu?

*
Khi thì thảo hỏi Phật Tử: “*Tiền đâu?*”
Phật Tử “đáp”: “*Người Bến Tre ai giết?*”
Ý Nga, 2.9.2022

THIÊN TỬ BƠM VIỆT GIAN

Ông A: nhân vật cò môi
Mướn Bê đánh bóng, Xê bồi: vỗ tay,
Đãi xôi, thịt, rượu... đêm ngày
Bà, ông thiên Cộng cùng bày: bóng bom!

Bay cao, bóng chằng cần hòm
Thế nào cũng nổ, rơi tòm xuống thôi!
Ngây thơ là những tớ tôi
Cắt công cung phụng thôi, ôi... mỗi môm!
Ý Nga, 2.9.2022

“HÒA HỢP, HÒA GIẢI” VỚI CỘNG!

Những chiếc mặt nạ rớt xuống
Từ từ... từ từ... lừ đừ
Trần trụi trước mọi tình huống
Đạo đức giả rơi từ... từ:

“Cậu” nuôi “su thầy” thiên tả
Ngày nào cũng đánh Quốc Gia
Rung đùi hưởng, phốp pháp ra
Du tiên, “thầy” nuôi bọn Vem.

Quảng cáo cho bọn Việt Cộng
Chắc là được trả lăm công?
Sao không về ở với chúng
Mà bám “đế quốc” thế ông?

“Mợ” khích các Bạn đánh nhau
Sao Bạn lại rơi vào bẫy,
Sao không hỏi chúng là ai,
Và lột mặt nạ kẻ này?
Ông nuôi “truyền thông” quấy phá
Xúm “bắn” Quốc Gia pằng pằng
Cho dù chỉ toàn súng giả
Cũng diễn đủ trò hung hăng!

Bà nuôi “thầy chùa” thiên Cộng
Xây chùa, am, “điện” nguy nga
Bà gầy nhưng “thầy” đầy đà
Nên “thầy” quay đánh chúng ta.
Ý Nga, 2.9.2022

BA HỒNG VUI

*Ba chờ tốt nghiệp kỹ sư
Nhưng anh: cư sĩ, thặng dư nỗi buồn
Tương tư! Chính hẳn ngọn nguồn!
Tại Ai mà rẽ si vờn nhà em?*

Á Nghi, 1.9.2022

***NÓI LÁI**: kỹ sư/cư sĩ

